DIMOS RENDIS
ZECE
ORE
NESFÎRȘITE
EDITURA TINERETULUI

Dimos Rendis

ZECE ORE NESFÂRŞITE

Traducerea de
POLIXENIA CARAMBI & GH. VITANIDIS

Editura Tineretului
Colecţia Aventura
Bucureşti, 1966

AVENTURA • AVENTURA • AVENTURA • AVENTURA

Dimos Rendis[1] (Δημήτρης Ραβάνης-Ρεντής)
© 1966, « Zece ore nesfârşite »
Editura Tineretului
Colecţia Aventura

[1] Pseudonim pentru Dimitris Ravanis-Rentis (1925-1996)

Capitolul I

„... E nespus de greu să convingi pe un cititor oarecare că dacă un jucător la zaruri a dat de două ori pe rând dubla de şase, este de ajuns faptul acesta pentru a putea pune rămăşag oricât de mare că dubla de şase nu mai cade şi la a treia încercare... E de neînţeles cum pot cele două aruncări de zar care au fost jucate şi care s-au mistuit cu totul în trecut să înrâurească o aruncare ce nu există decât în viitor...”

„Misterul Mariei Rogêt” – E. A. POE

1.

Automobilul negru frână în faţa gării. Şoferul, purtând uniforma Wehrmachtului, coborî primul şi scoase din portbagaj geamantanele. Din maşină se dădu jos un colonel în vârstă.

Semăna mai mult a bunic, un bătrânel cumsecade, cu păr alb, decât cu un ofiţer din armata hitleristă. Bătrânul ajută să coboare o tânără femeie, în jur de treizeci de ani.

— Haide, Lola, haide, scumpa mea... Pierdem trenul! spuse colonelul nerăbdător.

— Mai avem timp, răspunse fata ieşind din maşină.

— Nu mai sunt decât cinci minute!

Îl urmă pe bătrânul care se îndrepta spre interiorul gării cu paşi mărunţi, grăbiţi. Lola părea distrată, preocupată de ceva. Privea în jur cuprinsă de nelinişte. Parcă aştepta pe cineva şi nu era sigură că va veni în aceste ultime minute pe care le avea până la plecarea trenului. Din atitudinea ei se vedea că această întâlnire era o chestiune de viaţă şi de moarte.

Colonelul parcurse sala de aşteptare a gării, urmat de şoferul care purta bagajele. Lola mergea în urma lor, aruncând priviri neliniştite la dreapta şi la stânga. Omul aşteptat nu se vedea nicăieri. Ea grăbi pasul, să-l ajungă pe colonelul care se îndepărtase.

— Lola, ce faci? strigă bătrânul cu aerul unui bunic care îşi mustră nepoata.

Până în clipa în care ajunse pe peronul gării mai păstra nădejdea că omul aşteptat va apărea totuşi. De fapt, ea nu anunţase pe niciunul din prietenii ei despre această plecare, hotărâtă brusc în dimineaţa aceea, dar speranţa că ei vor fi aflat pe altă cale despre această plecare o făcea să se uite mereu în jur.

Râsul vesel al colonelului o trezi din gânduri.

— Bine că ceasul meu merge cu cinci minute înainte, altfel pierdeam trenul.

Lola răsuflă uşurată. Zece minute, cine ştie? Poate reuşeşte... „Trebuie să fac ceva, dar ce?" se frământa.

Avea o singură posibilitate. Cunoştea un număr de telefon. Dar putea să sune? I-a spus că nu trebuia să-l folosească decât în cazuri cu totul deosebite. Oare cei care au dat această dispoziţie prevăzuseră că putea să aibă loc o astfel de plecare urgentă, când ar fi fost nevoie de o întâlnire în afara celor stabilite cu atâtea precauţiuni? În acest caz „cu totul special" putea încadra şi întâmplarea de astăzi. Pleca la Berlin, cu colonelul Otto Kreissman. Nu ocazia asta o aşteptau şi cei care îi dăduseră sarcina să supravegheze mişcările bătrânului? Hotărî să dea neapărat telefon prietenilor ei. Mai avea câteva minute la dispoziţie.

— Vai, ce-am făcut! exclamă, prefăcându-se speriată, ceea ce îi reuşi pentru că era într-adevăr neliniştită.

— Ce s-a întâmplat? se sperie şi colonelul.

— Am lăsat fierul de călcat în priză! Înainte de a pleca, mi-am călcat şalul şi grăbită cum eram...

— Şi acum ce putem face? se îngrijoră şi colonelul.

— Trebuie să telefonez unei vecine.

— Nu poţi, ai să pierzi trenul!

— Nu-l pierd! strigă Lola şi sări afară din compartiment de teamă să nu fie oprită.

Traversă în fugă sala de aşteptare, spre cabina telefonică. Era ocupată de o femeie. Lola aştepta nerăbdătoare, nu-şi putea închipui în clipa aceea că misiunea femeii care se afla în cabină va încurca într-un fel propria ei misiune. Dacă Lola ar fi putut intercepta convorbirea telefonică a acestei femei, ar fi înregistrat următoarea frază:

„— Totul este în ordine. Am anunţat pe toată lumea să aibă grijă. Am făcut rost şi de acte pentru amândoi."

După aceea, femeia agăţă receptorul şi ieşi. Lola intră în cabină şi formă un număr de telefon.

— Alo! se auzi din capătul celălalt al firului o voce de bărbat.

— Tu eşti, Anton? Nu mă întrerupe, sunt la gară, bătrânul pleacă la Salonic şi de acolo la Berlin, cel puţin aşa se pare. Nu ştiu cu ce mijloace va continua călătoria. Mă ia şi pe mine, n-am avut cum să vă anunţ. Să ştiţi că trenul n-are „colivie", ceea ce înseamnă că nu poate să fie ceva important.

— Bine, răspunse bărbatul, o să vină cineva la tine. „Noi portocalele le mâncăm crude..."

Între timp, Lola văzu pe cineva care încerca să deschidă uşa cabinei. Fără să mai aştepte, spuse:

— Am înţeles, ţi-am dat telefon ca să-ţi spun că am uitat fierul de călcat în priză şi mi-e frică să nu ia foc.

Omul intră în cabină, privind-o cu un zâmbet ironic. Lola agăţă receptorul şi ţâşni afară din cabină. Omul, care nu se aştepta la asta, fugi după ea, strigând:

— Stai! Stai, că trag!

Lola alerga cât o ţineau picioarele. Ajunse pe peron tocmai în clipa când trenul se punea în mişcare. Colonelul era la fereastra vagonului, neliniştit. Omul fugea după ea. Lola sări în vagon. Vru să urce şi urmăritorul ei, însă soldatul german care făcea paza vagonului îi strigă:

— Nur für Wermacht[2]!

Necunoscutul fugea paralel cu trenul, încercând să explice ceva neamţului, într-un amestec de cuvinte greceşti şi nemţeşti cât se poate de neînţeles. Soldatul dădea din cap, râzând ca de o glumă bună. Apoi, când trenul luă viteză, îi făcu de pe scară un salut cu mâna.

Omul care o urmărise pe Lola mai alergă câţiva paşi în virtutea inerţiei, până ce se opri treptat, gâfâind.

[2] Numai pentru Wermacht!

— Boule! spuse printre dinţi.

Mai stătu câteva clipe pe peron să-şi tragă răsuflarea, apoi, dând cu tifla trenului care se îndepărtase, porni spre postul de poliţie al gării.

Lola intră în compartiment abia respirând. Apariţia ei fu salutată zgomotos de doi ofiţeri care se mai aflau în compartiment. Colonelul respiră uşurat.

— În sfârşit, slavă domnului!

Apoi, aducându-şi aminte de cel care fugise după ea, o întrebă:

— Dar ce s-a întâmplat? Cine era acela care fugea după tine?

Lolei îi vâjâiau urechile. Nu-şi revenise încă după urmărirea şi fuga neprevăzută. Dădu din umeri:

— Ştiu şi eu? De unde să ştiu? Aşa, s-a legat de mine. Eu n-aveam timp să stau de vorbă cu el, că pierdeam trenul.

Era îngrijorată. Nu ştia ce întorsătură vor lua lucrurile. Omul care a fugărit-o a ascultat convorbirea telefonică? O fi dând curs mai departe descoperirii sale? Se mai gândi că omul care a urmărit-o, desigur un agent, o să anunţe poliţia, poate şi pe nemţi.

Lola nu ştia ce misiune primise Otto Kreissman. Cei care aveau legătură cu ea îi ceruseră să fie cu ochii în patru. Bănuiau că, de multe ori, bătrânul colonel, care în Grecia nu se ocupa decât de săpături arheologice, era folosit de spionajul german în misiuni foarte secrete, tocmai pentru că nimeni nu putea bănui că bătrânului ar fi putut să i se încredinţeze o asemenea misiune. Este posibil să fie folosit fără măcar ca el să ştie. I se dă un plic să-l ducă la Berlin, ori îl pun în fruntea unui tren, fără să i se explice nimic, fără să i se atragă atenţia asupra importanţei misiunii. În urmă cu o săptămână, cei de la organizaţia de rezistenţă au anunţat-o pe Lola să-şi mărească atenţia, pentru că, după

informaţiile pe care le aveau, se părea că şefii lui Otto Kreissman se pregăteau să-l trimită într-o misiune.

Lola Rondiris avea douăzeci şi opt de ani. Era o femeie frumoasă, şi ca toţi oamenii cinstiţi, şi ca şi familia ei fuseseră năpăstuiţi de război.

Încă din perioada războiului greco-italian, Lola îşi pierduse şi tatăl şi fratele. După câteva luni, în bombardamentul portului Pireu, îi fusese omorâtă şi mama. Chiar în anul acela Lola îşi termina studiile la Institutul de arheologie şi se muta la Atena. Avea o pasiune pentru cercetările arheologice, moştenită de la părinţi. Mama Lolei, de origine germană, venise la Atena pentru săpături şi de atunci rămăsese definitiv în Grecia, după ce s-a cunoscut cu tatăl Lolei, şi el arheolog, cu care s-a şi căsătorit. Părinţii ei, amândoi arheologi cu renume, erau dintre acei care luptaseră pentru declararea Atenei drept „oraş deschis", cu valori arheologice unice, şi care să fie inclus între oraşele fără interes militar, care, în urma acordurilor internaţionale, erau socotite oraşe privilegiate, asupra cărora erau interzise bombardamentele.

Pasiunea Lolei pentru arheologie fusese împletită cu un patriotism profund, firesc între oamenii de profesiunea ei.

Încă de la începutul războiului, Lola luase parte la acţiunea pentru ascunderea şi punerea la adăpost a comorilor arheologice din ţară, pentru a fi salvate de mania cotropitorilor, care începuseră să le scoată în afara graniţelor ţării. Această acţiune o apropiase de organizaţia de rezistenţă.

— Eşti îngrijorată, auzi vocea lui Otto.

— Da... sunt puţin neliniştită, mărturisi fata.

Lola încercă să-şi amintească împrejurările în care primise bătrânul dispoziţia de plecare. Faptul că nu fusese chemat la comandament, ci venise un trimis special acasă, o pusese pe Lola

pe gânduri. Era îmbrăcat civil, a stat un sfert de oră în biroul lui Kreissman de vorbă, apoi a plecat fără măcar să salute. Lola şi-a aruncat o privire pe foaia de drum care se afla pe birou, dar n-a văzut nimic neobişnuit. În foaie se menţiona că Otto Kreissman se află în fruntea cetăţenilor germani care călătoresc cu acest tren şi că toţi soldaţii se vor pune sub ordinele sale, atunci când el o va cere. Mai era menţionat faptul că în acelaşi tren erau două vagoane speciale, în care călătoreşte o echipă artistică din acelea care fac turnee în spatele frontului pentru armatele de ocupaţie.

Când l-a întrebat pe Otto dacă a primit o misiune specială, el i-a răspuns că merge la un congres al arheologilor din ţările ocupate de Wehrmacht.

Otto Kreissman era unul din cei mai cunoscuţi arheologi germani. Revistele de specialitate din toată lumea îi publicau comunicările, iar studiile sale asupra autorilor elini figurau drept material bibliografic pentru toţi cei care se ocupau de această problemă. Într-una din călătoriile sale, în Atena, a cunoscut pe părinţii Lolei. Revenind apoi în Grecia ca şef al Institutului da cercetări arheologice german, se interesă de familia Lolei. Aflând nenorocirea, îşi asumă datoria să se îngrijească de fiica compatrioatei sale. O aduse să lucreze la Institut împreună cu el, curând se ataşă mult de ea, şi avea intenţia ca, în memoria părinţilor ei, cu care fusese bun prieten, să o înfieze. Într-o vreme, Otto fusese acuzat de spionaj, şi multe ţări îşi încinseseră graniţele pentru el, nemaiacordându-i viza de intrare şi autorizaţie de săpături.

Otto Kreissman, în realitate, nu putea fi acuzat decât de faptul că, prins de pasiunea lui pentru arheologie, era indiferent faţă de tot ceea ce se petrecea în jurul său, nu îl interesa nimic altceva.

Din punct de vedere al aşa-zisei meniri a rasei ariene[3], Otto era mai puţin convins, fiind un om care cunoştea aportul fiecărui popor la civilizaţia umană.

Otto o privi neliniştit pe Lola. Ţinea foarte mult la ea şi-i părea rău că o vedea supărată.

— Dar ce ai, fetiţa mea?

— Eu?... nimic... îşi reveni Lola.

— Te-a speriat omul acela?

— Nu, n-aveam de ce să mă sperii...

— Ai reuşit să comunici cu cineva? întrebă Otto.

— Da, am telefonat... Însă tot nu pot să ştiu ce se mai petrece acolo...

Cei doi ofiţeri din compartiment se însufleţiră, încercând şi ei s-o liniştească. Lolei îi părea rău că dădu-se o asemenea explicaţie colonelului. Ar fi putut să spună că a greşit numărul, dar, grăbită cum era, deşi şi-a dat seama că vorbise cu altcineva, nu a mai putut insista de teamă să nu piardă trenul. Această explicaţie i-ar putea fi de folos în cazul când agentul ar anunţa comandamentul german.

— Ce ai, fata mea? întrebă blând Otto, iar fierul, iar?

— Da... iar... zâmbi Lola.

— Vai, cum eşti şi tu, totdeauna prăpăstioasă. Lasă, chiar dacă o să ardă, nu-i nimic. Nu-mi place să te văd supărată.

— Nu putem da telefon din altă gară? întrebă ea.

— Păi n-ai telefonat? se miră colonelul.

— Ba da, dar am impresia că am format numărul greşit.

— Şi n-ai vorbit?

---

[3] Arieni – Nume dat celor mai vechi strămoşi ai familiei indo-europene; aceştia par a fi locuit la început Nord-vestul Indiei, de unde, plecând şi împrăştiindu-se spre Apus, au populat o mare parte a Asiei occidentale şi mai toată Europa; alţii, îndreptaţi spre miază-zi, au populat India, Ceylonul, etc.

— A răspuns o voce de bărbat, a spus ceva, dar, până să-mi dau seama... înţelegi, era şi trenul...

— Bine, linişteşte-te, la prima staţie o să dăm telefon la Institut. Fii fără grijă.

Lola se gândi că trebuie să se stăpânească, să nu dea de bănuit celor din jur. Cei doi ofiţeri o priveau zâmbind. Era un maior de artilerie mai în vârstă şi un căpitan de vreo treizeci şi cinci de ani, cu ochelari negri şi părul complet alb. Avea mişcări unduioase, vorbea încet şi plăcut. O cicatrice pornea de la ochiul drept, spre tâmplă.

— Ce să facem, domnişoară, ca să vă distrăm?

— N-o cunoaşteţi dumneavoastră. Nu ştiţi ce fire curioasă are. E foarte prăpăstioasă, spuse bătrânul, vorbind parcă de principala însuşire a fetei.

Maiorul înalt şi solid se întoarse spre ea:

— Vreţi să jucăm cărţi?

Lola dădu din cap aprobativ. Trebuia să se prefacă, să pară veselă, fără griji. Omul ei de legătură apucase să-i spună la telefon că va primi ajutorul cuiva în timpul călătoriei. Propoziţiunea cu *portocala* era una din parolele ştiute dinainte.

Va apărea însă acest om? Unde? Cum? În tren sau într-o gară?

Maiorul scoase cărţile de joc.

— Fiţi fără grijă, n-o să vă luăm toţi banii! râse zgomotos.

Începu să dea cărţile fără să aştepte asentimentul celorlalţi.

2.

Agentul rămase pe peron înjurând. În drum spre postul de poliţie al gării, mormăi: „La urma urmelor, ce-mi pasă mie”.

Se răzgândi însă repede. Dacă neamţul era un prost, asta nu înseamnă că trebuie să fie şi el la fel şi să nu-şi dea seama că acea convorbire auzită cu totul întâmplător era cel puţin suspectă. Bătu la uşa comandantului şi ceru voie să intre.

— Ce s-a întâmplat? întrebă comandantul, care se pregătea de plecare.

— O chestiune foarte serioasă.

— N-o putem lăsa pe mâine? râse comandantul, un om trecut de cincizeci de ani, gras şi mereu bine dispus.

— E o problemă foarte importantă... adică aşa cred...

— A, aşa crezi, vasăzică nu eşti sigur, râse din nou.

— Adică sunt sigur, dar, totuşi, poate...

Agentul se hotărî să treacă peste aprecierile comandantului şi să-i spună despre ce este vorba.

— Înainte de a porni trenul, una din călătoare a dat un telefon.

— Oho, păi dacă vom umbla după toate călătoarele care dau telefoane...

— Da, dar convorbirea părea cifrată.

— Câte convorbiri nu par cifrate...

— Era o convorbire suspectă.

— Toate convorbirile par suspecte, râse iar comandantul. Uite, vasăzică, ce poate însemna o convorbire suspectă. „Ce faci? Ce-i cu chestia aia? Ai vorbit cu bătrânu’? Eu plec... să ai grijă de... Peste trei zile, ştii unde...”

Agentul Aristide Cunelis fu nevoit să constate că această convorbire imaginară relatată de şeful său părea într-adevăr suspectă.

— Hei, ce zici? râse din nou comandantul. Nu ţi se pare că ai de-a face cu o convorbire telefonică suspectă?

Aristide păru nehotărât. Îşi dădea seama că n-ar fi putut să-l convingă pe acest comandant gras să se mişte din postul de poliţai economic al gării.

Comandantul se grăbea să termine discuţia cu subalternul său. Era aşteptat de familie şi nu obişnuia să întârzie.

— Vasăzică ne-am înţeles.

— Da, desigur, deşi mă gândeam...

— E foarte bine că oamenii noştri gândesc, spuse comandantul.

Lui Aristide îi veni să-l înjure, însă se stăpâni şi înghiţi fără să crâcnească o tiradă din partea şefului.

— Foarte bine ai făcut că mi-ai raportat această întâmplare, găsi de cuviinţă să-l laude acum comandantul. Acest lucru dovedeşte spirit de observaţie şi meriţi felicitări. Însă, între noi fie vorba, nu trebuie să ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala. Asta nu-i treaba noastră. Noi, băiete, suntem poliţia economică şi unica noastră sarcină este să punem mâna pe cei care aduc în oraş alimente pentru comerţul *la negru*. Şi apoi nu ştii ce poate să iasă dintr-o afacere ca asta! Ascultă-mă pe mine, că sunt vulpe bătrână, nu te băga. De acord?

— De acord! răspunse nu prea convins agentul şi ieşi din post.

„La urma urmelor, ce-mi pasă mie, de mă amestec? îşi spuse. Lasă-i să-şi frângă gâtul."

Plimbându-se pe peron, observă o mişcare neobişnuită. Recunoscu doi–trei inşi despre care ştia că fac parte din poliţia secretă. Umblau prin toată gara adulmecând aerul. „Ce or fi căutând aici?" se întrebă. Îi văzu grăbiţi, preocupaţi. Unul din ei intră în postul de poliţie. „Ce-ar fi să mă duc să le relatez lor întâmplarea?" gândi agentul. Dar nu mai era nevoie să se ducă. Chiar în clipa aceea ţâşni afară din post unul din colegii săi, care fugea spre el.

— Hai înăuntru! Te caută şeful.

Agentul se grăbi. În post, se afla şeful său şi agentul secret pe care îl văzuse intrând.

— Dumnealui este! spuse şeful imediat ce-l văzu.

— Hai cu mine! îl luă de braţ agentul secret.

Ieşiră din nou pe peron.

— Am auzit că ai observat ceva... o mişcare suspectă...

— Da, desigur, spuse repede agentul economic.

— Ia zi, cum a fost.

— Uite... o femeie a dat un telefon suspect... cel puţin aşa mi s-a părut mie, dar şeful zice...

— Lasă ce zice şeful, îl întrerupse agentul. Poţi să-mi descrii femeia?

— Pot... Aşa, cam de treizeci de ani, cu părul negru...

— Vino încoa! îl trase necunoscutul din nou de braţ.

S-au apropiat de un alt agent.

— Uite ce zice ăsta, spuse agentul secret prietenului său.

Aristide repetă cele spuse mai înainte. Celălalt îl privi lung, apoi scoase din buzunar o fotografie şi i-o arătă. Era fotografia femeii care se aflase în cabină înaintea Lolei.

— Ea este?

— Nu, nu e ea, spuse Aristide.

— Eşti sigur?

— Sigur. Nu este asta, repetă convins agentul economic. Avea şi ea părul negru, era de aceeaşi vârstă, însă nu este asta.

— Bine, eşti liber, făcu sec celălalt şi, fără să-i mai adreseze o vorbă, îl lăsă singur pe peron.

Rămase câteva clipe nemişcat, supărat de atitudinea colegilor săi de la serviciul secret, apoi dădu din umeri şi ieşi din gară.

Mergea şi se gândea că mai are o oră şi jumătate până la trenul următor.

Intră într-o cârciumă din apropierea gării, a unui fost croitor. Croitoria nefiind o meserie prea rentabilă în timp de război, meşterul îşi transformase casa în crâşmă şi pe nevastă, în bucătăreasă.

Aristide Cunelis stătea la masă fără să se atingă de pahar. Nu-şi găsea liniştea. Convorbirea femeii revenea mereu în mintea lui înfierbântată. Era amărât că soarta îl aruncase într-un post de gară şi unde nimeni nu ştie ce înseamnă o afacere serioasă şi nimeni n-ar fi fost în stare să dezlege o problemă care ar fi cerut cât de cât contribuţia logicii. Aristide era convins că este născut pentru contraspionaj, însă nu găsise încă ocazia fericită să întâlnească pe cineva care să-i propună o afacere interesantă. Trimisese odată o cerere la serviciul respectiv în legătură cu această dorinţă a sa, dar primise răspunsul să-şi vadă de treabă. Astfel îşi pierde vremea şi talentul în poliţia economică din gară. Cine era prost să aducă alimente în cantităţi mari pe calea ferată? De obicei „vânatul" erau nişte familişti paşnici, care se duceau în sate la cunoştinţe şi rude, ca să facă rost de ceva de-ale gurii, câteva kilograme de fasole sau făină. Asta era toată „prada". Cei care se încumetau să transporte alimente cu trenul aveau grijă să arunce sacii din tren complicilor lor încă înainte de a intra trenul în oraş.

Aristide se încăpăţâna; poate totuşi convorbirea era cifrată. Nu trebuia să se lase. Poate această convorbire i-ar deschide calea spre succese, l-ar scoate din anonimat. Se şi vedea în faţa unui general neamţ care-l felicita. Se închipuia chemat ca să i se încredinţeze misiunile cele mai complicate şi delicate. „Dumneavoastră, care aveţi un extraordinar spirit de observaţie", i s-ar fi spus. Iar el ar fi surâs cu modestie şi îngăduinţă.

Îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi plecă fără să ceară nota. După câţiva paşi, se răzgândi. Trebuia să plătească. Un agent al contraspionajului nu este acelaşi lucru cu un poliţai economic care pustieşte restaurantele, iar proprietarii nu scot o vorbuliţă de teama controalelor. Ar fi vrut să se întoarcă să plătească, dar îşi găsi curând justificarea: „Lasă, mai târziu. La urma urmelor, sunt în misiune."

Opri un taxi care funcţiona cu aburi şi se duse drept la Gestapo. Explică gardianului, folosind mai mult mâinile, că trebuie să fie condus în faţa unui ofiţer superior. Gardianul chemă un translator. Până la urmă, reuşi. Fu condus în faţa unui maior înalt şi chel. Explică ce se întâmplase. Maiorul îl ascultă tăcut, fără să i se mişte niciun muşchi de pe faţă.

— Care sunt cuvintele care s-au auzit? întrebă apoi prin translator.

— Mi le-am notat în minte! accentuă poliţaiul, aşteptând să vadă impresia creată, ştiind că agenţii mari nu-şi notează niciodată nimic pe hârtie.

Relată textul convorbirii cu exactitate.

— Daţi semnalmentele acelei femei.

— Este aproape înaltă, părul negru, ochii negri, mai degrabă plină, frumoasă – îşi aduse abia acum aminte că femeia era frumoasă – douăzeci şi opt–treizeci de ani.

— Cum era îmbrăcată? întrebă la fel de sec ofiţerul german.

— Într-un taior gri.

— În ce vagon s-a urcat?

Şi asta ştia Aristide. Vagonul patru. Toate le ştia. Îi mai relată că un ofiţer german îi făcea semne de la fereastra vagonului.

— Ce grad avea?

Nu, asta nu ştia. Ofiţerul stătea jos şi nu i se puteau vedea epoleţii. Încheie, mulţumit de sine şi de spiritul său de observaţie.

Ani de zile aşteptase să se afle în faţa unui as al spionajului, să-şi etaleze capacităţile şi, iată, marea ocazie se ivise. Îl neliniştea însă faptul că maiorul părea indiferent şi plictisit.

— Bine, bine, mormăi acesta printre dinţi. Vă rog treceţi în biroul alăturat şi aşteptaţi.

După Aristide, atitudinea maiorului nu putea fi explicată decât în două feluri. Ori informaţia adusă era total neinteresantă, ori era atât de importantă, încât trebuia încunoştinţat şi cineva mai mare. Translatorul îl conduse în camera alăturată şi plecă.

În faţa biroului stătea un civil care cerceta nişte fotografii. Când intră Aristide, civilul ridică ochii şi-l cercetă de parcă ar fi fost de sticlă. Era un bărbat înalt, osos, cu părul atât de negru, de parcă ar fi fost vopsit. Purta un costum gri închis, bine croit şi o cămaşă albă de mătase. Să fi avut vreo patruzeci şi cinci de ani. După privirea aruncată lui Aristide, îşi văzu mai departe de treabă, continuând să răsfoiască fotografiile.

Aristide se aşează în fotoliul de piele şi ciuli urechile, doar va prinde un zgomot în camera de unde ieşise. Uşa dublă, vătuită, nu lăsa să treacă niciun sunet între timp, maiorul telefona superiorului său:

— Domnule colonel, am primit un denunţ din partea unui poliţist.

— Ăştia numai denunţuri ştiu să facă, se auzi un mormăit somnoros la capătul celălalt al firului.

— Am fost informaţi că e ceva suspect în legătură cu trenul 31–45. Înaintea plecării trenului, o femeie a avut o convorbire telefonică cifrată.

— Şi de unde a înţeles deşteptul ăla că era cifrată?

— Aşa i s-a părut, domnule colonel.

— Ălora totul li se pare suspect, în sfârşit, continuă...

Maiorul, răbdător, urmă pe acelaşi ton, indiferent, informativ.

— Femeia, după spusele agentului, era însoţită de un ofiţer german.

— Ce grad avea?

— N-a observat gradul.

— N-a observat gradul! Ăştia nu sunt în stare să dea o informaţie ca lumea.

Maiorul zâmbi: „Când nu-l interesează nimic, când vrea informaţii complete." Îi relată mai departe toate amănuntele aflate. Colonelul nu răspunse imediat, se vede treaba că se gândea. În sfârşit, spuse:

— Pe mine nu mă interesează. O să întreb însă secţia respectivă dacă este vorba de un tren special şi am să te anunţ.

Maiorul puse receptorul în furcă şi aşteptă. Peste câteva minute, telefonul sună:

— Nu avem niciun interes special pentru acest tren, auzi vocea colonelului. Este un tren obişnuit de călători. Aici la noi nu interesează pe nimeni, voi faceţi cum credeţi.

Maiorul mulţumi. Avea dreptate colonelul. De ce să dea importanţă acestei informaţii? Sunt destui acei care, ca să se pună bine cu armata de ocupaţie, vin şi declară vrute şi ne vrute.

Îl chemă pe Aristide în birou. Acesta intră lăsând uşa întredeschisă. Maiorul vorbi prin intermediul translatorului.

— Vă mulţumesc pentru informaţie. Ai fi bine să vă duceţi la o secţie de poliţie. Noi ne ocupăm de altfel de cazuri.

Aristide asculta plouat. Totuşi, ceva îi spunea că instinctul nu-l înşelase.

— Aţi reţinut că era vorba de trenul 31–45?

În camera alăturată, civilul, deşi părea absorbit cu totul de cercetarea fotografiilor, tresări. Ochii lui verzi sclipiră. Auzi vocea translatorului.

— Trenul 31–45 nu este un tren militar. Cât despre convorbirea telefonică, poate într-adevăr să fie cifrată, asta însă interesează numai autorităţile greceşti.

Alături, civilul îşi adună fotografiile, le puse într-o servietă neagră de piele şi se ridică. Îşi luă din cuier impermeabilul, îl aruncă pe braţ, îşi luă pălăria şi aşteptă. Când auzi uşa din biroul de alături, ieşi şi el pe coridor. Se luă după Aristide. Coborâră împreună treptele, ieşiră pe stradă şi aici îl opri adresându-i-se în limba greacă:

— Vă rog, veniţi cu mine... îi spuse brusc, prinzându-l de braţ şi conducându-l spre un „Mercedes” negru care staţiona la vreo douăzeci de metri mai departe.

Aristide îl privi zâmbind descumpănit.

— Bună ziua... v-am văzut... ne-am cunoscut... se încurcă şi se opri.

Intră în maşină nu fără oarecare teamă şi se aşeză pe locul de lângă şofer. Necunoscutul ocoli maşina, se duse în partea cealaltă, aruncă impermeabilul, servieta şi pălăria pe canapeaua din spate, apoi se aşeză la volan. Aristide îl privea fără să-şi poată reveni.

— În ce direcţie mergeţi? întrebă necunoscutul.

— Spre gară... da, acolo... sunt de serviciu... venisem pentru...

— Da, am auzit, făcu celălalt şi porni maşina, care curând luă viteză.

— La gară mergeţi şi dumneavoastră? întrebă Aristide numai ca să spună ceva.

Începea să-l cuprindă o teamă nelămurită. Încercă să ghicească intenţiile ciudatului său însoţitor după expresia feţii. Era ca şi

cum s-ar fi uitat la un bloc de gheaţă. Privi pe fereastră şi constată că se îndreptau spre gară. Acest lucru îl linişti puţin.

— Spuneaţi ceva de un tren...

— Da, se aprinse agentul, aducându-şi aminte ocazia pierdută. Am fost în gară la plecarea trenului şi...

— Trenul 31–45.

— Da, 31–45... Am interceptat o convorbire telefonică şi...

— Spuneţi-mi şi mie, de la început, cum s-a întâmplat.

Aristide relată pentru a patra oară întâmplarea din gară, în linii mari de data asta, însă necunoscutul cu ochi verzi ceru amănunte.

— La ce oră a fost asta?

— Pe la unsprezece.

— Mă interesează ora exactă, făcu celălalt.

— La unsprezece fără două minute.

— Sunteţi sigur?

— Da, era trenul de unsprezece, Atena–Salonic. Convorbirea a avut loc cu două minute înaintea plecării trenului.

— Poate trenul a plecat cu întârziere.

— Nu, trenul acela a plecat fără întârziere.

— Pentru ce aţi spus trenul *acela*? întrebă celălalt la fel de sec, fără o nuanţă în glas.

— Pentru că şi acest fapt mi-a atras atenţia. În zilele acestea de obicei trenurile întârzie şi la plecare şi la sosire.

— Mai departe...

— Atunci am întâlnit acea femeie. Vorbea cu cineva la telefon.

— Ce a spus exact?

— Că pleacă bătrânul şi...

— Spuneţi-mi ca şi cum ar vorbi că, la persoana întâia, îl întrerupse necunoscutul.

Voia să-l silească să-şi aducă aminte vorbele exact, fără înfloriturі.

Aristide se opri să-şi aducă aminte. Îi părea bine că acest slăbănog cu părul negru se interesa de afacerea asta. „O fi vreun rechin al spionajului", gândi el cu pioşenie.

— Vasăzică, aşa. Femeia a zis: „Tu eşti, Anton? Nu mă întrerupe. Sunt la gară. Bătrânul pleacă la Berlin şi m-a luat cu el. N-am avut cum să vă anunţ. Plecăm cu trenul Atena–Salonic. Trenul n-are „colivie", ceea ce înseamnă că nu poate fi ceva important la mijloc." Femeia s-a oprit puţin, apoi a adăugat: „Am înţeles, am uitat fierul de călcat în priză." Acestea sunt cuvintele ei, adăugă Aristide cu mândrie. Am deschis uşa cabinei şi i-am cerut să mă urmeze. Ea însă a agăţat receptorul în furcă şi a început să alerge spre tren.

Nu termină bine vorba, că necunoscutul învârti volanul, astfel că maşina se întoarse în plină stradă şi porni cu toată viteza în direcţie opusă. Pe Aristide îl cuprinse din nou teama aceea nelămurită. Ce se petrece oare în capul acestui om?

Acum începea să-i pară rău că s-a vârât singur în afacerea asta. Mai bine o lăsa dracului. Tăcerea celuilalt îl neliniştea. Privi afară. Pe fiecare stradă circulau patrule de ostaşi germani sau ale batalioanelor create special pentru înăbuşirea manifestaţiilor care răsăreau când te aşteptai mai puţin la asta.

În faţa lui defilau în viteză zidurile caselor, toate pline de lozincile scrise cu vopsea roşie, lozinci împotriva fascismului, chemări la luptă. Nu exista zid în tot oraşul fără aceste mesaje de luptă.

— Unde mergem? întrebă Aristide, încercând să-şi ascundă îngrijorarea.

Însoţitorul lui nu răspunse. „Poate nu m-a auzit, ori m-a auzit şi..."

— Eu, ştiţi... ar trebui să mă prezint la... Sunt de serviciu, înţelegeţi? reluă agentul după o pauză.

Neamţul de la volan nu-i dădea nicio atenţie.

„Bine, îşi zise Aristide, fie ce-o fi. În definitiv, toate afacerile au riscurile lor." Cu acest gând prea puţin liniştitor, îşi lăsă capul pe spate vrând să arate că şi el ştie să fie mut.

„Mercedes"-ul străbătu centrul Atenei, fără să respecte stopurile. Poliţiştii de la circulaţie nici nu încercau să oprească maşina. O dată ce se încumeta să fugă cu o asemenea viteză, în plin centru, era mai mult ca sigur că în ea se afla cineva care avea acest drept.

3.

Era la început de toamnă. De dimineaţă, plouase cu găleata şi străzile erau încă umede şi pline cu pietriş şi nisip, aduse de torente. „Mercedes"-ul o luă pe strada Academiei şi urcă pe strada Sina, o stradă în pantă. Se opri în apropierea unei piaţete.

Neamţul coborî, luă lucrurile aruncate pe banca din spate, încuie maşina şi porni spunând:

— Avem de mers puţin pe jos.

Aristide îl urma tăcut. „Lasă maşina mai departe de casă ca să nu dea de bănuit", gândi el. Se opriră două cvartale mai departe şi intrară într-un bloc. La al doilea etaj, unde se opriră, neamţul deschise uşa unui apartament şi-l invită să intre. Îşi puseră

impermeabilele în vestiar, apoi pătrunseră într-un hol mare, florentin, încărcat cu tablouri şi porţelanuri. Ochiul expert al lui Aristide evalua pe loc interiorul la sume fabuloase. Într-unul din fotoliile din fundul camerei observă un bărbat în vârstă, care părea că doarme. Însoţitorul lui Aristide se aplecă deasupra celui din fotoliu şi-i adresă ceva în germană. Abia acum bătrânul deschise ochii şi-i privi. Aristide îngâna un „bună ziua". Cei doi bărbaţi discutară ceva din care Aristide nu pricepu decât înjurăturile omului în vârstă.

— Ce-i, Max? se auzi vocea bătrânului.

— Cineva se interesează de trenul nostru, spuse cel slab care răspundea la numele de Max.

— Ei, na, făcu bătrânul, şi-au şi vârât nasul!

— Ăsta de-aici a auzit o convorbire telefonică în acest sens. La comandament nu s-a interesat nimeni, l-am umflat şi l-am adus aici.

Aristide înţelese că se vorbea despre el, pentru că bătrânul îl fixa cu privirea. Încercă să zâmbească.

— În afară de noi şi de omul nostru, care se află în tren cu echipa artistică, nimeni nu ştie misiunea trenului. Cine dracu' ar fi putut să...

— Bine, Max, şi ce e de făcut? Eu sunt obosit mort, n-am închis ochii de trei zile.

Bătrânul era un vechi agent al Abwehrului, specializat la depistarea valorilor de orice fel din ţările ocupate şi transportarea lor în Germania. Îşi începuse cariera ca anticar la Berlin, norocul făcu ca naţional-socialiştii să aibă nevoie de el după eşecul puciului, astfel că, după venirea naziştilor la putere, fusese răsplătit din belşug. Recrutat de Abwehr în special pentru această problemă, apucase să-şi facă în Franţa o avere colosală, pe care o sporea neobosit. În Grecia, fusese numit şeful secţiei

respective, nu mai lucra însă decât cu foarte puţini oameni, printre care Max era mâna lui dreaptă. Cu o experienţă bogată din Franţa în cadrul renumitei „Organizaţia Otto" care a jefuit comorile Franţei, bătrânul, pe nume Wilhelm Pöschl, redusese efectivul oamenilor cu care lucra, şi care ştiau efectiv cu ce se ocupa, numai la patru. În Grecia, îl aduseseră în mod special comorile arheologice; întâlnind însă o rezistenţă dârză din partea populaţiei, care se ridica ca un singur om în apărarea comorilor antichităţii, fu silit să se „mulţumească" cu alte valori. Nu-i scăpa niciun timbru rar, nicio pânză din operele marilor maeştri, nu lăsa nimic care era confecţionat din metale şi din pietre preţioase.

— Puteţi să vă duceţi să vă odihniţi puţin, herr Wilhelm, spuse Max. O să mă ocup eu de afacerea asta. Poate nu este decât o simplă coincidenţă.

— Mie nu-mi plac coincidenţele... mormăi şeful.

— Mie cu atât mai puţin, zâmbi Max. Am să cercetez să văd despre ce este vorba.

— Ce ai de gând să faci?

— Am un plan... Informaţia, oricum, nu este exactă, însă poate o să reuşesc să dau de un fir.

— Bine, Max... Fă cum crezi. Pe mine nu conta. Şi-aşa mi-era foarte greu să pun la adăpost lăzile. Numai să nu avem din nou vreo neplăcere cu transportul nostru. Eu mă duc alături să mă culc. Dacă ai nevoie de mine, scoală-mă.

Omul în vârstă se ridică şi se retrase în camera alăturată, a cărei uşă dădea spre hol.

Max rămase câteva clipe în picioare în mijlocul holului, apoi îi aduse lui Aristide o fructieră cu citrice. Îi puse în faţă şi un tacâm.

— Vă rog, serviţi-vă.

— Mulţumesc, făcu Aristide apreciind în gând politeţea gazdei.

Aştepta să-i prindă privirea, însă nu reuşi.

Max îl lăsă singur în hol şi se duse într-o altă cameră, închizând uşa în urma lui. Această cameră, în comparaţie cu holul, era mobilată mult mai sever. Aici se aflau numai un birou din lemn de nuc, două fotolii căptuşite cu piele, o casă de fier mare şi masivă. Altceva nimic. Nici tablouri, nici fotografii, nimic care să-ţi atragă atenţia. De altfel, asta se datora teoriei lui Max: în biroul unde lucrezi, nu trebuie să existe nimic care să-ţi distragă atenţia sau să-ţi tulbure gândurile. Asta ar fi în dauna muncii care trebuie făcută. Era singurul om care-şi putea permite să nu aibă în biroul său portretul Führerului şi asta se întâmpla şi la Berlin. Dacă ar fi fost posibil, Max ar fi lucrat într-o odaie goală, cu patru pereţi şi un fotoliu balansoar. Asta da, balansoarul te ajută la gândire.

Max avea o misiune specială pe lângă Pöschl. O misiune secretă despre care nimeni nu avea voie să ştie. Iar dacă cineva, printr-o întâmplare sau dintr-o greşeală, afla ceva din sarcinile care cădeau în atribuţiile lui Max, mai mult ca sigur că n-ar fi avut posibilitatea să mai vorbească despre cele aflate, nimănui, niciodată. Aveau legătură directă cu Berlinul şi toate serviciile erau obligate să le ofere sprijinul. Nimeni nu avea dreptul să se amestece în treburile lor. Nici cei de la Gestapo. De altfel, nimeni n-ar fi vrut să aibă de-a face cu ei. Comandanţii marilor unităţi, în special cei de la S.S. şi din Gestapo, cărora se adresau mai des, când auzeau de numărul 013, şi aşa ghinionist, căutau să termine cât mai repede cu el, să execute cât mai grabnic serviciul cerut, ca să scape de ei, fie şi un minut mai devreme.

Max se aşează în fotoliul din faţa biroului şi scoase o coală de hârtie. Începu să facă un plan de acţiune. Este un vechi obicei al

lui. Orice gând trebuia mai întâi pus pe hârtie. Când sunt scrise, gândurile capătă alte dimensiuni, cele reale, spunea el des. Acest obicei îl luase de la tatăl său. Era negustor la Hamburg. Încă din copilărie, îi îmbibase mintea cu această idee. Tatăl său se lăuda pentru felul în care ştia să-şi aleagă funcţionarii. Într-o zi, de pildă, trebuia să angajeze un contabil. După un anunţ publicat în ziar, s-au prezentat vreo treizeci de inşi. Îi chema unul câte unul în biroul său şi-i întreba:

— Cât fac unu şi cu unu?

Fireşte, fiecare răspundea în felul lui. Unii ascultau cu seriozitate întrebarea, alţii se supărau crezând că sunt luaţi peste picior. Să ai în buzunar diploma Academiei Comerciale şi să fii întrebat cât fac unu şi cu unu, ce poate fi altceva dacă nu bătaie de joc? Şi plecau supăraţi trântind uşa. Numai unul dintre ei, când negustorul îl întrebase cât fac unu şi cu unu, rămăsese câteva clipe tăcut, apoi ceruse să se aşeze, şi bătrânul îi oferise chiar fotoliul din faţa biroului său. Candidatul la contabilitate luă un creion chimic, examină vârful să vadă dacă este bine ascuţit, iar apoi, foarte concentrat, începu să scrie. După ce termină, mai controlă o dată şi numai după aceea predă coala de hârtie bătrânului.

— Vă rog să controlaţi şi dumneavoastră, îi spuse.

Negustorul luă coala şi citi. Era o simplă adunare: 1+1=2. Tatăl lui Max, entuziasmat, îl angajă imediat.

Max reciti hârtia de câteva ori, apoi o arse în scrumieră şi amestecă scrumul. Şi ăsta era un obicei vechi, desigur nu preluat de la tatăl său, ci din experienţa anilor săi de spionaj.

Formă un număr de telefon:

— La aparat 013! spuse imediat ce linia se deschise. Notaţi şi daţi răspunsul imediat: 1) Care dintre abonaţii telefoanelor

urmărite de serviciile noastre, oricare ar fi aceste servicii şi oricare ar fi aceşti abonaţi, au primit astăzi un telefon între 11 fără zece şi 11 şi cinci. Controlul se va face pe baza ceasului din gara Atena. 2) Care dintre ofiţerii germani care au plecat cu trenul Atena–Salonic sunt însoţiţi de femei şi ce date deţineţi asupra lor. 3) Dacă există informaţii speciale în legătură cu unii dintre călătorii aceluiaşi tren. 4) În câte ore ajunge trenul la Salonic. Mă interesează media ultimelor zece trenuri cu întârzierile fireşti şi nu cele provenite în urma alarmelor aeriene sau a altor împrejurări. 5) Dacă acestui tren i s-a ataşat „colivia". Am nevoie de răspuns cât mai urgent posibil.

Puse receptorul în furcă şi se afundă în fotoliu, întinzând picioarele pe birou. Aceste minute care trebuiau să treacă până la primirea răspunsului erau cele mai grele pentru Max. Trebuia să aştepte, iar aşteptarea unei informaţii era unicul lucru greu de suportat şi care-l făcea să-şi piardă sângele rece. Îşi privi ceasul. Era ora 12.

— A trecut o oră de când a plecat trenul, şopti pentru sine.

4.

— Când ai primit telefonul?

— Acum o oră... Spunea că se află în gară.

Cel care vorbise primul era un bărbat în jurul a patruzeci de ani. Înalt, bine făcut, cu un nas puţin acvilin, cu ochi-luminoşi, cu

sprâncene joase şi atât de drepte, încât făceau o linie paralelă cu ochiul. Celălalt era un tânăr blond, cu ochii negri şi faţa albă ca de fată. Avea în jurul a douăzeci şi cinci de ani. Îşi privea nelinişţit interlocutorul, care, cel puţin în aparenţă, era calm. Se aflau amândoi într-o cofetărie de cartier. Comandaseră prăjituri şi li se aduseseră nişte mogâldeţe negre făcute cu miere de roşcove. Arătau mai mult a pâine neagră muiată într-o zeamă de culoare nedefinită, în orice caz murdară.

— Ia-o de la început, Anton, spuse celălalt. Bagă de seamă să-ţi aduci aminte totul în amănunte.

— A spus că era obligată să plece fără să aibă timp să ia legătura cu noi.

— Când s-a hotărât să plece bătrânul?

— Nu a apucat să-mi spună. Din vorbele ei, reieşea că plecarea a fost hotărâtă în grabă.

— Bine, zi mai departe, spuse calm de data asta, încercând să transmită acelaşi calm şi celui tânăr.

Fotis – acesta era numele celui vârstnic – ca să-l facă să-şi uite îngrijorarea, adaugă apoi:

— Mănâncă-ţi mai întâi prăjitura!

Şi începu primul să mestece pasta amorfă. Îl examina atent în timp ce mânca. „Îi e foame, se gândi, dar dacă l-ai întreba dacă nu are nevoie de ceva, n-ai scoate nimic de la el. Eu sunt de vină: trebuia să-mi închipui că nu mănâncă în fiecare zi."

— Te-a chemat din gară? spuse apoi.

— Da, din gară. Mi-a spus că nu ştie nimic de scopul călătoriei. În definitiv, poate chiar să fie o simplă deplasare a colonelului.

— Asta rămâne de văzut... zi mai departe.

— M-am gândit să-i dau şi parola. Avem doar omul nostru în tren în echipa artistică. Poate să ia în felul ăsta legătura cu dânsul.

— Mda, făcu celălalt gânditor.

— Nu apucasem să termin cu transmiterea parolei, când ea m-a întrerupt, spunându-mi ceva despre un fier de călcat uitat în priză... aşa ceva...

— Un fier de călcat? se miră Fotis.

— Da, mi-aduc foarte bine aminte vorbele ei: „*Ţi-am telefonat fiindcă am uitat fierul de călcat în priză şi mi-e frică să nu ia foc.*"

— Asta a fost tot?

— Mi-a mai spus că la tren nu s-a ataşat „colivia."

— Desigur, nu e bine că aţi vorbit lucrurile astea la telefon, însă acuma...

— Nu s-a mai întâmplat aşa ceva, a fost un caz de forţă majoră, se justifică Anton.

— Da, înţeleg...

După o scurtă pauză, întrebă:

— Nu cumva telefonul tău este urmărit?

— Nu ştiu, nu pot să ştiu.

— Da, desigur.

— Mă gândeam să nu ne fi alarmat fără rost... Eu în orice caz trebuia să te anunţ.

— Bine ai făcut.

— Dar ce poate fi cu bătrânul, de ce pleacă la Berlin?

— În orice caz, are o „misiune" specială. Ca să fie folosit, înseamnă că e o acţiune importantă la mijloc.

— De unde până unde să fie bun deodată bătrânul pentru aşa ceva?! El arată destul de ramolit.

— Păi tocmai din cauza asta este folosit, fiindcă nu poate fi bănuit de nimeni.

Fotis Vulalas studiase arhitectura la Universitatea din Berlin. Cunoştea opera lui Otto Kreissman. Într-o perioadă, îi urmărise şi cursurile de arheologie. Cunoscându-l deci puţin mai de aproape, Fotis era convins că nu avea nicio legătură cu spionajul, sarcina asta asumându-şi-o unii dintre acei care făceau parte din expediţiile lui. Nu putea să-şi închipuie că acest bătrân profesor fusese recrutat de Abwehr, îl considera incapabil să îmbine munca lui ştiinţifică cu spionajul.

De sosirea lui Otto la Atena aflase de la Lola, cu care se cunoscuse din perioada în care puneau la adăpost valorile arheologice din Grecia. Îndată ce află despre sosirea arheologului, Fotis, care ştia de bănuielile care planează asupra lui, se puse în gardă, îndrumând-o pe Lola să-i urmărească activitatea şi în special să-l informeze asupra oamenilor care luau contact cu el. Fotis bănuia că bătrânul va fi din nou folosit drept paravan pentru scopurile serviciilor de spionaj germane. Şi iată că numai după şase luni arheologul era trimis într-o „misiune".

— Am impresia, continuă Fotis, că nici el însuşi nu ştie în ce treburi este amestecat. De obicei, este însoţit de încă cineva care ştie despre ce este vorba, şi aranjează totul din umbră. Cel puţin astea sunt aparenţele.

Fotis tăcu. Îşi dădea seama că situaţia era neclară. Călătoria bruscă a fetei încurca multe lucruri. În primul rând, convorbirea telefonică era o greşeală. Cu toate că se afla într-o situaţie dificilă, nu trebuia să folosească telefonul lui Anton. Încercă să ghicească ce ar fi putut să însemne vorbele fetei.

— Hai să vedem ce înseamnă fraza aceea cu fierul, spuse după o pauză.

— Eu, unul, n-am priceput nimic, dădu din umeri Anton.

— Să ne gândim puţin, poate a vrut în felul acesta să ne comunice ceva.

— Poate ne-a anunţat că a uitat ceva acasă, vreun document compromiţător.

— Nu, nu se poate, spuse Fotis. Lola e întotdeauna foarte atentă, nu lasă nimic în urma ei. Totuşi, n-ar fi rău să ne ducem acasă la ea să controlăm, poate ai dreptate. Zi, mai departe.

— Da, i-am comunicat parola. După ce a terminat povestea aceea cu fierul, a închis brusc.

— Ai zis brusc?

— Păi n-a mai adăugat nimic.

— Ai auzit vreun alt zgomot?

— Un alt zgomot? Nu... dar ia stai. Acum când mă întrebi... da; parcă s-a auzit ceva, ca şi cum s-ar fi deschis o uşă.

— Poate telefona de la o cabină telefonică şi în clipa aceea a intrat cineva, tot în căutarea unui aparat.

— Da, dar ar fi aşteptat puţin, poate n-ar fi vorbit, ar fi aşteptat să spun eu ceva, mi-ar fi dat să înţeleg că nu mai poate vorbi liber.

Raţionamentul lui Anton era just.

— Şi atunci? întrebă Fotis.

— Să-ţi spun drept, mi-e teamă să nu fi fost arestată în timp ce vorbea.

Fotis ridică brusc privirea. Acelaşi lucru îi trecuse şi lui prin gând. Îşi spuse însă că nu trebuie să fie prăpăstios. Faptul că şi Anton gândise la fel îl îngrijora. Înseamnă că presupunerea lui putea să aibă o doză de adevăr.

— Trebuie să verificăm, spuse tare. Zi mai departe...

— Nu mai am nimic de spus. Mă gândesc ce-o fi cu călătoria asta. Poate că ai dreptate că este vorba de un transport important, sau poate călătoreşte cu trenul cineva mare... Ştiu şi eu?

Fotis plăti prăjiturile şi se ridică. Ieşiră pe stradă.

— În colţ ne despărţim... spuse Fotis. Tu te duci acasă şi nu pleci până nu viu eu.

Se despărţiră. Fotis îşi continuă drumul singur. Nu apucă să facă o sută de metri, când văzu în faţa lui o mulţime adunată. Voi să se întoarcă, de teama unei întâlniri neplăcute, însă era târziu.

Doi poliţişti se apropiară de el.

Fotis se legitimă. Actele lui erau în regulă.

— Traversaţi pe trotuarul celălalt, îi ordonară.

El se conformă. Strada era plină de lume, priveau cu toţii spre casa din colţ şi comentau. Fotis apucă să înţeleagă că era casa unui profesor universitar grec, om de ştiinţă şi om politic foarte cunoscut în oraş, cu o influenţă imensă asupra tineretului. Lumea spunea că a dispărut, şi acum se făceau cercetări. Se zvonea că savantul plecase din oraş ca să nu fie arestat.

Fotis nu-şi putea închipui în clipa aceea că drumurile sale se vor încrucişa cu drumurile celor care se îngrijeau de plecarea acestei cunoscute personalităţi. Se îndepărtă de locul acela.

Făcu o plimbare ca să-şi limpezească mintea, să hotărască cum trebuie să acţioneze. În primul rând, trebuia să-şi lămurească care a fost motivul care a silit-o pe Lola să spună fraza aceea cu fierul de călcat. Se putea presupune că ceva o împiedicase să continue convorbirea începută. Ce împrejurare a făcut-o să se oprească? Poate a văzut-o cineva? Poate a simţit că este urmărită? Şi se oprise oare la timp? Iar după aceea ce s-a mai întâmplat? Lola a reuşit să scape de urmărire? Fotis era silit să facă presupunerea că necunoscutul care o urmărise – dacă exista acest necunoscut – ar fi acţionat mai departe, iar el, Fotis, trebuie să ţină seamă de acţiunea acestui om. Trebuia să ghicească care au fost mişcările lui, gândurile lui, şi să-şi subordoneze propriile acţiuni şi hotărârile sale acestei presupuneri.

Se duse la gara Triaj, unde avea un cunoscut. Colaborase cu el mai îndeaproape cu ani în urmă. Omul se bucură când îl văzu.

— Ce-i, Fotis! Ce-i cu tine? Nu te vede omul cu anii.

— M-am reprofilat, râse Fotis. Nu mă mai ocup de căile ferate.

— Nu mai spune!...

— Fac... negoţ.

— Şi iese? Iese? făcu cu ochiul celălalt.

— Deocamdată... trăim.

— Şi acum ce ai de vânzare?

— N-am venit să vând, ci să cumpăr, zâmbi Fotis.

Şi continuă, serios de astă dată.

— Am nevoie de unele informaţii. Te rog să faci tot posibilul să mi le culegi şi cât mai repede.

— Te ascult.

— Mă interesează dacă astăzi la ora 11 a fost arestată la gară vreo femeie, sau dacă a fost vreo încurcătură de acest gen: o urmărire, o fugă... ceva asemănător. Mai vreau toate informaţiile pe care poţi să le obţii în legătură cu trenul Atena–Salonic, care a plecat la ora 11 de la gara Atena. Este vorba de ceva foarte serios. Eu n-am să mai trec pe la tine. Informaţiile mi le trimiţi prin paznicul Depoului. Am să trec eu pe la dânsul.

— În ordine, Fotis! Peste vreo jumătate de oră o să ai ce-ţi trebuie.

— Îţi mulţumesc. Şi încă ceva: mă interesează dacă trenul respectiv a plecat cu „colivie”.

— După câte ştiu eu, nu... dar am să mă interesez. Fii fără grijă.

După ce părăsi Triajul, Fotis făcu o plimbare prin gară, însă nu prinse nimic interesant. Ieşi pe stradă. Faptul că mai avea de aşteptat treizeci de minute îl enerva. Avea senzaţia că începuse o luptă surdă cu timpul, şi fiecare minut era hotărâtor.

Capitolul II

„... Astfel de sentimente arareori pot fi pe deplin înăbuşite, afară numai dacă se recurge la teoria şansei, sau, cum i se mai zice în termeni tehnici, la calculul probabilităţilor."

„Misterul Mariei Rogêt" — E.A. POE

1.

Locomotiva 31–45 intră gâfâind într-un tunel. Curând dispăru şi cel din urmă vagon. Pentru câteva clipe, nu se mai văzură decât posturile de pază nemţeşti şi cazematele cu mitraliere de la cele două intrări ale tunelului cu paza întărită. Garnitura ieşi peste câteva minute din tunel, apoi îşi micşoră viteza, până se opri de tot.

La dreapta se ridicau pereţii unei cariere de piatră părăsite. Mecanicul de la locomotivă apăru la fereastră privindu-şi ajutorul care începuse să desfacă legătura dintre locomotivă şi

vagoane. După aceea, maşinistul porni pe o linie secundară şi curând locomotiva se pierdu în burta carierii de piatră.

— De ce ne-am oprit? întrebă Lola privind afară.

Otto dădu din umeri.

Între timp, la fereastră apărură capetele călătorilor. Cei mai mulţi erau neliniştiţi, iar nemţii îşi ascundeau cu greutate îngrijorarea. Unii dintre ei, pentru orice eventualitate, îşi încărcaseră armele.

— Oh, da, spuse Otto aducându-şi aminte, cred că ne-am oprit ca să luăm „colivia".

— O să se ataşeze „colivia"? întrebă Lola încercând să-şi ascundă mirarea.

— În acest fel liniştea noastră va fi asigurată, spuse Otto.

Vorbele lui Otto aveau darul să-i liniştească pe ofiţerii care călătoreau în acelaşi compartiment. Pare-se că zvonul cu „colivia" a circulat în tot trenul, pentru că mulţi dintre călători au prins curaj şi au ieşit din vagoane.

Lolei îi era teamă. Aştepta din moment în moment ca trenul să fie oprit şi ea arestată, pentru că agentul care surprinsese convorbirea cu siguranţă a acţionat. Se linişti abia când auzi că oprirea se datora „coliviei". Deci, la tren se va ataşa o „colivie". Acum însă avea un nou motiv de îngrijorare: era clar că se grăbise atunci când îşi anunţase prietenii de contrariul. Abia acum se gândi că această informaţie putea să-i deruteze pe prietenii ei.

Vestea despre „colivie" crea oarecare siguranţă printre nemţi, în ceea ce priveşte călătoria lungă care-i aştepta. Începură să râdă şi să facă glume, unii dintre ei o luară spre carieră în urma locomotivei, alţii începură să cânte, iar câţiva se întinseră pe iarbă ca să se dezmorţească.

Coborî şi Lola împreună cu Otto Kreissman şi cu cei doi ofiţeri din compartiment. Porniră şi ei spre cariera de piatră. Lola privea atent pe cei care se apropiau de ea sau treceau pe lângă ea, în speranţa că din clipă în clipă se va ivi omul de legătură.

Din cele două vagoane de la capătul garniturii se auzi gălăgie. Coborâră câţiva nemţi şi nemţoaice. Erau două vagoane speciale cu care călătorea o echipă artistică, dintre acelea care fac turnee în spatele frontului pentru armata de ocupaţie. Femeile, în afară de contribuţia lor artistică, mai aveau, precum se spunea, misiunea de a se îngriji de „surplusul de energie" al soldaţilor. Cei cinci bărbaţi din trupă erau mai toţi cu diferite grade de invaliditate. Porniră cu toţii spre carieră, dar soldaţii de pază îi opriră rugându-i să le cânte ceva. O nemţoaică blondă şi durdulie începu să le cânte la acordeon. Din cercul lor se desprinse un omuleţ cu o figură palidă de bolnav în ultimul stadiu de tuberculoză. De altfel, aşa îi spuneau şi cei din grupă: „Ofticosul". Omul se apropie zâmbind de grupul lui Otto.

— De ce ne-am oprit, domnule colonel? întrebă Schmidt, cu o voce care de abia îi ieşea din piept.

Vorbea totdeauna încet, abia auzit, cerând un efort special din partea interlocutorilor.

— O, artiştii noştri! făcu Otto vesel şi în loc să-i răspundă, întrebă: N-o să ne distraţi? După cum văd, mai avem de aşteptat aci o jumătate de oră. Dumneavoastră sunteţi impresarul, dacă nu mă înşel?

— Da, sunt cu trupa.

Lola îl privi cercetător, cum făcea cu fiecare om care se apropia de ea. Îşi mări atenţia, doar-doar va auzi un cuvânt aruncat la întâmplare, dar care să-i fie adresat numai ei.

— De ce ne-am oprit? întrebă din nou Schmidt.

— Pentru ce? Pentru „colivie", desigur, răspunse Otto.

— Se va ataşa „colivia”? mormăi impresarul, dar nu-ţi puteai da seama dacă era o întrebare sau o constatare şi ce impresie i-a făcut acest lucru.

Lola observă însă o licărire stranie în ochii lui. „Nu se aştepta la «colivie»”, îşi spuse. Îl privi drept în ochi, aşteptând o vorbă, un semn, un gest neînţeles de către ceilalţi, dar care ar fi putut s-o pună în legătură cu prietenii săi. Simţea nevoia să vorbească cu cineva, să-şi mărturisească temerile, să întrebe ce are de făcut, să primească sfaturi.

Impresarul se îndepărtă. Era într-adevăr însărcinatul trupei cu problemele de legătură cu diferite comandamente în locurile unde trebuiau să se producă. Era singurul bărbat din trupă mai teafăr şi putea să o scoată la capăt cu o treabă ca asta care cere o oarecare alergătură.

Din gura carierei apăru locomotiva, în faţa căreia fusese ataşată „colivia”.

Era un vagon platformă din cele care se folosesc la transportul pietrelor, înconjurat şi acoperit cu sârmă ghimpată. În vagon, care din cauza sârmei aducea a *colivie*, şedeau zece bărbaţi nebărbieriţi, zdrenţăroşi, pe jumătate goi. Acest vagon era folosit de nemţi la trenuri cu misiuni speciale. Puneau în el ostateci, cu predilecţie personalităţi de frunte din diferite oraşe ale ţării, ca să-i împiedice astfel pe patrioţi să atace trenul. În cariera părăsită, nemţii adunau vagoanele „colivii” cu ostateci, de unde îi repartizau la diferite trenuri.

Amuţiră toţi călătorii, până şi nemţii încetară cu cântecele, urmărind strania „colivie”. Locomotiva făcu o manevră, trecu pe linia principală şi se lipi de garnitură, astfel că vagonul cu ostateci trecu în faţa trenului ca un scut.

Impresarul părea nemulţumit. Lola îl urmărea cu privirea, deşi îşi spunea că este aproape imposibil ca omul ei să fie un

neamţ. Privi în jur. Care din ei ar putea fi omul ei de legătură? Mecanicul locomotivei, un călător oarecare?

În faţa vagoanelor trupei artistice se adunaseră vreo douăzeci de nemţi care plecau în permisie. Cântă la acordeon nemţoaica blondă, împreună cu un om cam de patruzeci şi cinci de ani, cu mâna stângă retezată de la cot. Bărbatul o acompania cântând din gură şi din ghitară, pe care o ţinea la subsuoara mâinii mutilate, ciupind corzile cu mâna teafără. Johann, „Ciungul", avea o voce caldă de bariton şi un fel anume de a apăsa consoanele. Se vedea că se arătau preocupaţi de cântec ca să uite locomotiva şi încărcătura ei tristă. Poate de ruşine, cine ştie!

Apariţia sinistrului vagon tăie cheful tuturor. Ostatecii stăteau în picioare uitându-se la călători. Unul dintre ei, care era aproape lipit de sârmă ghimpată, cu mâinile încleştate de ea, începu să cânte cu o voce răguşită, fals.

Au preluat şi ceilalţi cântecul. Se auzea mai mult un fel de horcăit fals, din care nu puteai distinge nici melodia, nici cuvintele. Părea să fie un cântec revoluţionar. Oamenii erau sleiţi, înfometaţi.

Otto o luă pe Lola de braţ.

— Nu-mi place de loc această privelişte... de loc... murmură. Este... este un act de laşitate, trebuie să recunosc acest lucru. Nu mă pricep la politică, nu ştiu ce au făcut aceşti nefericiţi, dar ca să-i foloseşti drept scut, este un act de laşitate.

Nu era pentru prima dată când arheologul dezaproba pe *ai lui* în faţa Lolei.

Locomotiva porni trăgând acum întreaga garnitură pe linia secundară. Se spunea că din cauza întârzierii erau nevoiţi să aştepte expresul care venea din direcţie opusă. Dar regiunea muntoasă în care se aflau nu era de natură să-i liniştească pe nemţi.

— Aici, la poalele munţilor, şi-a găsit să oprească?

Maiorul încerca să-şi facă curaj.

— Nu-i nimic, doar ne aflăm în apropierea posturilor noastre!

Voia să spună că în apropierea cazematelor nu le-ar fi fost uşor patrioţilor să atace trenul. Nu-şi spuse întreaga idee, ca să nu dea impresia că îi este teamă.

— Mergem şi noi să ascultăm? întrebă Lola arătând cu capul spre vagoanele artiştilor. Voia să fie din nou lângă impresar.

— Da, să mergem, spuse Otto, oferindu-i braţul şi din curtoazie, dar şi ca să se sprijine de cineva.

Cânta numai Johann. Stăteau toţi aşezaţi jos, ascultându-l. Numai „Ofticosul" rămăsese în picioare, cu gândul parcă în altă parte. Lola aruncă o privire spre el. Acum privi şi el distrat. Strigătele şi aplauzele o făcură să-şi revină. Aplaudă şi ea. Din locul unde se afla, se vedeau vagoanele artiştilor. Era un vagon mare de dormit şi încă un vagon de poştă transformat în vagon restaurant pentru artişti.

Schmidt o privea pe Lola. Observă că atenţia ei fusese atrasă de vagoane şi deveni atent, trezindu-se din amorţeala aparentă. Se apropie de grupul lui Otto şi stătu în picioare lângă el, încrucişându-şi mâinile pe piept. Două femei începură să cânte un cântec vesel care entuziasmă publicul spectator.

— Noi am auzit că trenul nostru nu va avea „colivie", spuse în treacăt „Ofticosul".

— Desigur, desigur, făcu Otto.

— După câte ştiu, nu e un tren special, continuă Schmidt pe un ton indiferent. Adică se spune că nu e vorba de vreun transport important.

— Şi eu, eu nu sunt un transport important? glumi Otto.

Cei de faţă râseră din politeţe. Lola deveni atentă. Insistenţa impresarului în ceea ce priveşte încărcătura trenului i se păru suspectă.

Acum însă şi Schmidt începu să se intereseze de Lola. Surprinsese privirile ei, interesul ei faţă de vagoanele artiştilor, precum şi neliniştea ei la apariţia „coliviei". Pe acest din urmă lucru nu putea să se bazeze, pentru că toată lumea fusese impresionată de acest vagon. Se ştia că se folosesc asemenea vagoane, însă puţini aveau prilejul să vadă cu ochii lor.

Se auzi fluieratul prelung al unei locomotive. Curând după aceea apăru şi expresul aşteptat.

— Avem o jumătate de oră întârziere, spuse mecanicul. E douăsprezece şi jumătate.

Călătorii se urcară în vagoane. Mecanicul eliberă aburul şi dezlegă frânele. Trenul începu să alunece încet, exact în momentul în care expresul trecea urlând pe lângă ei.

2.

Aristide rămase singur în hol. Nu îndrăznea să se mişte, de teamă să nu fie auzit şi să-şi închipuie gazdele că umblă prin lucruri. „Mai ştii? Încerci să faci ceva bine, şi când colo îţi găseşti beleaua". Avea impresia că se vârâse de bună voie în vizuina lupului. Din camerele alăturate nu se auzea niciun zgomot. „Ce dracu', au adormit?" se întreba. „M-or fi uitat". Tuşi tare, ca să le

reamintească prezenţa lui. Dar nici de data asta nu se auzi nimic. „Poate cere informaţii, se gândi. Treaba asta nu e o joacă". Din camera unde intrase Max se auzi vag soneria telefonului, încercă să prindă vreun cuvânt, dar nu reuşi. De altfel, chiar de ar fi auzit, n-ar fi înţeles nimic, fiindcă Max, de astă dată, vorbea în germană.

— Da! spuse Max ridicând receptorul.

— Am toate informaţiile! se auzi o voce la celălalt capăt.

— Aşteaptă-mă la grădina Regală, spuse Max, apoi puse receptorul în furcă şi ieşi în hol.

Aristide se ridică.

— Dumneavoastră o să rămâneţi aici, mă întorc îndată! rosti Max în limba greacă şi ieşi, fără să-i dea răgaz să protesteze.

Aristide se supără: „Dracu' să mă ia! Trebuia să-i spun că am treabă urgentă, că o să mă certe comandantul! Mama ei de treabă! Cel puţin să-mi fi spus ceva, o vorbă măcar!"

Max ieşi în stradă, se îndreptă spre colţul unde îşi lăsase maşina, se aşeză la volan şi porni cu viteză spre locul întâlnirii.

Grădina Regală era plină de oameni. Mai mult femei şi copii. Max privi în jur, zări o bancă unde era aşezat un bărbat. Se îndreptă într-acolo şi se aşeză.

— Te ascult, spuse Max fără altă introducere.

— Au fost interceptate patru convorbiri telefonice, spuse omul, care nu era altul decât maiorul chel de la Gestapo.

— La ora indicată?

— Da.

— Prima convorbire? întrebă Max.

— O convorbire în legătură cu o nuntă.

— Cuvânt cu cuvânt, îl întrerupse Max.

Chelul rămase câteva clipe pe gânduri. Ştia că lui 013 nu-i plăcea să vii cu bileţele scrise, de aceea memorase totul.

— „Ce faci, măi frate, nu m-ai anunţat, s-a făcut nunta, ori ba? S-a făcut. Păi atunci de ce nu m-aţi anunţat şi pe mine aşa cum a fost vorba? Sau vă era frică să nu vă beau vinul? Ba nu, râse celălalt, am găsit un popă ieftin şi am făcut nunta în grabă. Bine, am să aştept bomboanele."

— Da, făcu gânditor Max, nu e ceea ce vreau.

Mai spera că poate a fost interceptată şi convorbirea care îl interesa. Nu-şi arăta însă nerăbdarea, ca să nu-i transmită maiorului nervozitatea, să-l lase să-şi aducă aminte exact cuvintele.

Nici cea de a doua convorbire nu era cea aşteptată. Erau vorbe obişnuite, dar care, la un telefon pus sub urmărire, păreau desigur suspecte, ticluite după un anumit cod.

A treia convorbire era tocmai aceea care îl interesa pe Max. Îl ascultă ca prin vis, apoi îl puse să o repete.

> — Tu eşti, Anton? Nu mă întrerupe, sunt în gară. Bătrânul pleacă la Salonic, şi de acolo la Berlin, cel puţin aşa se pare. Nu ştiu cu ce vom continua călătoria. N-am avut cum să vă anunţ. Să ştiţi că trenul n-are «colivie».
>
> — Bine, o să vină cineva la tine. Noi portocalele le mâncăm crude.
>
> — Am înţeles, ţi-am dat un telefon ca să-ţi spun că am uitat fierul de călcat în priză şi mi-e teamă să nu ia foc".

— Altceva? întrebă Max, după ce omul îi relată convorbirea.

— Altceva nimic, convorbirea s-a întrerupt brusc.

— Numărul de telefon?

— O voce de femeie de la o cabină telefonică, o voce de bărbat la numărul 1.53.46.

— Nume?

— Anton Canachis, strada Lesbos 180.

Deşi a patra convorbire nu-l mai interesa, o ascultă cu atenţie. Era a femeii care vorbise înaintea Lolei. Părea şi ea o convorbire cifrată, însă Max găsise ceea ce căutase.

Se interesă de femeile din tren.

— Sunt cinci femei. Trei de ale noastre, care se întorc la rudele lor, una cu o misiune specială şi însoţitoarea lui Otto Kreissman.

— A colonelului?

— Da. Una Lola Rondiris, arheolog, lucrează împreună la Institutul de arheologie. Vrea să o înfieze; Mama ei, de origine germană, a murit, iar tatăl ei a fost omorât în timpul războiului greco-italian. Trăieşte singură. Este verificată, om de-al nostru.

— A doua?

— O doctoriţă, 45 ani, din Hamburg. Călătoreşte împreună cu un căpitan de aviaţie, invalid. S-au cunoscut în spital şi se vor căsători.

— A treia?

— Soţia locotenentului Beker. Călătoreşte împreună cu bărbatul ei. A venit la Atena ca să-l ia, pentru că i s-au amputat picioarele. Celelalte două sunt femei în vârstă, una dintre ele călătoreşte singură, profesoară la liceul german, iar cealaltă este cu fiul ei, locotenent.

— Alte informaţii?

— Niciuna. Otto Kreissman este comandantul tuturor cetăţenilor nemţi din tren.

— Trenul are „colivie”?

— Are. S-a primit ordin să se ataşeze pe traseu.

Asta nu-i plăcu lui Max. El dăduse dispoziţii să nu se ataşeze „colivia” cu ostateci, tocmai ca să nu trezească bănuiala, că ar fi vorba de un tren special.

— Cât face până la Salonic? întrebă în continuare Max.

— Atena–Salonic, media zece ore. Trenurile acum merg încet. Şi asta fără să socotim surprizele.

Max rămase tăcut. Controlând în gând informaţia, îşi dădu seama că găsise ceea ce căuta. Necunoscuta descrisă de agent părea să fie această Lola Rondiris, însoţitoarea lui Otto. Celelalte erau nemţoaice „pure". „Dar unde dracu' a găsit-o ramolitul acela bătrân, ca să ne încurce? Ce o fi ştiind de tren?" se întreba.

— Ţine minte! spuse după puţină vreme: 1) să fie arestat acest Anton Canachis; 2) informează-te în ce punct exact se află trenul şi anunţă la prima gară că vrem să vorbim cu trupa artistică în legătură cu nişte decoruri uitate la unitatea unde au dat ultimul spectacol; 3) să afli adresa Lolei Rondiris. Aşteaptă telefonul meu!

Plecă repede la locul unde îşi parcase maşina. Nu era sigur că cei care se interesau de tren ştiau şi de misiunea lui. Poate era o simplă întâmplare... Pentru Max însă simple întâmplări nu existau. Trebuia ca undeva să existe vreo fisură de unde scăpase informaţia despre importanţa trenului. Dar unde se produsese această fisură? El era sigur că îşi organizase foarte bine munca, şi nu se amesteca nimeni în treburile sale. În ultima vreme, mai ales, astupase toate ferestrele de unde putea să iasă ceva. A rupt legăturile cu toţi agenţii cunoscuţi până atunci. Acelaşi transport pentru a doua oară se afla în pericol. Prima dată încercase să folosească calea aerului, însă avionul fusese silit să aterizeze. Hotărâse să renunţe la ajutorul avioanelor, pentru că aliaţii îşi câştigaseră superioritatea în aer. Ideea de a folosi un tren de persoane şi nicidecum special, tocmai pentru a nu atrage câtuşi de puţin atenţia celor ce s-ar fi interesat, era a lui. Parcă maşina la locul obişnuit şi se uită la ceas. Era ora unu.

3.

La ora 1:30, Fotis se afla la Depou, ca să primească răspunsul la întrebările sale.

— Ei? întrebă nerăbdător.

— N-a fost arestat nimeni azi-dimineaţă, îi spuse paznicul.

— Asta e bine, răsuflă uşurat Fotis. Zi mai departe.

— Azi, pe la ora unsprezece, a fost o mişcare în gară. Au venit nişte agenţi secreţi şi s-au interesat de o femeie, în jur de treizeci de ani, ziceau, brunetă... S-au dus la postul de poliţie economică.

— Ce căutau acolo?

— Păi se spunea că un agent din secţia economică a surprins o convorbire telefonică suspectă.

— Spune tot ce ştii despre asta...

— Păi... atâta ştiu. Agentul a raportat comandantului, însă el nu s-a sinchisit. Cei de la poliţia secretă au discutat cu el. Aveau şi o fotografie în buzunar. L-au întrebat şi pe casier dacă a venit la ghişeu femeia aceea. El a răspuns că n-a fost, deşi mie mi-a mărturisit că-şi aminteşte bine că femeia a venit şi a cumpărat patru bilete. Mi-a spus ca s-o anunţăm dacă o cunoaştem, că sunt pe urmele ei, fireşte dacă este ceva la mijloc...

Fotis era sigur că nu era vorba de Lola. Deşi semnalmentele corespundeau, Lola nu putea să cumpere biletele de la ghişeu.

— Bine... Ce s-a mai întâmplat cu agentul economic? Poţi să mi-l arăţi?

— A dispărut. Din clipa aceea nu l-a mai văzut nimeni. Comandantul secţiei economice tună şi fulgeră. Cică i s-a năzărit

că este mare agent internaţional şi-şi iroseşte talentele cu găinării! O să-l trimită, zice, controlor la „vespasiene".

Fotis râse de furia comandantului. Dispariţia agentului însă era un semn de care trebuia să ţină seama.

— De acest tren s-a ataşat „colivia?"

— Da, deşi la început s-a dat dispoziţia să nu fie ataşată. S-a dat un ordin după aceea să se ia „colivia" de la o haltă îndepărtată.

„N-au vrut să arate că trenul are o misiune specială, de aceea n-au făcut manevra asta aproape de Atena", gândi Fotis.

— Ei, ce zici, „Negustorule", de informaţiile mele? Merit să-mi aduci şi mie un kilogram de fasole?

— Meriţi, zise Fotis.

„Negustorul"[4] era unul din numele lui conspirative, pentru că foarte des călătorea în provincie, ascuns după paravanul negoţului de alimente. Nu-i prea plăcea această poreclă, însă n-avea de ales. Fireşte, nu era la înălţimea pseudonimelor care circulau în perioada aceea, luate din istoria veche şi nouă a Greciei, dar îi era folositor.

Mulţumit de informaţiile primite, Fotis plecă să se întâlnească cu Anton, acasă la el. Pe drum, se întreba ce putea să caute poliţia secretă greacă la gară. O femeie ale cărei semnalmente corespundeau cu acele ale Lolei cumpărase patru bilete, şi acum era căutată. Îi era teamă ca nu cumva coincidenţa semnalmentelor s-o pună în primejdie pe Lola.

Ajuns acasă la Anton, îl puse în curent cu cele aflate la gară.

— Telefonul meu nu este urmărit.

— Asta nu poţi şti. Nimeni nu va veni să-ţi spună: „Daţi-mi voie să pun sub urmărire telefonul dumneavoastră".

[4] Καταστηματάρχης.

— Doar nu urmăresc telefoanele întregului oraş!

— Întregul oraş, nu! răspunse celălalt, calm. Pe de altă parte, noi am aşteptat demult această călătorie a lui Otto. Poate a sosit momentul.

Nu se enerva niciodată şi nu ridica tonul, lucru care în loc să-i liniştească pe colaboratorii săi, îi scotea din sărite, în special atunci când, înfriguraţi şi aprinşi, căutau o soluţie oarecare.

Anton se gândea la faptul că Lola nu fusese arestată. Era un lucru câştigat. Ar fi poate timp să se facă ceva pentru salvarea ei. Dispariţia agentului îl îngrijora pe Anton. Din tot ce aflaseră, puteau trage concluzia că omul avea o înclinaţie specială pentru spionaj şi că un astfel de om nu lasă să se piardă o asemenea ocazie.

Fotis încerca să-i ghicească mişcările. După încercarea nereuşită de a-l convinge pe comandant că e vorba de ceva serios, ce putea face? Cu agenţii secreţi nu putea să fi făcut mare lucru. După spusele omului din gară, ei o căutau pe femeia brunetă care semăna cu Lola. Atunci ce-a făcut poliţaiul economic mai departe? Se putea să fi lăsat totul baltă? Dar de ce nu s-a mai prezentat la serviciu? Poate că s-a dus la Gestapo. Ei şi? Gestapoul nu putea şti cu nimic mai mult decât şeful postului de poliţie din gară. Chiar dacă s-ar presupune că s-a dus să reclame cazul, nimeni n-ar fi neliniştit de soarta trenului, deoarece puţini ştiau de importanţa lui. Cel mult să fi anunţat la Salonic sau la vreo altă gară intermediară ca să se facă un control special călătorilor.

„Dar dacă se va deplasa cineva împreună cu agentul ca să recunoască persoana care telefonase?" se întrebă Fotis.

Desigur, aceasta ar fi produs catastrofa. Nu numai pentru că Lola ar fi trecut prin toate chinurile iadului, ci şi pentru că toată munca lor de un an, pregătită cu atâta minuţiozitate, s-ar fi

spulberat. Mai era şi problema telefonului lui Anton. Dacă era urmărit? Îşi dădea seama că această bănuială e forţată, însă era obligat să ţină seama şi de asta. În acest caz, ce urmau să facă ceilalţi sau celălalt? Pentru că trebuia să existe dincolo un cap care conducea.

Fotis luă raţionamentele de la capăt, pornind de la presupunerea că agentul nu s-a lăsat şi s-a dus la unul din serviciile germane de ocupaţie, să relateze convorbirea. Dacă ar fi dat de acela care trebuia, desigur s-ar fi pus în mişcare întregul aparat, dacă, fireşte, exista o misiune specială.

Anton îi întrerupse gândul:

— Şi de ce să fie un tren cu misiune specială?

— Şi de ce să nu fie?

— Mi-ai răspuns cu un sofism.

— Recunosc, însă repet, *de ce să nu fie*?

— Până una-alta, să-ţi fac o cafea, întrerupse Anton discuţia şi fără să aştepte răspunsul intră în bucătărioara garsonierei.

Fotis îşi continuă raţionamentele:. „Deci dacă a nimerit la acela care trebuia, fireşte se va interesa. Ce măsuri va lua? O măsură ar fi să-l ia pe agent, să-l bage într-o maşină puternică şi s-o pornească în urma trenului. Ajuns în vreo gară, va putea descoperi identitatea Lolei. Există vreo posibilitate s-o identifice fără să se deplaseze? Ar fi fost mai greu, dar nu cu neputinţă de realizat. În acest caz, ar trebui mai întâi să presupună că agentul o văzuse pe Lola împreună cu Otto, şi atunci s-ar da uşor de urma ei, s-o aresteze înainte de destinaţia finală."

— Ei, ce spui? întrebă Anton, care intra cu cafelele „erzatz[5]".

— Nimic, răspunse Folis. Bea-ţi cafeaua şi să plecăm.

[5] Înlocuitor de cafea.

Se gândea că ruta Atena–Salonic, fără încurcături, cu un tren personal, care folosea lemne în loc de cărbuni, putea fi parcursă în zece ore. Se uită la ceas: unu şi treizeci de minute. „Mai avem opt ore până la. Salonic”, spuse ca pentru sine.

Capitolul III

„... Lipsit de mijloacele obişnuite, analistul pătrunde totuşi în cugetul potrivnicului său, se face una cu el, şi nu o dată găseşte numai dintr-o ochire singura cale (uneori într-adevăr mult prea simplă) de a-i întinde o cursă sau de a-l face să calculeze greşit."

„*Crimele din Rue Morgue*" – E A. POE

1.

Otto nu putea pricepe motivul care o ţinea pe Lola în aceeaşi stare de îngrijorare. Pentru a mia oară o întreba ce se întâmplă cu ea.

— Nimic, unchiule... aşa... călătoriile mă obosesc... încercă să se justifice ea.

Maiorul găsi şi el prilej să-şi etaleze cunoştinţele în domeniul filosofiei:

— Fuga, fuga, doamna mea! Dorinţa de fugă este indisolubil legată de existenţa umană. Dorim să fugim, să evadăm şi, când o facem, ne pare rău.

Lola îl privi distrată. Observă că mirosea a săpun. Făcea totdeauna haz de flăcăii bătrâni, spilcuiţi, cu batista în buzunarul de sus ai hainei. Încerca să-şi revină, să se calmeze. „La urma urmelor, ce-o fi, o fi! îşi spunea. N-am ce face. Trebuie să aştept." Maiorul spunea anecdote, cele mai multe anoste. Auzi râsul celorlalţi, râse şi ea, forţându-se să capete buna dispoziţie.

— Foarte drăguţ, spuse, deşi nu auzise nimic.

Prinsese numai în zbor numele lui Mussolini.

Trenul trecu peste râul Asopos. În apropiere, se ghicea marea. Aerul care venea dinspre larg era sărat şi mirosea a iod.

— Unde ne aflăm? întrebă Otto.

— Ne apropiem de orăşelul Sfântul Theodor, îl informă maiorul.

Căpitanul cu ochelarii negri şi cu părul alb nu vorbea de loc. Lola nu-i putea vedea ochii şi nu putea să-şi dea seama ce fel de om era. În orice caz, părea plictisit şi indiferent faţă de tot ce se petrecea în jurul său.

Trenul fluieră lung şi încetini viteza. Intra într-o gară mică. Lola privea pe fereastră. Nu se vedea prea multă mişcare pe peron. Apărură însă doi soldaţi S.S. care alergau spre trenul lor.

Se opriră în faţa vagonului în care se afla ea. Inima Lolei bătu cu putere. S.S.-iştii numărau vagoanele.

„Desigur, ei ştiu în ce vagon mă aflu", îşi spuse Lola.

Aştepta ca din clipă în clipă să intre în vagonul lor. Auzi însă clar:

— Unde sunt vagoanele artiştilor?

Un soldat german de pază arătă spre vagoanele din urmă şi cei doi se îndreptară în fugă într-acolo. Lola văzu primejdia

îndepărtându-se şi respiră uşurată. Se gândi că poate sunt interesaţi de echipa artistică pentru organizarea unui spectacol. Nu trecu mult, şi-i văzu venind însoţiţi de data asta de „Ofticosul". Prezenţa impresarului împreună cu ei întări convingerea dinainte a Lolei. Se pierdură pe peron în spatele chioşcului de ziare. Tocmai când să plece de la fereastră, un alt fapt îi atrase atenţia. Îl văzu pe Johann, care apăru pe peron, îndreptându-se şi el spre clădirea gării.

Lola se gândi că trebuie să coboare şi ea, poate va prinde ceva care o interesează. Ar fi vrut să se afle în vagonul artiştilor, ca la întoarcerea celor doi să fie de faţă, să-şi poată verifica bănuielile şi speranţele.

Spuse lui Otto:

— Am obosit, am amorţit de când stau.

— Da, văd, văd, niciodată n-ai fost într-o astfel de dispoziţie. Nu te-am mai văzut aşa de agitată. Te oboseşte drumul, spuse Otto cu un aer patern.

— Da, recunoscu Lola. Niciodată nu mi-am putut închipui că mă poate obosi atâta o călătorie.

— Şi doar suntem la început, vorbi pentru prima dată ofiţerul cu părul alb.

Lola îl privi cercetător. „Şi dacă este el omul meu?" se întrebă.

— Tinerii nu mai au răbdare, filosofă din nou maiorul care mirosea a săpun.

— Până la Salonic mai avem opt ore.

„Doamne! Să se termine o dată această călătorie", se ruga Lola.

— Vă propun să mai jucăm o partidă de poker, spuse maiorul. Trece timpul uşor cu pokerul.

— Da, ar fi destul de distractiv, spuse şi Lola. Pentru poker însă mai avem tot timpul. Eu vă propun altceva.

— Orice propunere este binevenită.

— Să ne ducem la vagonul artiştilor, să-i rugăm să ne cânte ceva.

— Dar n-o să stăm zece ore în această staţie, spuse Otto. Plecăm peste câteva minute.

— Mă gândeam să ne ducem şi să stăm acolo până la staţia următoare.

— Oh, aşa? Nu este o idee rea! Nu-i de loc rea! Puteţi să vă duceţi. Cât despre mine, prefer să nu mă mişc de aici. Eu pot să stau douăzeci de ore în acelaşi loc fără să mă plâng.

— O calitate extraordinară! îl linguşi maiorul.

— Ce spuneţi? Mergem? întrebă Lola.

— Dacă dumneavoastră vă este greu să vă duceţi, interveni maiorul adresându-se lui Otto, luăm asupra noastră plăcuta sarcină s-o conducem pe domnişoara.

— Sunteţi foarte amabil, le mulţumi Otto, care scăpa de corvoada unei deplasări.

— Mă gândeam să ne ducem cu toţii, spuse Lola.

— Mie mi-e destul să te ştiu pe tine mulţumită. Du-te cu domnul maior, o dată ce s-a oferit cu atâta amabilitate. Dacă nu era dânsul, m-aş fi oferit eu. Bagă de seamă. N-am zis m-aş fi sacrificat! râse bătrânul.

— Cum crezi, unchiule... Dacă veneai, poate te distrai şi dumneata puţin.

— Între noi fie vorba, dacă în lipsa voastră aş reuşi să dorm, aş fi foarte mulţumit.

— Atunci mă duc şi eu! interveni ofiţerul cu ochelari, destul de acru.

— Oh, nu mă deranjaţi! exclamă bătrânul, de parcă asta ar fi fost problema. Haide, grăbiţi-vă, se adresă celor doi. Dacă mai staţi, o să pornească trenul.

Lola şi cu cei doi ofiţeri coborâră pe peron şi se îndreptară spre vagoanele artiştilor. Dinspre clădirea gării îl văzu venind pe „Ciung". Se opriră să-l întâmpine.

— Domnule, spuse maiorul când acesta se apropie, am vrea să avem plăcerea să călătorim împreună cu dumneavoastră. Suntem încredinţaţi că vom auzi câteva cântece frumoase.

— Cu plăcere! spuse „Ciungul", îndreptându-se spre vagonul lui.

Lola observă că „Ciungul" ţinea în mâna teafără o pungă de portocale. Erau încă crude, foarte verzi. Copiii din orăşel ştiau slăbiciunea nemţilor pentru citrice şi vindeau în gară portocale crude. Lola îşi aduse aminte de parola pe care trebuia s-o folosească acela care s-ar fi apropiat de ea. Anton apucase să-i spună la telefon prima parte a parolei: „Noi portocalele le mâncăm crude." Partea a doua, răspunsul la parolă, o ştia. Să fie Johann omul cu care trebuia să ia legătura?

Din vagonul de dormit al artiştilor se auzeau cântece.

— Noi vom sta aici, spuse însoţitorul lor şi le arătă celălalt vagon.

Era vagonul care fusese cândva folosit drept vagon poştal. Urcă primul maiorul, apoi o ajută pe Lola să se suie.

— Avem mai mult spaţiu aici, spuse Johann. În celălalt compartiment sunt cuşetele, nu putem să ne mişcăm.

Se mai aflau în vagon două nemţoaice, din care una era acordeonista. Amândouă îşi exprimară bucuria că vedeau oameni noi. Vagonul fusese transformat special pentru artişti. Aveau în fund o cuşetă cu două paturi, iar restul era folosit drept sufragerie şi magazie. Se mai aflau acolo câteva lăzi mari, care, după cele scrise pe ele, conţineau costume pentru piese şi în general recuzită. Pe una din lăzi se aflau pahare, farfurii, un primus. Pe cealaltă era un gramofon pus în funcţiune.

— E bine şi cald aici, spuse Lola.

— Atmosferă de artişti, constată maiorul.

— Luaţi loc, îi invită Johann.

Între timp, veniră din celălalt vagon cei care auziseră de această vizită. Astfel se adunară vreo zece oameni.

Se aşezară care cum puteau, pe bănci, pe lăzi, pe patul din fundul cuşetei.

— N-o să ne ia la rost impresarul? întrebă speriată o nemţoaică tânără.

— Doar avem musafiri, o linişti unul dintre ei.

— Ştii că nu ne lasă să venim aici decât după masă, insistă tânără, tot speriată.

— Doar avem musafiri, repetă Johann spusele celuilalt, iar Lola desluşi o uşoară ironie în vocea lui.

„Poate mi s-a părut", îşi zise.

Nemţoaica îşi luă acordeonul şi începu să cânte tare aproape de urechea maiorului, care părea încântat de atenţia ce i se acorda. Apoi cu toţii îl rugară pe Johann să le cânte.

Lola nu putea să-i suporte cântecul, deşi el avea o voce plăcută. Îi făcea rău să-l vadă cum ţine chitara la subsuoara mâinii mutilate. Cât timp cânta el, tânăra nemţoaică îi povesti Lolei, şoptindu-i la ureche, că „Ciungul", pe nume Johann Bruner, era un foarte bun violonist. Încă la începutul carierii, numele lui fusese pomenit printre ale celor mai de seamă interpreţi. Fusese rănit încă de la începutul războiului, în Franţa, unde îşi pierduse mâna. De atunci intrase într-una din echipele artistice.

Cântecele avură darul s-o facă pe Lola să uite puţin de grijile ei. Cineva propuse să-şi pună costumele şi să joace un scheci.

— Nu... O să se supere herr Schmidt, se opuse Johann.

— Oh, da! Ai dreptate, se sperie din nou tânăra.

— Costumele de teatru sunt aici? întrebă Lola.

— În lăzi, o informă cineva.

— Care la fiecare gară se fac şi mai grele! râse acordeonista, cu o gură până la urechi.

Au râs toţi. Lolei i se păru că lui Johann nu-i plăcuseră cele spuse în legătură cu lăzile. De altfel, încercă să şi schimbe vorba. Lola însă voia să afle mai mult în legătură cu lăzile.

— Adică ce înseamnă, că se fac mai grele?

— Uite aşa; se fac mai grele.

Deodată vagonul se puse în mişcare. Se auzi şi fluieratul locomotivei. Vagoanele se ciocniră între ele şi întreaga garnitură se porni.

— Să ştiţi că impresarul a rămas în gară! strigă cineva.

Săriră vreo doi la uşa vagonului. Se repezi şi Lola, îl văzu pe Schmidt, care tocmai se urca din mers în vagonul unde se afla Otto. Lola simţi cum i se aprind obrajii. Ce căuta impresarul în vagonul ei? Şi asta se întâmplă după ce fusese căutat de cei doi SS-işti. A fost cumva anunţat de către cineva în legătură cu ea? Şi dacă aşa s-a întâmplat, era spre bine sau spre rău? Era omul ei sau un duşman?

— Nu vine aici, se urcă în primul vagon care îi trece prin faţă, constată Johann cu voce tare.

Pentru Lola şi această versiune era plauzibilă. Îşi reluară cu toţii locurile. Atenţia Lolei fusese din nou atrasă de lăzile care „la fiecare gară se făceau şi mai grele". „Ce înseamnă oare acest lucru"? se întreba. Nu cumva în aceste lăzi se găseşte tocmai ce caută prietenii ei? La urma urmelor, ce căutau ei? Nu-i spuseseră nimic concret. Poate nici ei nu ştiau prea bine. Acest lucru însă o încurca pe Lola. Dacă ar fi ştiut că sunt în căutarea unui microfilm, a unui dosar, sau în orice caz a ceva concret ca să-i poată stabili dimensiunile, căutarea ei ar fi fost mai uşoară. Ştiind

despre ce este vorba, ar fi putut să stabilească şi ascunzătoarea posibilă şi n-ar fi fost silită să vadă peste tot obiectul căutării lor.

Privi lăzile. Erau patru, foarte mari, toate de aceeaşi dimensiune şi culoare, obişnuita culoare neagră a lăzilor de armament. Lola se gândi că este imposibil ca ele să conţină ceva important, având în vedere faptul că ele se aflau la îndemâna oricui. Una dintre lăzi era folosită drept masă, iar celelalte ţineau loc de scaune. Dar se poate că tocmai această lipsă de importanţă care se dădea lăzilor era scutul care le apăra de privirile indiscrete. Lola ştia că cea mai bună ascunzătoare este cea mai la vedere, pentru că acela care caută, de obicei, este atras de locurile cele mai ascunse. Cu toate astea, Lola nu putea să-şi închipuie că aceste lăzi, lăsate într-un vagon în care venea atâta lume, ar fi putut avea un conţinut preţios.

Lola simţi aţintită asupra ei privirea lui Johann.

Observă că în jurul ei se mai vorbea despre impresar.

— Poate am fost solicitaţi pentru a da un spectacol, spuse acordeonista.

— Nu... am fost înştiinţaţi că s-au uitat unele decoruri, precizează Johann Bruner.

— N-am uitat nimic! se miră acordeonista.

— Ba da, ni se trimit cu marfarul la Salonic.

— Numai să vină la timp!

Lola îşi aduse acum aminte de portocale. Privi punga care se afla pe una din lăzi. Johann îi surprinse privirea. Goli punga pe ladă.

— Poftiţi, serviţi-vă! o invită el. *Noi portocalele le mâncăm crude.*

Lola, care tocmai voia să ia o portocală, rămase cu mâna în aer. Îl privi pe Johann şi după aceea luă portocala. O frecă între mâini, gândindu-se la parola rostită de Johann. Deşi se aştepta ca cineva să-i şoptească această frază, acum şovăi. Gândul că parola

fusese pronunţată de un neamţ o deruta. Nu cumva este o capcană? Poate că fraza fusese aruncată întâmplător. Era firesc ca Johann, o dată ce adusese portocalele crude, să spună: „Noi portocalele le mâncăm crude." La această parolă, Lola trebuia să răspundă:

„*Noi lăsăm să se coacă!*"

Simţi din nou privirea „Ciungului" asupra ei.

— Vă plac? o întrebă el.

— Mie îmi plac portocalele făcute dulceaţă, spuse, şi-l fixă cu privirea.

— Vai, se distrug vitaminele! exclamă acordeonista.

— Da, da! îi ţinu isonul maiorul. Vitaminele îşi pierd calităţile nutritive atunci când sunt fierte la o anumită temperatură. Grecia, cu citricele ei, este un izvor nesecat de vitamine! îşi continuă el pledoaria.

Trenul făcea înconjurul unui deal plantat cu viţă de vie în trepte. Acest pământ pietros solicita o muncă imensă ca să rodească. Treaba la ţară eră făcută în special de către femei şi bătrâni. Cei tineri plecaseră în munţi, luptând împotriva cotropitorilor.

Lola surprinsese privirea lui Johann asupra lăzilor. „M-a văzut că le priveam", îşi spunea şi încă o dată se gândi că nu era bună pentru sarcina care i se încredinţase. Nu era în stare să se stăpânească, să-şi controleze simţămintele, gesturile. Avea impresia că nu reuşea nimic altceva decât să se trădeze, să se dea de gol. Fiecare privire o interpretă ca o demascare: „Lasă asta! Ştim ce cauţi între noi!" credea că i se spunea tot timpul.

— Aici e frumos şi cald! auzi vocea maiorului, încălzit probabil de acordeonistă, care se lipise de el.

— Cine locuieşte în acest vagon? întrebă Lola, arătând cuşetele.

— Impresarul şi cântăreţul nostru, răspunse acordeonista, făcând un gest în direcţia lui Johann.

— Nu-i aşa că vă simţiţi mai bine? se adresă maiorul, Lolei.

— Da, desigur, confirmă Lola.

— Mi-e o foame de lup, spuse acordeonista, însoţind vorbele cu râsul ei zgomotos.

Johann se apropie de lada unde se afla primusul şi-l aprinse.

— Să prăjim nişte ouă cu slănină... sau preferaţi portocale, făcu el privind-o ironic pe Lola.

Ea se fistici. Se prefăcu a nu da importanţă frazei.

Spuse într-o doară:

— Cât mai avem până la gara următoare?

— Vreo jumătate de oră, răspunse cineva.

Lola îşi privi pe furiş ceasul. Era ora două.

2.

Max se întoarse în apartamentul său şi intră în hol, unde se afla Aristide, care stătea ca pe jar.

— S-a trezit? întrebă Max arătând cu capul spre camera unde intrase bătrânul.

— Nu, făcu Aristide şi-l privi în ochi, aşteptând o lămurire asupra afacerii lor. Celălalt, însă, intră în biroul său fără să mai adauge nimic.

„Ei, dar aşa nu se mai poate! se supără Aristide. Ce e atitudinea asta? Vasăzică mă ţii aici pe mine de atâta timp fără să îmi spui o vorbă? Dar ce te crezi dumneata? Păi ce-ţi sunt eu? Mă aflu în serviciul dumitale, să faci ce vrei cu mine? Nu se poate continua aşa!" Aşa îi veni să-i arunce în faţă acestui neamţ mândru şi tăcut, însă revolta fusese consumată în gând, la fel cum se întâmpla cu unii subalterni care doar în închipuire îndrăznesc să înfrunte pe şefii lor. Aşteptând mai mult de jumătate de oră întoarcerea lui Max, făcuse zeci de presupuneri. Teama că intrase într-o poveste necurată alterna cu mândria că dăduse de o afacere importantă, care ar fi putut să-i deschidă o frumoasă carieră de spion. Prins între aceste două simţăminte contrarii, acum se transforma într-un iepure speriat, acum se vedea încununat de glorie. Sentimentele acestea contradictorii şi noi totodată erau prea copleşitoare pentru un biet suflet de agent economic.

Max, îndată ce intră în biroul său, formă un număr de telefon.

— Ce se aude?

— Maşina cu oamenii noştri a plecat spre strada Lesbos.

— Da... altceva?

— După aceea o să pornim spre casa domnişoarei.

— Acolo te vei duce personal şi fără însoţitori, pe cât posibil să nu fii văzut de nimeni.

— Am înţeles!

— Dar acţionaţi mai repede! M-aţi ţinut două ore ca să aflaţi o adresă!

— Ştiţi... voi să se justifice celălalt, dar Max îl întrerupse:

— Ştiu, şi trânti receptorul.

După aceea, formă numărul lui Anton, ca să verifice dacă proprietarul telefonului se află în casă. Sună mult timp, până ce acolo cineva ridică receptorul şi strigă: „Alo!" Lui Max i se păru

că vocea era puţin gâfâită. Mai auzi încă un „alo”, după care puse receptorul în furcă. Peste câteva minute – îşi spuse – acest domn va fi adus legat în faţa lui, şi atunci va afla planurile lor.

Anton privi receptorul mirat. Se pregătea să iasă împreună cu Fotis, când sunase telefonul. Îl lăsase pe Fotis în vestiar şi se grăbise spre apărat. Dar iată că i se trântise receptorul. Fotis, văzând că Anton întârzie, intră în hol.

— Ce s-a întâmplat

— Ştiu şi eu? dădu Anton din umeri?

— Cine era la telefon?

— Nu ştiu. Mi s-a închis.

— Poate ai întârziat şi s-a închis înainte de a ridica receptorul.

— Nu, am spus de două ori „alo”, după aceea mi s-a închis.

— Ţi s-a mai întâmplat?

— Se mai întâmpla uneori, mormăi Anton. Poate a greşit cineva numărul, ori se aştepta la o voce de femeie.

— Sau...

— Sau ce? se miră Anton.

— Poate...

Nu-şi termină, gândul. Îşi propusese de la început că la fiecare acţiune de a lui trebuia să ţină neapărat seama de acţiunile probabile ale celuilalt. Trebuia să se hotărască o dată pentru totdeauna că acest celălalt exista, îl pândea, îl urmărea, îi stătea în cale. Dacă agentul economic reuşise să ajungă până la omul acela care se interesa de afacerea trenului, şi dacă între telefoanele puse sub urmărire se afla şi al lui Anton, atunci pentru adversar n-ar fi fost greu să dea de urmele lor. În acest caz, telefonul acesta nu putea avea altă explicaţie decât că vânătorul controla dacă vânatul se mai afla în cuib. Fireşte, ar fi putut fi şi o simplă atingere de fir, sau puteau fi valabile explicaţiile date de Anton.

Din toate aceste presupuneri, aceea care îl interesa în mod special pe Fotis, şi care părea să aibă o legătură cu ei înşişi şi cu afacerea de care erau preocupaţi, era tocmai presupunerea că acest X necunoscut, pe care Fotis în calculele sale îl numea *celălalt*, sunase ca să controleze. Deci, a controlat. Deci, acum este convins că omul care îl interesează se află acasă. Care ar fi mişcarea următoare a adversarului necunoscut?

Era limpede că dacă raţionamentul lui Fotis era just, adversarul sau adversarii se aflau în drum spre ei.

— Să mergem! spuse brusc şi-l trase pe Anton de braţ.

— Ce s-a întâmplat? se miră acesta.

— Haide, că n-avem timp.

Ieşiră pe palier. Fotis stătu câteva secunde pe coridor, atent la zgomotele casei. Nu desluşi nimic special, în afara zgomotelor obişnuite. Să coboare? Nu! Trebuia să urmeze până la capăt varianta care îl făcuse să părăsească în grabă garsoniera lui Anton. Era necesar ca toate acţiunile sale să aibă o continuitate normală şi consecventă, aceeaşi consecvenţă şi continuitate pe care le-ar fi avut acţiunile celuilalt, în cazul în care presupunerea lui Fotis era justă.

Constatase că cele mai mari greşeli făcute în asemenea cazuri erau datorite faptului că deducţiile, oricât de perfecte, nu aduceau rezultatul scontat pentru că, la un moment dat, fie şi pentru o singură secundă, era lăsat la o parte raţionamentul de bază, era uitată presupunerea nr. 1, astfel că se producea o fisură în ceea ce privea urmărirea ei consecventă.

Fotis ştia că deşi pe scară nu se desluşea niciun zgomot suspect, adversarul său se află în faţa uşii, că uite-l, acum urcă scările, sau în cel mai bun caz se vor întâlni faţă în faţă la intrare. Deci, nu trebuie să coboare pe scară.

— Există o scară de serviciu? întrebă Fotis.

— Da! De ce?

— Cu ieşirea pe aceeaşi stradă?

— Nu! În spatele blocului.

— Haidem pe acolo! spuse Fotis şi grăbi pasul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Anton, nedumerit.

Străbătură în grabă palierul şi coborâră în fugă treptele. Ieşiră pe stradă tocmai în clipa când o maşină a Gestapoului frână în faţa intrării. În colţ se şi postase unul dintre ei, în timp ce un al doilea alerga ca să asigure ieşirea din spatele blocului.

Fotis tocmai cobora în stradă ţinându-l de braţ pe Anton.

— Hai, că e bine, îi şopti zâmbind.

— Dar de unde dracu' ştiai? mormăi celălalt.

— Al şaselea simţ! râse Fotis.

Ştia din proprie experienţă că un raţionament care pare foarte simplu pentru acela care îl face, pentru unul neavizat, care nu a putut urmări întregul labirint al calculelor, capătă un înţeles supranatural, sau seamănă a hazard.

Opriră un taxi cu aburi, şi Fotis dădu o adresă care îl făcu pe Anton să se mire şi mai mult: era adresa fetei.

Desigur, asta trebuie să fie acţiunea lor următoare. Poate au aflat identitatea Lolei, poate nu. Dacă n-au aflat-o, Fotis nu avea ce pierde. În caz contrar, însă, trebuia să ia măsuri. Poate celălalt a şi ajuns acasă la Lola. Fotis avea senzaţia clară că se angajase în luptă cu timpul, cu orele, cu minutele, cu secundele. De acum înainte, între el şi celălalt începea o cursă aprigă, al cărei rezultat era încă necunoscut. Scopul vizitei în casa Lolei nu era încă pe deplin lămurit. Îi rămăseseră în minte vorbele cu fierul de călcat. Uitase ceva şi în acest fel comunica prietenilor ei să treacă pe la ea şi să şteargă urmele?

Chiar în colţul străzii unde se afla casa Lolei exista o cabină telefonică. Fotis intră. Şi formă numărul Lolei. Nu răspunse nimeni.?

— Tu ai să stai aici! îi spuse lui Anton.

— Dar unde te duci?

— Sus. Dacă vezi ceva suspect, dai un telefon.

— Vin şi eu!

— Nu e nevoie. Tu ar mai trebui să...

Se opri. Voia să-i dea o dispoziţie în legătură cu ce avea de făcut în cazul în care el ar fi fost arestat. Era silit să se gândească şi la asta.

— Ce mai e? întrebă Anton.

— Mda, mormăi Fotis. Dacă se întâmpla ceva, tu faci pe dracu' în patru şi prinzi trenul din urmă. Cât mai repede posibil! Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles! dădu din cap afirmativ tânărul.

Îl lăsă pe Anton lângă cabina telefonică şi se îndreptă spre casa unde locuia Lola. Nu i se păru nimic suspect şi intră. Scoase cheia din buzunar şi lipi urechea de uşa apartamentului care se afla la etajul trei. Nu auzi niciun zgomot. Întoarse cheia încet şi apăsă uşor pe clanţă. Deschise uşa şi intră. Păşi încet în vestiar, apoi în cameră. Casa era goală. Îşi scoase pălăria şi impermeabilul şi le puse pe un scaun fără să se grăbească. În lupta cu timpul, ştia că graba este cel mai mare duşman. Trebuia să se „grăbească încet". Trebuia să-şi controleze orice mişcare, orice gest. Stau nemişcat în mijlocul camerei şi privi în jur.

Garsoniera era mobilată cu gust. În cameră domnea o ordine desăvârşită. „Am uitat fierul de călcat în priză", îşi aduse, aminte cuvintele Lolei. Privi în jur. Fierul nu se vedea nicăieri. Atunci ce a uitat, sau ce voia să-i comunice prin acestea? Dacă într-adevăr uitase ceva, acest ceva trebuia să se afle undeva la vedere, o dată

ce Lolei îi era teamă că poate fi văzut la o simplă vizită. Privi masa: nimic, nici pe noptieră, nici pe şifonier.

Deodată sună telefonul. „Anton", gândi şi se grăbi spre aparat. Dar când să ridice receptorul, se răzgândi: şi dacă nu este Anton? Dacă este celălalt, care controlează din nou? Fotis îşi dădu seama că procedase greşit şi că trebuia să-i spună lui Anton să-l sune cu semnal. Acum era târziu. Hotărî să nu ridice receptorul. Ar fi putut să ridice receptorul şi să răspundă numai în cazul în care ar fi auzit vocea lui Anton. Acest lucru l-ar fi salvat pe el, dar ar fi încurcat lucrurile şi l-ar fi adus pe celălalt mai aproape de adevăr, dându-i posibilitatea să constate că în casă se aflau prietenii Lolei. Hotărî să primească bătălia timpului impusă de data asta de adversar. Nu mai putea da înapoi.

— „Am uitat fierul de călcat în priză", mormăi Fotis.

Lola pleacă în grabă, nemaiapucând să ia legătura cu prietenii ei. În ultima clipă, mai face o tentativă, dând telefon lui Anton. În ultima clipă! Ce justificare ar fi putut aduce bătrânului Lola ca să poată părăsi trenul cu cinci minute înaintea plecării ca să dea telefonul acela? „Trebuie să mă duc să dau un telefon, pentru că... pentru că"... „Da. Asta este!" îşi spuse Fotis. Fraza cu fierul de călcat nu putea fi altceva decât justificarea Lolei faţă de Otto. Alt motiv mai serios nu putea să găsească. Acum da, trebuie să se grăbească.

Telefonul sună din nou, dar Fotis nu-i dădu nicio importanţă. Acum era sigur că era Anton. Dacă telefonul a sunat de două ori la intervale scurte, a doua oară nu putea fi decât Anton. Dacă prima oară fusese celălalt, n-avea niciun interes să dea şi a doua oară. Dacă primul telefon era din partea lui Anton, acesta, neprimind niciun răspuns, neliniştit, ar mai fi sunat încă o dată. Deci, al doilea telefon trebuia să fie din partea prietenului său. Firesţte, se mai poate presupune că ar fi un cunoscut al Lolei sau

chiar telefonul celuilalt, care venea imediat cu totul întâmplător după cel al lui Anton. Fotis însă, credincios conduitei trasate până acum, trebuia să aleagă varianta care ar fi putut să-i dăuneze şi să acţioneze ca atare. Ce i-ar fi putut spune Anton? „Vin!" Ei, şi? Fotis tot nu putea părăsi casa până nu termina ce avea de făcut. Se repezi spre baie. Deschise o debara, de unde scoase fierul şi scândura de călcat. Din obişnuinţă., îşi trecu palma pe fier. Era rece. Puse priza şi lăsă fierul pe suportul lui de sârmă. Aşează scândura între măsuţa bucătăriei şi răcitor, scoase o farfurie, o umplu cu apă, găsi o batistă de damă şi o aruncă înăuntru. Şi iar auzi telefonul. Intră în cameră. Nu era telefonul. Cineva suna la intrare. Vasăzică au venit. Intră repede în bucătărie, încercă fierul cu degetul şi-l scoase din priză. Era tocmai temperatura potrivită dacă s-ar fi ţinut seama de faptul că Lola călcase înaintea plecării. „Bun" îşi zise. În uşă se auzi cheia. Îşi luă repede pălăria şi impermeabilul şi intră în bucătărie. Deschise larg uşa bucătăriei şi se piti după ea. Scoase din buzunar revolverul şi trase piedica.

Uşa de la intrare se deschise. Se auzi o voce în germană:

— E cineva aici?

Se auziră paşi.

„Câţi ori fi? Unul singur? De ce unu?" Doar aici nu se venea pentru o arestare. Era un simplu control. Ce voiau oare să controleze? Poate ăsta: „Am uitat fierul de călcat în priză".

Deci a procedat bine cu fierul, numai să-i fie de folos până la sfârşit. Auzi paşii apropiindu-se de bucătărie. Cine putea fi? Celălalt, sau un om de-al lui? Ar fi preferat să nu aibă ocazia să-i vadă mutra. Necunoscutul se opri în pragul dintre bucătărie şi cameră. Fotis îşi reţinu respiraţia.

Se auzi soneria telefonului. Necunoscutul merse spre telefon şi ridică receptorul. Spuse un „alo”, nu-i răspunse nimeni şi aşează la loc receptorul.

„Anton a fost”, gândi Fotis. Hotărî să iasă din ascunzătoare şi să atace primul. Oare necunoscutul are revolver? Desigur, însă acum după povestea cu telefonul şi după primul contact cu casa goală, ar fi mai puţin vigilent. Din camera de alături nu se auzi nimic. „În ce punct al camerei s-o fi aflând? O fi întors cu faţa spre bucătărie?”

Ieşi din ascunzătoare. Necunoscutul, maiorul chel care de data asta era îmbrăcat civil, se afla în mijlocul camerei. În mâna care atârna de-a lungul corpului ţinea un revolver.

— Mâinile sus! porunci Fotis în germană.

Neamţul întoarse capul brusc, surprins.

— Aruncă revolverul! strigă din nou Fotis.

Neamţul lăsă revolverul să-i cadă din mână.

— Dă-l cu piciorul spre mine!

Neamţul se conformă.

— Bine! Acum fii bun, pune-ţi mâinile după ceafă şi i-a loc.

Neamţul se aşează.

„N-am făcut bine că i-am vorbit nemţeşte, îşi spuse Fotis, dar cum dracu’ să-i fi spus «Mâinile sus!» – ca să mă înţeleagă?”

— Ce cauţi aici? îl întrebă de data asta în greceşte.

— Nu înţeleg, răspunse celălalt în germană.

— Eşti neamţ? făcu Fotis pe neştiutorul.

Neamţul dădu din cap afirmativ.

— Şi ce cauţi aici?

— Am fost trimis, dădu neamţul din umeri.

— Pentru ce anume?

— Dar cine eşti dumneata să mă întrebi? se supără neamţul.

— Deocamdată eu ţin revolverul, iar tu trebuie să-mi răspunzi! Ca să mă întrebi tu, ar trebui să fie invers. Deci, pentru ce ai fost trimis aici?

— Mi s-au dat cheile, mi s-a spus să văd care se potriveşte, să intru şi să văd dacă...

— Dacă?

— Să văd dacă doamna care locuieşte aici a uitat, fierul de călcat în priză. E fata unui colonel.

— Numai atât?

— Atât.

— Cine te-a trimis?

— Am primit dispoziţie.

— De la cine?

— Nu-l cunosc. Am primit dispoziţia să fac tot ce-mi va cere cineva care se va prezenta cu numărul 013.

Abia acum Fotis îşi dădu seama de importanţa pe care o avea înscenarea cu fierul. Va putea oare să fie folosită ca să se ridice bănuielile care planau deasupra Lolei?

— Bine, o să vedem. Deocamdată fă ce ţi s-a cerut şi mai discutăm noi.

Neamţul îl privi ca şi cum n-ar fi priceput ce i se spune.

— Ce te uiţi aşa la mine? Te-au trimis să vezi dacă e un fier de călcat în priză. Du-te să vezi!

— Dumneata?

— Eu? Pe mine m-ai deranjat de la lucru. Am aflat că stăpâna casei a plecat şi am venit să văd dacă e rost de şparleală.

Neamţul se ridică şi se îndreptă spre bucătărie.

— Nu, nu e în priză, constată.

În clipa aceea sună telefonul. Fotis întoarse capul spre aparat. A fost de-ajuns această greşeală.

Neamţul i se aruncă la picioare. Fotis scăpă revolverul şi alunecă. În cădere, se lovi de colţul mesei. Nu apucă să se dezmeticească, că neamţul se şi năpusti asupra lui. Se prinseră într-o luptă corp la corp. Chelul era mai puternic decât el. Pe deasupra, Fotis mai era ameţit după prima lovitură. Îşi eliberă o mână şi îi dădu adversarului o lovitură în plină faţă. Acesta, însă, cum îl ţinea de gât, îl pocni cu capul de podea.

Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, lui Fotis îi fulgeră un gând: „Iată că trebuie să ai şi pe dinafară cap tare, nu numai pe dinăuntru!"

Totul din jur începu să se învârtească.

3.

Max aştepta nerăbdător în apartamentul său. Chemase numărul Lolei de două ori şi nu primise niciun răspuns. Acum forma numărul pentru a treia oară, îi răspunse neamţul.

— La telefon 013! spuse Max.

— Da, eu sunt, se auzi o voce slabă la capătul celălalt al firului.

— Dar ce dracu' faci acolo atâta vreme?

— N-am putut deschide uşa, se justifică neamţul.

— Ei, şi ce e cu fierul?

— Nu era în priză.

— E cald? întrebă Max.

— N-am observat...

— Dar ce ai, ţi-ai înghiţit limba? Du-te imediat să vezi dacă este cald şi să-mi descrii starea în care se afla camera.

— Imediat!

Anton aştepta în colţ, aşa cum fusese stabilit. Când văzu o maşină germană oprind în faţa intrării. Din ea coborî un civil. Dădu telefon, dar nu răspunse nimeni. Mai încercă, dar fără succes. Când sună pentru a treia oară, auzi o voce necunoscută. Începu să aştepte să apară Fotis din clipă în clipă. Trecură cinci minute, şi Fotis nu apăru. Îşi dădu seama că acesta a fost descoperit de neamţ. Trebuia să acţioneze, şi repede. În maşină rămăsese şoferul în uniformă, care dormita aplecat peste volan.

Anton intră în bloc şi urcă cu liftul până la etajul doi. Lăsă uşa ascensorului deschisă, ca să-l blocheze pentru câteva clipe, şi urcă până la etajul trei pe jos. Din apartamentul Lolei nu auzi niciun zgomot. Încercă uşa, era descuiată. Intră în vârful picioarelor. Prin glazvandul întredeschis, îl văzu pe necunoscutul care coborâse din maşină. În mâna stângă ţinea revolverul, iar cu dreapta îşi ştergea, sângele de pe faţă. Era la un pas de uşă. Anton prinse uşor clanţa glazvandului şi apoi o împinse cu putere trântind-o peste neamţ. Capul neamţului se lovi de glazvand, care se făcu ţăndări. În acelaşi timp, trupul lui trecu prin sticla spartă, căzând spre vestiar. Restul nu mai era o treabă grea pentru Anton.

Fotis începu să-şi revină. Deschise ochii. Îl văzu pe neamţ şezând în fotoliu şi cu mâinile legate după ceafă. Închise din nou ochii, încercând să-şi amintească. Ce s-a întâmplat? De ce naiba stă neamţul aşa? „Îşi bate joc de mine, altfel nu se explică”.

Auzi o voce cunoscută:

— Ţi-ai revenit? Haide, că totul e în ordine.

Da, era Anton. „Bun băiat acest Anton”, gândi el şi se ridică în capul oaselor.

— Plecăm, nu?

— Da, mormăi Fotis.

— Şi cu ăsta ce facem? întrebă Anton, arătându-l pe neamţ, care şedea în fotoliu, rezemat. Telefonul sună din nou.

— Hai, ridică receptorul şi spune că totul e în ordine îi porunci Fotis chelului.

Neamţul se conformă şi Fotis îşi lipi urechea de receptor, ca să poată asculta şi el.

Când Max întrebă de fier, Fotis îi arătă spre bucătărie, şoptindu-i: „Ei, ce faci?” Neamţul se duse la bucătărie, lipi fierul de obraz ca să-i poată simţi mai bine căldura. Reveni la aparat.

— Da, am văzut, raportă.

— E cald? întrebă Max.

— Da... călduţ...

— Cât de cald?

— V-am spus, călduţ! L-am lipit şi de obraz. Fierul era pe grătarul lui, iar scândura de călcat, sprijinită de masă şi de răcitor. La marginea scândurii este o farfurioară cu apă şi o batistă.

— Bine! se auzi vocea lui Max. Ceva suspect?

— Nimic...

— E vreo fotografie acolo?

Neamţul se uită în jur.

— Da, este, fotografia unei tinere femei.

— Bine, ia-o! Ai anunţat omul de la echipa artistică?

— Da.

— Bine! Te întorci la postul tău şi aşteptţi!

Max întrerupse convorbirea brusc, aşa cum făcea totdeauna. Neamţul privi pe cei doi parcă întrebându-i: „Şi acum?”

— Şi acum?... Ce o să zică 013? Număr cu ghinion... N-ai scos-o la capăt cum trebuia... Dacă îmi ceri părerea, te-aş sfătui să taci... Interesul tău este să nu scoţi o vorbuliţă despre cele întâmplate. Prietenul tău nu trebuie să afle nimic. De la mine n-are să afle... Ce zici?

Neamţul era, fireşte, de acord. Ar fi fost foarte primejdios pentru el să mărturisească păţania, să recunoască că a fost învins şi de frică a minţit la telefon. Trebuia să tacă. Să se descurce 013 cum o şti.

— Bine... şopti. Nici de la mine n-are să afle.

— E foarte cuminte... Ţi-a spus însă ceva despre o fotografie.

— S-o iau? se miră neamţul.

— Dacă ai primit ordin...

— Dar voi...

— Ce-i cu noi?

— Cine sunteţi voi?

— Ce-ţi pasă dumitale? În orice caz, precum vezi, nu ţi-am pus niciun fel de piedici în ceea ce priveşte executarea ordinelor. Asta e treaba voastră şi nu ne priveşte pe noi. Fiecare cu ale lui.

— Nu păreţi a fi hoţi...

— Îţi mulţumim pentru buna părere pe care ţi-ai făcut-o despre noi.

— Deci... pot să plec?

— O, nu! spuse Fotis. Îmi pare rău, dar o să plecăm noi mai întâi.

— Nu... nici asta... În meseria noastră avem nevoie de revolvere. Dumneata o să-ţi faci rost de altul.

— Bine... se resemnă neamţul. Se gândea că totuşi a scăpat ieftin din această încurcătură. 013 n-avea de unde să afle cele întâmplate.

— Plecăm, spuse Fotis. Peste trei minute, ieşi şi dumneata.

Peste câteva clipe se aflau în stradă.

— Şi acum cât mai repede! şopti Fotis şi opri un taxi.

Intrând în maşină, îl strânse pe Anton de braţ.

— Îţi mulţumesc.

— Ei... şi tu... făcu Anton jenat.

Fotis îşi privi ceasul. Acum observă că nu mai mergea. Probabil s-a stricat atunci când a căzut. Îşi scutură mâna şi-l puse la ureche. Începu să meargă din nou.

— Cât e ceasul? îl întrebă pe Anton.

— Două şi jumătate, răspunse prietenul său.

Fotis îşi potrivi ceasul.

Capitolul IV

„Dar dibăcia analistului se arata mai ales în cazurile ce stau din-colo de reguli. El face în tăcere o mulţime de observări şi deducţii. Partenerii săi fac, poate, la fel. Iar valoarea informaţiei dobândite nu stă în trăinicia deducţiei, cât în calitatea observaţiei."

„*Crimele din rue Morgue*" – E. A. POE

1.

Impresarul, îndată ce primi înştiinţarea lui 013, se îndreptă grăbit spre tren. Îl lăsă pe Johann să se ducă la vagoanele artiştilor, iar el urcă în vagonul unde se aflau Otto şi Lola.

Cele comunicate de 013 l-au îngrijorat. Şeful îi ordona să se apropie de însoţitoarea lui Otto Kreissman şi să fie cu ochii în patru, urmărindu-i toate mişcările. I se mai spunea să încerce parola „*Noi portocalele le mâncăm crude*", la care, din păcate, nu se

cunoştea răspunsul. Trebuia să aibă grijă de orice persoană s-ar fi apropiat de ea şi să afle dacă în gara din Atena a dat un telefon în legătură cu un fier de călcat. Asupra acestui ultim punct nu era prea lămurit Schmidt, dar spera să afle mai multe după discuţia cu fata.

Schmidt nu-şi închipuia că cineva reuşise să le afle planul. De data asta, au lucrat cu cea mai mare atenţie, iar asupra discreţiei nu încăpea nicio îndoială. Nu ştiau despre transport decât trei persoane: Bătrânul Pöschl – şeful, 013 şi el, impresarul. Hotărât lucru, transportul ăsta era cu ghinion.

Îl găsi pe Otto singur în compartiment. Dormea. Schmidt privi prin geamul uşii, fără să intre.

„Unde o fi domnişoara?" se întreba. Porni de-a lungul coridorului, uitându-se în celelalte compartimente. N-o văzu nicăieri. Nici pe ea, nici pe cei doi ofiţeri cu care călătorea împreună. Într-unul din compartimente, câţiva nemţi jucau poker. În cel din urmă compartiment, erau două femei şi un civil care dormea cu pălăria pe faţă ca să se ferească de lumină.

Una din femei semăna cu Lola. Era de aceeaşi talie, şi brunetă. Dacă Lola ar fi întâlnit-o, poate şi-ar fi adus aminte de acea femeie care dăduse telefon în cabina din gara Atena. La fel, şi agentul poliţiei economice, Aristide ar fi alergat să-i anunţe pe agenţii secreţi că o descoperise pe femeia din fotografie.

Impresarul intră în compartimentul unde se afla Otto. „Poate e mai bine aşa, gândi el. Am să încerc să-l trag de limbă." Trase încet uşa glisantă. Bătrânul deschise ochii:

— Poftiţi, poftiţi, îl invită, nu dorm.

— Bună ziua, domnule colonel.

— Luaţi loc, dar cum v-aţi izolat de compania dumneavoastră?

— Am fost chemat la telefon, în legătură cu nişte decoruri pe care le-am uitat după ultima reprezentaţie. Până să dau lămuririle necesare, era cât p-aci să pierd trenul. Abia am reuşit să sar din mers în vagonul dumneavoastră.

— Bine că aţi venit, că începusem să mă plictisesc.

— Dar dumneavoastră cum aţi rămas singur?

— Mi-am zis că dacă rămân singur am să trag un pui de somn, dar n-am reuşit, se plânse colonelul. N-am dormit toată noaptea. Călătoria asta neaşteptată...

— Vă duceţi la o consfătuire de arheologi, se spune.

— Da, desigur, am însă şi răspunderea trenului, se lăudă Otto.

— Şi domnişoara se ocupă de arheologie?

— Este fiica mea adoptivă şi asistenta mea, un om excepţional.

— Pare cam nervoasă.

— O, da, aveţi dreptate, n-are astâmpăr. Nu poate sta locului. Din cauza profesiei, noi, arheologii, suntem oameni de acţiune. Azi suntem aci, mâine în alt loc... Ne cuprinde febra căutării. Viaţa noastră este cartea şi cazmaua. În cărţi găsim câte o informaţie importantă căreia nu i s-a dat atenţia cuvenită milenii întregi, iar cazmaua controlează exactitatea informaţiei. Şi iar de la capăt. Pentru că, precum ştiţi, desigur...

Bătrânul se aprinsese. Îşi continua pledoaria despre munca arheologică cu o pasiune demnă de un auditoriu mai atent decât impresarul, care stătea pe ghimpi şi care aştepta prilejul să-l întrerupă.

— Dar unde s-a dus domnişoara, cu domnii ofiţeri?

— O, o, nu ştiţi? Oriunde apar artiştii, atrag femeile ca magneţii! S-au dus în vagoanele dumneavoastră.

— În vagonul nostru? se îngrijoră Schmidt.

— Da, s-au plictisit şi au hotărât ca intervalul dintre două staţii să-l petreacă cu oamenii dumneavoastră.

— Bună idee, a cui a fost? se interesă „Ofticosul”.

— Se înţelege a cui! V-am spus doar că noi, arheologii...

Dar Schmidt nu-l mai auzea. Faptul că Lola făcuse propunerea părea că se lega de informaţia primită la telefon. „Ce s-o fi petrecând acum acolo? Ce-mi veni să părăsesc tocmai acum vagonul?”

Bătrânul avea poftă de vorbă şi-i tot dădea despre meseria grea şi frumoasă a arheologilor, că lui Schmidt îi venea să-l arunce de la fereastră. În sfârşit, prinse o nouă pauză binefăcătoare şi apucă să spună.

— Ei... să mă duc şi eu la ai mei...

— Da, da... nu se împotrivi Otto. Ar fi bine chiar să vedeţi ce se petrece acolo.

— Adică ce să se petreacă? tresări impresarul, cu gândul la grijile sale.

— O, nu! Nimic special. Însă nu este bine ca cineva să-şi lase postul!

„Bătrânul ăsta îşi bate joc de mine”, gândi Schmidt şi spuse cu glas tare:

— Am auzit că a avut necaz domnişoara la plecarea din Atena.

— Da! E uitucă, ca orice om de ştiinţă. Explicaţia este că oamenii de soiul nostru suntem prea preocupaţi de gândurile noastre ştiinţifice şi tot ce nu este legat de ele trece prin noi neobservat. Nu ştiu dacă aţi citit Jules Verne, într-una din cărţile sale este vorba de un inginer nebun care, cu toată nebunia lui, când era vorba de ştiinţă, îşi revenea şi...

„Asta mi-a mai lipsit, să stau să ascult acum poveşti de Jules Verne”, îşi spuse impresarul şi hotărî să-l întrerupă, fără să aştepte, de astă dată, o fisură în poliloghia[6] colonelului.

---

[6] Poliloghie – Expunere a unor fapte sau a unor idei într-un mod excesiv de amplu şi încărcat cu amănunte inutile; vorbărie. (n. hy.)

— Am auzit că-şi uitase fierul de călcat în priză.

— Inginerul? întrebă candid Otto.

— Nu... eu vorbeam despre domnişoara Lola.

— Oh, da! Uitase fierul de călcat în priză. Da, e uitucă. Şi pe urmă a dat un telefon la o vecină, însă nici asta nu i-a reuşit, căci în grabă formase numărul greşit şi nu a mai avut timp să mai încerce, pentru că trenul se punea în mişcare.

Impresarul se ridică şi se pregăti să plece înainte ca Otto Kreissman să înceapă vreo nouă poveste despre oamenii de ştiinţă.

— Eu mă duc, spuse sec, ca să nu-i dea posibilitate colonelului să mai spună ceva.

Şi ieşi pe culoar.

„Vasăzică, povestea cu telefonul pare să fie adevărată", comentă în gând, în timp ce trecea dintr-un vagon în celălalt. Una din ferestrele vagonului era deschisă, şi Schmidt se uită afară. Tresări. Nu văzu cele două vagoane din urmă şi îl cuprinse panica. Îşi reveni repede dându-şi seama că trenul luase o mică curbă şi vagoanele din urmă nu se vedeau. Se uită din nou. Da, desigur, aşa era. Însă întâmplarea i se păru prevestitoare de rele. Ar fi vrut chiar acum să oprească trenul ca să ajungă o clipă mai repede în vagoanele artiştilor. Privi semnalul de alarmă. Să-l tragă? „Ce dracu' m-a apucat? se dojeni. Parcă aş fi la prima misiune" Nu putea să-şi ia ochii de la semnalul de alarmă. Văzu sârmuliţa cu plumb cum se legăna. „Drace! îşi spuse. E ruptă!" Şi, într-adevăr, sârma semnalului de alarmă era ruptă. Ce s-a întâmplat? Cineva trăsese semnalul într-o altă cursă şi uitaseră să pună la loc plumbul? Străbătu grăbit culoarul. Nu apucă să ajungă la capăt, că se auzi urletul locomotivei, zgomot de vagoane care se ciocneau. Se auziră strigăte, geamantane căzute,

o hărmălaie de nedescris. El însuşi, din cauza opririi bruşte, se lovi de ceva tare şi simţi că-i sângerează capul. Trenul se opri.

Schmidt îşi reveni repede şi dintr-o săritură era afară, alergând spre vagoanele artiştilor, înnebunit de teamă.

Vagoanele se aflau la locul lor. La ferestre apărură capete, nemţii săriră jos cu revolverele în mână, speriaţi, crezând că este vorba de un atac al patrioţilor. De peste tot se auzeau ţipete, întrebări la care nu răspundea nimeni, o femeie striga că cineva este grav rănit în compartimentul unde se afla, un bărbat ieşi ţinându-şi cu amândouă mâinile faţa care-i sângera din abundenţă.

Apăru controlorul cu oamenii de pază ai trenului.

— Cineva a tras semnalul de alarmă! spuse controlorul.

— Unde? În ce vagon?

Nu se ştia încă. S-a dat dispoziţia ca toţi călătorii să se întoarcă în vagoanele lor, ca să se facă controlul.

Controlorul, însoţit de paza trenului, o luă de la capătul garniturii, cercetând semnalele de alarmă. Doi medici se îngrijeau de cei răniţi. Nu era nimic grav.

Schmidt ajunse dintr-o răsuflare la vagoanele artiştilor. Totul era în ordine. Johann coborâse, rămăsese Lola, speriată de întâmplare, la fel ca şi nemţoaicele din echipa artistică. Acordeonista se lovise la genunchi şi ţipa ca din gură de şarpe. Maiorul stătea lângă ea, căutând s-o ajute. Impresarul privi în jur. După ce se asigură că totul la el este în ordine, porni să-l găsească pe controlor, să vadă cum merg cercetările. Îl găsi în vagonul lui Otto. Îi urmă de aproape, interesat. În vagonul alăturat, se opriră.

— Uite, aici s-a tras semnalul de alarmă, arătă el semnalul tras.

Era cel văzut de Schmidt.

— Ăsta era tras dinainte, îi scăpă lui Schmidt.

— Cum înainte? se mirară oamenii de pază.

— Aşa mi s-a părut, că l-am văzut rupt, nu insistă impresarul.

Oamenii nu încetau comentariile. Se presupunea că cineva se speriase cine ştie din ce cauză şi trăsese semnalul, iar acum îi era ruşine să recunoască.

Până în cele din urmă nu se află cine trăsese semnalul, Schmidt nu ştia ce să creadă, dar simţea că este ceva necurat la mijloc. Îşi amintea foarte bine că semnalul despre care era vorba fusese tras dinainte. Îl văzu-se foarte bine, nu se îndoia de acest lucru. Toate celelalte semnale fură găsite în ordine. Pentru ce s-a oprit trenul? Cum se face că mecanicul a frânat fără ca cineva să tragă semnalul de alarmă? În clipa în care se oprise trenul, Schmidt se afla în vagonul respectiv şi era în stare să declare cu toată certitudinea că nu se găsea nimeni pe culoar. Presimţea că trebuie să fie o legătură suspectă între oprirea trenului şi semnalul tras înainte. Nu cumva era un semnal care o avertiza pe Lola că se află în primejdie? Cine era acela care o anunţa? Şi pentru ce? Se gândi că dacă prezenţa lui în vagonul Lolei a fost observată, s-au luat imediat măsuri. Dar cine putea face aşa ceva dacă nu mecanicul locomotivei, care pretexta tragerea semnalului în timp ce plumbul era rupt demult. Toate astea îi întăreau convingerea că cineva aranjase şi prevăzuse totul dinainte. Dar se mai putea să nu fie nimic din toate astea, cineva să fi tras semnalul, având grijă să-l pună la loc ca să nu se vadă. Îl întrebă pe controlor, fără să-i dezvăluie bănuielile şi fără să insiste asupra semnalului tras înainte.

— Nu se poate ca cineva să tragă semnalul de alarmă şi să pună la loc plumbul?

— Am cercetat toate semnalele... de altfel s-a şi găsit, precum ştiţi, răspunse el privindu-l mirat.

— Şi nu se poate ca cineva să bată plumbul din nou?

— Se poate... desigur... cineva care posedă cheia specială, presa de apăsat plumbul... nu văd însă pentru ce?

— Şi aţi cercetat cu atenţie toate semnalele? continuă Schmidt, pornind un interogatoriu în toată regula.

Se apropie de ei mecanicul locomotivei, ştergându-şi mâinile cu cârpa.

— Ce facem? Pornim? întrebă acesta.

Schmidt îl privi stăruitor. Mecanicul nu-şi coborî privirea.

— Nu se ştie cine a tras semnalul, îl informă controlorul.

Mecanicul dădu din umeri.

— Bancuri proaste, se găseşte unul deştept şi face glume de soiul ăsta.

— Numai să pun mâna pe el! se înfurie controlorul.

— Sunt cumva victime? întrebă mecanicul.

— Nu, din fericire! îl asigură controlorul.

Impresarul avea senzaţia că în jurul lui toţi joaca o comedie, toţi îşi cunosc la perfecţie rolurile, şi numai el este spectatorul care nu ştie nimic din ce se petrece în culise şi cum se va desfăşura mai departe piesa.

— Ce facem? Plecăm? insistă mecanicul.

— Da, plecăm. Procesul-verbal îl întocmim pe drum.

— Intraţi în vagoane! strigă mecanicul, vesel. Haideţi, că avem mare întârziere.

Călătorii începură să se strângă din nou aproape de vagoane. Dacă cineva i-ar fi numărat pe cei care se îndepărtaseră, ar fi observat acum că sunt şase în plus faţă de numărul celor care au coborât. Patru din ei se răspândiră în diferite vagoane, iar doi bărbaţi, dintre care unul mai în vârstă, suiră chiar în vagonul lui Otto şi intrară în compartimentul ocupat de femeia care dăduse telefonul din gară. Omul cu şapcă ocupă un loc în compartimentul alăturat.

Călătorii se întoarseră la locurile lor. Discutau aprins cele întâmplate, adunându-şi lucrurile împrăştiate.

Otto îi invită pe artişti în compartimentul lui. Johann şi acordeonista primiră propunerea cu plăcere.

— Haideţi cu toţii la noi, se însufleţi maiorul.

Numai lui Schmidt nu-i convenea propunerea, nevrând să se îndepărteze de vagoanele sale, însă primi şi el din dorinţa de a se apropia de însoţitoarea colonelului. Porniră cu toţii. Acordeonista, la îndemnul lui Johann, luă şi portocalele. Urcară în vagonul lui Otto. Trenul porni.

— Cine o fi tras semnalul? întrebă Lola.

— Dânsul, dânsul, glumi Otto, arătându-l pe impresar. Din dorinţă de a se afla cât mai repede lângă voi. Îl plictisisem cu pledoariile mele ştiinţifice.

Gluma lui Otto îi displăcu impresarului. Lola îl privi curioasă.

— Dumneavoastră?

— Cred că domnul colonel glumeşte... se justifică el.

— Desigur, glumesc! Asta ar mai lipsi, să fie adevărat.

Lola însă înregistrase fraza şi observase reacţia lui Schmidt la gluma bătrânului.

— Chiar dumneata ai tras semnalul? făcu ochii mari acordeonista.

— Oh, oh, aţi şi crezut! Dar cum era să tragă dumnealui semnalul? spuse Otto şi-i pofti: Intraţi, luaţi loc, ca la dumneavoastră în vagon.

Se lipiră unul de celălalt, ca să încapă. Schmidt rămase în picioare, nu pentru că nu se mai putea face un loc şi pentru el, dar voia să-i aibă pe toţi în faţă, să le supravegheze mişcările şi în acelaşi timp să ţină sub observaţie culoarul. Acordeonista le oferi portocale nu prea coapte. Trecu punga de la unul la altul. Veni şi rândul lui Schmidt.

— O, portocale! se bucură el şi dând punga mai departe, spuse, cu ochii la Lola: Noi portocalele le mâncam crude.

Lola, pregătită de data asta, nu se arătă surprinsă. În schimb, lui Schmidt i se păru că acela care tresărise la cuvintele acestea fusese Johann. Să fie realitate, sau numai o părere?

Lola luă o portocală, repetând ce-i spusese şi lui Johann:

— Mi-e îmi plac portocalele făcute dulceaţă.

Reuşea să se stăpânească. Cele trei ore care trecuseră de la plecarea din Atena îi prilejuiseră multe surprize, replica impresarului era aceeaşi cu a lui Johann. Să fie parola sau o simplă întâmplare, datorită faptului că mâncau chiar portocale? Cum era posibil ca şi Johann, şi Schmidt să deţină parola? Căci dacă nu era întâmplător, de unde o ştiau? Cum au aflat-o?

Lola încercă să caute variantele posibile. În primul rând, era nevoită să remarce coincidenţa că amândoi, şi impresarul şi Johann, coborâseră la aceeaşi gară şi după aceea au rostit parola. Johann venise direct în compartimentul lui, unde o găsise pe ea, în timp ce Schmidt se dusese direct în compartimentul ei. De aici trebuia să tragă concluzia că Johann nu încercase s-o caute în mod special, lucru pe care l-a făcut impresarul. Desigur, îl putea justifica prin faptul că trenul pornise şi abia apucase să urce în primul vagon care îi trecuse prin faţă. Era o explicaţie plauzibilă, dar ca era datoare să ţină seama doar de explicaţia care ar fi putut s-o pună în pericol.

Acest fel de a gândi îl învăţase de la Fotis. Acum încerca să lege faptul că Schmidt se dusese în căutarea ei cu oprirea bruscă a trenului, fără să se fi dat de urma celui care a tras semnalul de alarmă. Deci se poate presupune că s-a dus în compartiment, n-a găsit-o, a aflat că este în vagonul artiştilor şi, grăbit să se întâlnească cu ea, sau ca să împiedice o catastrofă, a tras semnalul. Dar de aci nu putea trage concluzia că impresarul este

un duşman. La fel ar fi putut acţiona şi un prieten. Un lucru însă era clar, unul din cei doi care pronunţaseră parola era prieten, era omul ei. Care din doi însă?

Cercetă apoi varianta care îl privea pe Johann. Cineva îi comunicase parola cu care să se apropie de ea. „Bagă de seamă – poate i s-a spus – însoţitoarea lui Otto Kreissman este suspectă, face parte dintr-o organizaţie de rezistenţă şi se interesează de treburile noastre. Parola folosită este: «Noi portocalele le mâncăm crude.» Bine, dar de unde au aflat duşmanii parola? Îşi dădu seama că numai telefonul ei putea fi de vină. Faptul că nu s-a dus s-o caute venea în favoarea ipotezei că Johann este duşmanul. Se grăbise să se ducă în vagonul lui, simţind pericolul. Pericolul în legătură cu ce? Astfel, Lola ajunse la concluzia că ceea ce trebuia păzit de către nemţi se afla tocmai în vagonul artiştilor. Se dusese deci în vagon la el aşteptând ca să se demaşte Lola, căci în cazul în care ea este în realitate ceea ce ei numai o bănuie, mai mult ca sigur că va încerca să ia legătura cu el. Şi iată că aşa s-a şi întâmplat. Pregătindu-se să folosească parola, Johann venise şi cu portocalele. Acum Lola se felicita pentru faptul că n-a dat răspunsul care trebuia.

Oprirea trenului într-o haltă prilejui o nouă întârziere. Deodată se auziră strigăte:

— Apă! A-pă! A-pă!

Şi în continuare, ordine în limba germană. Călătorii au ieşit la ferestrele vagoanelor. Strigătele veneau dinspre locomotivă. Oamenii au înţeles că cei care cereau apă erau ostatecii din „colivie”.

Paza trenului se repezi la vagonul „colivie”. Ofiţerul german îi ameninţă că dacă nu tac o să dea ordine să se tragă asupra lor.

— Trageţi! Şi aşa murim de foame şi de sete! strigă cineva în germană.

Şi din nou strigătul scandat:

— A-pă! A-pă! A-pă!

Otto, care apăruse şi el la fereastră ca să vadă despre ce este vorba, devenise palid. Lola îl privi, iar el simţi implorarea din privirea ei. Se hotărî.

— Veniţi cu mine! spuse şi ieşi primul din compartiment.

Maiorul şi căpitanul îl urmară. Ceilalţi s-au înghesuit la fereastră să vadă.

Otto se apropie de comandantul pazei şi-i ordonă:

— Daţi apă oamenilor.

— Domnule colonel... avem dispoziţii stricte că...

— Aici, în acest tren, eu ordon! făcu sever Otto. Oamenii cer apă. Un învingător trebuie să fie generos!

Căpitanul cu părul alb umplu o găleată dintr-o cişmea care se afla în apropiere şi o duse ostatecilor. Prin sârmă ghimpată apărură mâinile oamenilor. Ofiţerul de pază fu nevoit să desfacă deschizătoarea „coliviei”.

Otto şi suita lui se îndreptară din nou spre locurile lor. Arheologul era necăjit de întâmplarea asta. Nu putea pricepe măsurile pe care le luau compatrioţii săi împotriva populaţiei civile.

În timp ce se îndreptau spre vagon, maiorul îi şopti căpitanului:

— Nu-mi place de loc povestea asta... O să se lege de noi cei din S.S.

— Dumneavoastră nu ştiţi ce înseamnă să-ţi fie sete, răspunse încet, ca pentru sine, căpitanul. Întrebaţi pe soldaţii noştri care au luptat în Africa...

Intrară în compartiment. Privirea plină de recunoştinţă a Lolei fu o răsplată pentru bătrânul arheolog. Toţi erau tăcuţi. Cu toate

că Otto era colonel şi pe deasupra comandantul trenului, fapta lui desigur ar fi avut urmări dacă cei din pază l-ar fi denunţat.

— Ei, pentru ce v-aţi posomorât, domnilor? întrebă Otto, încercând să pară bine dispus.

Johann începu să cânte, acompaniat de acordeonistă. Fredona şi Otto. Era un cântec vechi, de pe vremea lui. Lola îl stima pe arheolog, cu toată aversiunea ei faţă de cotropitori.. Era un om blând, un om de ştiinţă şi care, după câte ştia ea, nu se amestecase niciodată în treburile naziştilor. Era cu neputinţă, ca acest om să fie un colaborator al spionajului german în cunoştinţă de cauză. Lola credea, ca şi Fotis, că Otto era folosit fără ca el s-o ştie tocmai pentru faptul că nu era un nazist notoriu.

— Vai! strigă acordeonista. Cum trece vremea!

E ora trei!

2.

Max stătea ca pe ghimpi. Dăduse de două ori telefon, însă omul lui nu sosise încă. „Dracu' să-i ia! mormăi. Oamenii ăştia nu sunt în stare să facă treabă ca lumea. Numai cu arma automată ştiu să tragă. Când le dai o misiune în care nu este nevoie de mitralieră, se încurcă."

Max, pe numele lui adevărat Robert Radecke, fusese pe vremuri un inginer foarte capabil, trimis ca montor specialist în

toate ţările unde firmele germane îşi vindeau instalaţiile. Era firesc ca Abwehrul să se intereseze de el, să-l recruteze şi să-l folosească în scopuri de spionaj, cum făceau de altfel cu mulţi germani care călătoreau în afară de graniţele ţării.

Inginerul îşi părăsi curând de tot meseria ca să se dedice spionajului, profesie în care avea să facă adevărată carieră. Pentru această profesie avea toate „darurile" care-i trebuiau: era un om dur, fără scrupule, ahtiat după câştig uşor. Pe de altă parte, mai avea şi alte calităţi care l-au ajutat să înainteze foarte repede, era inteligent, avea o mare putere de lucru, dispunea de o memorie ieşită din comun, iar din profesia lui de bază, ingineria, căpătase deprinderea calculelor logice, raţionamentelor exacte, care îi crease faima de „medium" între şefii săi.

Max ieşi în hol şi, fără să acorde vreo atenţie lui Aristide, intră în camera unde se afla şeful său – Pöschl.

Bătrânul deschise ochii.

— Ce s-a întâmplat?

— Am adunat unele informaţii, însă nu pot să spun nimic precis deocamdată.

— Crezi că au dat de lăzile noastre?

Wilhelm Pöschl începu să se neliniştească. Acest ultim transport îl interesa în mod special, pentru că socotea că o parte din el va trece în contul lui personal. De altfel, simţind sfârşitul apropiat, deschisese un cont la o bancă din Elveţia, precum şi la unele bănci din Portugalia. Transportul trebuia să ajungă cu bine la Salonic, de unde urma să-şi continue drumul pe alt traseu.

Ştia că Max va face imposibilul ca să ajungă transportul cu bine, pentru că – îşi spunea bătrânul – era clar că el nu putea să nu se fi gândit şi la partea care i-ar fi revenit.

— Cineva ne-a încurcat planurile, spuse Max după o pauză.

— Ce vrei să spui?

— Cineva a dat dispoziţia ca trenului să i se ataşeze „colivia”. Acest lucru nu face decât să dea celor interesaţi siguranţa că este vorba de un transport special.

Pöschl tăcu. El fusese acela care dăduse ordinul şi se simţea vinovat. Luase această măsură pentru mai multă siguranţă.

De câteva ori transporturile fuseseră descoperite, o dată chiar se formase o întreagă manifestaţie într-o gară, când populaţia aflase că se scot în afara Greciei unele statui. Cu toată intervenţia forţelor poliţieneşti şi a armatei de ocupaţie, trenul nu a putut fi pus în mişcare, iar înaltul comandament german fusese silit să dea asigurări populaţiei că nimic din valorile arheologice ale ţării nu va fi luat. Ca să fie crezut, pretexta chiar un ordin special al Führerului în această privinţă.

Patrioţii, care aveau ochi peste tot şi nicio mişcare a cotropitorilor nu rămânea necunoscută, vegheau continuu, acesta fiind de altfel motivul principal care silise comandamentul german de ocupaţie să se ţină de cuvânt.

— Bine, Max, fă cum crezi mai bine, rosti în cele din urmă Pöschl.

— Eu trebuie să prind trenul din urmă...

Hotărârea lui de a pleca să prindă trenul era consecinţa acţiunilor sale de până acum. Partea întâia a cercetărilor lui se sfârşise cu un succes relativ. Urma partea a doua a planurilor. Nu putea fi sigur că Lola era singură în tren. Poate sunt mai mulţi în jurul ei, gata s-o ajute, lucru care trebuie verificat pe loc chiar de el personal. Cercetă toată afacerea de la început. O necunoscută are o convorbire telefonică suspectă. În această convorbire se pronunţă şi o frază care, după toate probabilităţile, constituie o parolă.

Verificarea dovedise că femeia putea să fie îngrijorată pentru că înainte de a pleca folosise fierul de călcat. Poate nu

înregistrase gestul reflex al scoaterii firului din priză. De obicei, asemenea gesturi se fac cu totul mecanic, fără să-ţi dai seama. Pleci de acasă, încui şi totuşi nu eşti sigur de asta atunci când îţi pui întrebarea, pentru că gestul este cu totul mecanic. Sunt gesturi de fiecare zi care se repetă de mii de ori. Se poate că în grabă, având în vedere că trenul era gata să plece, să fi format greşit numărul de telefon. Întâmplarea face ca acest număr să fie urmărit.

Convorbirea telefonică chiar dacă nu putea s-o pună pe Lola sută la sută sub acuzare, dovedea cu prisosinţă vinovăţia posesorului aparatului, care a şi reuşit s-o şteargă înainte de a ajunge acolo Gestapoul.

Din clipa aceea Max simţi că începuse lupta deschisă cu un adversar pe care în raţionamentele sale îl numea „celălalt". Şi pentru Max, acest celălalt exista şi acţiona probabil. După imprudenţa făcută de prietena lui, trebuia să-şi ia măsurile necesare ca să preîntâmpine o lovitură. Chiar dacă Lola Rondiris nimerise întâmplător la acest număr de telefon, celălalt trebuia să acţioneze, să-şi şteargă urmele, pentru că şi el fusese imprudent.

Poate aşa se explică faptul că deşi cu un minut înainte mai era acasă, totuşi reuşise să scape de arestare. Pe de altă parte, văzând că este căutat acasă, deci că Gestapoul e pe urmele lui, şi-a prevenit desigur oamenii asupra primejdiei. „Poate e gata să pornească după tren, cum fac şi eu", gândi Max.

Această deducţie îl făcu să se grăbească.

Îşi chemă omul la telefon şi de data asta îl găsi.

— La aparat 013!

— Da, eu sunt, auzi la capătul firului.

— Dar ce naiba ai făcut atâta timp, ce crezi că avem vreme de pierdut, de te mişti ca broasca ţestoasă?

— A fost greu, spuse chelul, care era însă sub impresia celor întâmplate.

— A fost greu să arestaţi un om? A fost greu să intraţi într-o casă goală să vedeţi dacă un fier de călcat este în priză şi să constataţi cam de cât timp a fost scos? Păi asta poate s-o facă o slujnicuţă într-o secundă.

— Da, aveţi dreptate, spuse maiorul, gândind că este în folosul lui să nu-l întărâte şi mai mult.

Max spuse:

— Dacă aşa ceva este greu, ce părere ai? Pe front ar fi mai uşor?

Omul primi ameninţarea voalată fără să mai adauge nimic. După o pauză, Max întrebă:

— Ai fotografia?

— O am, răsuflă omul, uşurat că primejdiosul său compatriot schimba tema. Este fotografia unei femei tinere, cu părul negru...

— Bine, îl întrerupse Max, s-o pui într-un plic şi să aştepţi la prima staţie de tramvai de la biroul dumitale. Acela care va veni să ia plicul o să aibă în mână un „*Signal*”. Pleci imediat, sper că n-o să ne faci să te aşteptăm.

— Bine... în ordine.

— Dar vreau să sper că de data asta totul va fi în ordine. Mai e ceva: să afli locul exact unde se află trenul la ora – privi ceasul – la ora trei şi care este gara cea mai apropiată. Informaţia mi-o pui în acelaşi plic cu fotografia. Cred că nu este nevoie să repet că este vorba de trenul...

— Da, da, ştiu, trenul Atena–Salonic.

— O! Aţi început să gândiţi! făcu ironic Max şi trânti receptorul în furcă.

Ieşi în hol. Luă de pe măsuţă o revistă „*Signal*” în limba germană şi o dădu lui Aristide, care se uita la el, implorându-i parcă atenţia.

— Ia-o şi vino cu mine. Plecăm.

Aristide se ridică. Nici nu încercă să afle unde plecau. Era mulţumit că ieşea pe stradă, că putea, în sfârşit, să se mişte.

Max intră în baie, îşi luă un prosop, aparatul de bărbierit, peria de dinţi şi le puse în servieta lui neagră.

— Eşti gata?

— Da, sunt gata.

Îşi luară pardesiurile şi ieşiră în stradă.

Max opri maşina la cincizeci de metri departe de staţia unde aştepta omul său. I-l arătă lui Aristide.

— Îl vezi pe omul acela? Da, ai fost de dimineaţă la el. O să-ţi dea un plic. Te duci, îl iei şi vii. Nu spui nimic.

— În ordine! se bucură Aristide că i se dădea în sfârşit o misiune.

Deschise portiera maşinii şi ieşi. Max îl urmărea prin parbriz. Omul său avea un ochi vânat şi pe sprânceana dreaptă un plasture. „Or fi băut iar ca porcii, îşi spuse cu scârbă. Idioţii ăştia nu sunt buni decât să urle.”

Îl văzu pe Aristide întorcându-se şi porni motorul, îi deschise portiera. Porni maşina fără să-i ceară plicul...

— Deschide-l, spuse.

Aristide se conformă. Deschise plicul cu mâini tremurânde. Nu se putu opri să nu scape o exclamaţie. „Ia te uită, domnule, gândi, au şi pus mâna pe ea! Sunt nişte aşi, ce mai, aşi!”.

— Ea este? auzi vocea lui Max.

— Da, chiar ea!

— Bine, să ştii că o să avem de lucru. Plecăm din oraş. Trebuie să verificăm pe loc cele aflate şi este necesar să vii cu mine.

— Da, dar ştiţi... încercă Aristide să spună ceva.

Începu iar să-i fie frică. Pentru ce să iasă din oraş cu acest însoţitor periculos?

— Ce s-a întâmplat?

— Ştiţi... serviciul... la ora asta ar trebui să fiu...

— Am să te justific eu, i-o tăie scurt Max.

Maşina luă viteză. Max nu mai avea nevoie de agent, însă nici să-l lase nu putea, pentru că ştia unele lucruri care nu erau pentru mintea lui.

— Mai este încă un bilet în plic, îi spuse.

— Da..

— Citeşte-mi-l!

— Trenul se află la kilometrul 160, citi Aristide. Cel mai apropiat oraş: Lamia.

Max începu să calculeze. În patru ore trenul făcuse 160 de kilometri, ceea ce înseamnă o medie de patruzeci de kilometri pe oră. Dacă el ar merge cu „Mercedes"-ul cu optzeci de kilometri pe oră, înseamnă că ar prinde trenul din urmă la kilometrul 320, după patru ore, cu două ore înaintea sosirii trenului la destinaţie. Asta îi convenea. După câte ştia, întâlnirea lui cu trenul s-ar fi petrecut înaintea intrării în zona muntoasă.

„Mercedes"-ul fugea pe şoseaua naţională. Înainte de a ieşi din Atena, pe Max îl fulgeră un gând. În dimineaţa aceea când se întâlnise cu maiorul chel, în biroul unde se afla şi Aristide, neamţul nu avusese vânătaia pe ochi şi nici leucoplastul. Când Max era nevoit să se ducă undeva personal, nici nu-şi arăta adevărata identitate. Telefona că va trimite un om de al lui şi se ducea singur şi, fireşte, nimeni nu îndrăznea să-i pună întrebări de prisos. Nici maiorul nu ştia că acela care venise dimineaţa să cerceteze unele dosare era una şi aceeaşi persoană cu temutul 013 de la care primea ordine numai telefonic.

Opri maşina în faţa unui telefon public şi formă numărul.

— Ce-i cu faţa dumitale? întrebă îndată ce-i recunoscu vocea la aparat.

— Adică... nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

— Te-am văzut lovit şi...

— O, un mic accident, făcu omul speriat.

— Când s-a întâmplat?

— Aseară... când mă întorceam... ştiţi...

Max agăţă receptorul. Era clar că chelul mintea. Pentru ce? Poate a avut un accident şi nu vrea să mărturisească...

Vru să lase baltă această problemă, s-o rezolve la întoarcere, însă se răzgândi. Atitudinea chelului dădea de bănuit şi Max nu era dispus să lase lucrurile încurcate. Unde ar fi putut să se lovească omul său în halul ăsta în răstimp de o oră de când nu l-a mai văzut? Nu cumva...

Max formă numărul telefonului din apartamentul său. Sună mult timp. „Doarme bătrânul", mormăi înciudat. Max insistă. În sfârşit, Pöschl ridică receptorul.

— Alo?

— Eu sunt, spuse Max. Vă rog să-mi rezolvaţi o mică afacere. Daţi un telefon şi chemaţi-l pe chelul, ştiţi, pe maiorul acela din... Încuiaţi-l într-o odaie şi nu-i daţi drumul până nu vin eu.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Vă explic când mă întorc. Am impresia că ne-a încurcat treburile.

— Bine... mormăi Pöschl.

Curând puternica maşină ieşi din oraş.

3.

Şi Fotis îşi făcea calcule şi îşi punea la punct planurile. Îndată ce au ieşit din apartamentul Lolei, s-au dus la o gazdă, o femeie bătrână unde Fotis ţinea o cameră. Era una din locuinţele lui conspirative.

Acolo era înregistrat cu nume fals şi era luat drept un negustor dintre aceia care au relaţii cu nemţii şi obţin permisii pentru aducerea de alimente din provincie. Apartamentul era compus din trei camere aparţinând unei familii numeroase din care nu mai rămăsese decât această bătrână, care locuia într-una din camere. Acest lucru nu-l deranja pe Fotis, dimpotrivă, îl ajuta să se acopere şi mai bine.

Îi spuse bătrânei că trebuie să plece în provincie pentru două zile.

Într-o magazie din curte, pe care o transformase în garaj, avea un „Fiat", o maşină mică dar puternică şi în foarte bună stare. Se pregăti de plecare.

Îl lăsă pe Anton în cameră, recomandându-l gazdei.

— O să stea la noi până mă întorc. N-ai nimic împotrivă?

— Cu plăcere! Aşa nu rămân nici eu singură.

Fotis îi spuse lui Anton să nu iasă de loc din casă până la întoarcerea lui. Intră în maşină şi porni motorul.

Înainte de a părăsi Atena, mai avea de rezolvat două lucruri. Unul dintre ele era în legătură cu o întrebare a lui 013 către maiorul chel, pe care o auzise şi el în receptor. Acest 013, poate una şi aceeaşi persoană cu celălalt, întrebase dacă fusese anunţat

omul din echipa artistică, ori şi el, Fotis, ţinea legătura cu un om tocmai din aceeaşi echipă. Să fie acelaşi om, cu joc dublu?

Depăşi gara şi Depoul şi ajunse din nou la Triaj.

— Când mi te vede omul cu anii, când apari de zece ori pe zi! îl luă în primire omul lui.

— Aş vrea să ştiu unde se află trenul Atena–Salonic la ora asta, spuse Fotis, fără înconjur.

— Iată o întrebare la care pot să-ţi răspund imediat, pentru că nu este un sfert de oră de când am mai fost întrebat.

— De cine? se interesă Fotis.

— Comandamentul german al gării voia să ştie la ce kilometru se află trenul.

— Şi?

— Acum un sfert de oră se afla la kilometrul 160.

— A venit cineva aici şi te-a întrebat?

— Nu, au cerut informaţii prin telefon. Acum trenul se află în Lamia..

— Bine, mai am o rugăminte, prietene, să-i anunţi pe ai noştri ca pe tot traseul să aibă grijă de... „verişoara" mea... o cunoşti, aceea cu mania antichităţilor...

— O cunosc, făcu cu ochiul omul...

— Transmite prietenilor noştri la toate gările ca să ia legătura cu ea şi să vadă dacă are nevoie de ceva. Se află în vagonul patru cu un colonel german. Cine se va duce la ea, să-i spună că vine din partea „negustorului".

— S-a făcut! Peste un sfert de oră va şti şi cea din urmă haltă.

— Şi încă ceva... Fă în aşa fel ca, dacă va veni cineva care o să vrea să vorbească cu o echipă artistică...

— O ştiu... Au plecat două vagoane cu acelaşi tren.

— Da despre asta e vorba. Fă deci în aşa fel ca acela care va veni să ceară legătura să n-o primească.

— Las' pe mine! Vor sări în aer toate posturile de telegraf!

Cu toate că asigurările şefului miroseau puţin a bravadă, Fotis era sigur că omul acesta este în stare să facă imposibilul ca să-i ajute.

— Ce mai ştii despre vagoanele artiştilor? întrebă el.

— Ce să mai ştiu? Cât timp artiştii au dat spectacole la unităţile din Atena, vagoanele au rămas aici la Triaj. Artiştii dormeau în vagoane. Sunt oameni în general simpatici.

— Pe cine ai cunoscut?

— Aveam de-a face cu unul Johann, un ciung, băiat bun şi cu impresarul lor, un om tăcut, de care ceilalţi se cam tem. Mai este o cucoană cu acordeon. Ne-a înnebunit în fiecare seară. Umbla după bărbaţi.

— Câte zile au stat la Triaj?

— Zece zile. Aseară au adus decorurile şi lăzile.

— Ce fel de lăzi? ciuli urechea Fotis.

— Lăzi cu recuzită, cum spun ei. Costume, ştiu eu... de toate. Aşa scrie pe ele. S-au spetit hamalii să le care. Chiar glumeau că s-au îngreunat costumele de parcă ar fi plouate.

Fotis îşi notă în minte această informaţie. Îşi luă rămas bun şi porni.

Măsura pe care o luase ca să oprească toate mesajele trimise către echipa artistică avea drept scop să împiedice orice comunicare a *celuilalt* cu omul din echipa artistică. Pe de altă parte, trebuia să se asigure pentru cazul în care omul său de legătură era una şi aceeaşi persoană cu agentul *celuilalt*. Fotis avea încredere în oamenii săi, însă această măsură trebuia luată. Pe Johann nu-l cunoştea personal. El reuşise să ia legătura cu prietenii lui Fotis printr-o altă persoană, un om care aparent lucra pentru armata de ocupaţie.

„Poate şi *celălal*t se află pe drum", îşi spuse Fotis.

Acest gând era rezultatul celor aflate până acum, întărit şi de informaţia şefului Triajului, că nemţii s-au interesat de poziţia trenului.

Se gândi la această ipoteză. Dacă *celălalt* plecase pentru acelaşi scop pentru care pleca şi el, acest lucru n-ar fi putut să se întâmple decât după vizita în apartamentul Lolei. Faptul că au căutat fotografia fetei însemna că voiau să o arate agentului, ca să recunoască în ea femeia de la telefon. Numai după aceea ar fi putut să plece celălalt. Nu poate să aibă faţă de el decât cel mult o jumătate de oră avans, însă adversarul necunoscut poate are la dispoziţie o maşină mai puternică decât a lui, fapt care mărea handicapul. În acest caz, *celălalt* însemna că va ajunge primul trenul. Mai departe probabil va continua drumul cu acelaşi tren, ca să verifice pe drum dacă planurile lor erau sau nu în primejdie. Fotis îşi dădea seama că numai dacă se va adeveri această ipoteză va avea posibilitatea să-l ajungă din urmă, fireşte cu o întârziere de o jumătate de oră.

Opri maşina la bursa neagră. Cumpără struguri şi zece pachete de ţigări de o sută. Avea nevoie de ele ca să „ungă" micile rotiţe întâlnite pe drum la diferite controale. Un „negustor" nu poate să nu ofere un pachet de ţigări primului jandarm care l-ar fi oprit. Actele lui erau în regulă, foaia de drum, parafată la comandatură, îi asigura o călătorie fără surprize, însă cheltuielile de „reprezentare" erau necesare. Mai avea în buzunar o foaie de hârtie care îi dădea voie să aducă două sute de kilograme de făină. Totul era în ordine.

Ultimele case ale Atenei rămaseră în urma lui. Intră pe şoseaua naţională. Era mulţumit că cel puţin până acum reacţionase cum trebuie. Acceptase acea ipoteză care ar fi putut să-i producă neplăceri şi s-a dovedit că procedase bine. Rămânea ca maşina să nu-i facă o boroboaţă pe drum. *Trebuia să reuşească.*

Celălalt n-are niciun interes s-o aresteze pe Lola la prima gară. O va însoţi probabil până la Salonic, ca să surprindă eventualele legături ale ei.

Abia acum Fotis începu să realizeze imprudenţa lui Anton, acesta spusese la telefon parola. Fireşte, o dată ce convorbirea, precum se dovedise, fusese interceptată, era nevoit să presupună că nemţii au înţeles poate că fraza despre portocale nu putea fi decât o parolă. Acest lucru, legat de faptul că în echipa artistică se afla un om al duşmanului, o punea în primejdie pe Lola. Desigur, agentul din echipa artistică va încerca să se apropie de ea spunându-i această primă parte a parolei. Lola va cădea în cursă? Fotis ştia că fata nu are experienţă, însă păţania din gara Atena trebuia s-o pună pe gânduri, s-o silească să raţioneze, să se ferească.

În această primă parte a luptei între raţionamentele lui şi ale celuilalt Fotis ieşise învingător. Câştigase unele poziţii, pe care le consolidase. Mai avea un atu, care-i lipsea adversarului. Fotis lupta pe pământul lui, peste tot avea oameni gata să-i sară în ajutor. Ştia de acum frontul nevăzut care se forma în apărarea Lolei. Celălalt lupta pe teren străin, era singur, toate în jurul său îi erau duşmănoase, ba mai mult, trebuia să se ferească chiar şi de compatrioţii lui, să se ascundă de ei, pentru că treburile lui nu erau dintre acelea care puteau fi aflate de oricine.

„Fiat”-ul străbătu în plină viteză piaţa unui sat din apropierea Atenei. Era ora trei şi treizeci de minute.

Capitolul V

„...Vreau să fac să reiasă că aceste deducţii sunt singurele ce se potrivesc şi că bănuiala aceasta decurge neapărat din ele, ca unicul rezultat cu putinţă."

„*Crimele din rue Morgue*" – E. A. POE

1.

Mecanicul locomotivei, un om trecut de cincizeci ani, cu o mustaţă de haiduc, nu era în apele lui. De când cu povestea opririi trenului înjura de toţi zeii şi de toţi dracii cunoscuţi şi necunoscuţi şi era gata să se ia la harţă cu oricine, fără niciun motiv. Ajutorul lui, un tinerel a cărui faţă părea şi mai murdară din pricina pufului ce-i acoperea faţa, îl privea cu ochii holbaţi ori de câte ori era pocnit peste ceafă fără un motiv anume.

— Ce-i, meştere? Nu te simţi bine?

— Tu să taci!

— Păi... nici n-am vorbit...

Într-o haltă, mecanicul prinse un moment prielnic şi stătu de vorbă cu controlorul.

— Era cât p-aci s-o păţim cu semnalul acela de alarmă.

— Cine-şi închipuia că o să fie observat semnalul tras înaintea opririi? dădu din umeri controlorul.

— Uite că a fost observat. Am zis eu să tragă cineva semnalul pe drum, dar nu aşa...

— Ei, gata... ce-a fost a fost... făcu controlorul.

— Crezi că a mirosit ceva tipul ăla cu mutra de bolnav de febră? întrebă mecanicul.

— Ştiu. Şi eu? Şi-a băgat nasul peste tot... În orice caz, nu-mi place... Punea întrebări, de ce şi cum, şi dacă se poate să mai fie un semnal tras...

— Bine că oamenii noştri au apucat să se suie! oftă mecanicul.

— Totul este în ordine. Numai nu-mi place că sunt în acelaşi compartiment unde vine şi impresarul.

— Unde îi dăm jos pe prietenii noştri?

— O să primim dispoziţia pe drum. Deocamdată nu ştim.

— Asta-i bună! se supără mecanicul.

Şi întorcându-se spre ajutorul lui, care tocmai se apropia, strigă:

— Ce stai cu ochii holbaţi? Vezi de locomotivă!

Apoi se luă la harţă cu un muncitor de cale ferată care bătea roţile cu ciocanul.

— Ei, ce naiba faci acolo? Unde s-a mai auzit să se controleze şi în halte trenul!

— Dispoziţie! făcu sec omul. Nemţii au ordonat controlul la fiecare staţie.

— Şi facem pe noi de frică?

— Nu ţipa, meştere, că-ţi strici plămânii degeaba! Am primit ordin să fac o treabă, o fac. Dumneata îi cari pe nemţi, nu eu.

Omul ajunse şi la vagonul în care se afla colonelul. Lola era la fereastra compartimentului şi privea halta. Îl văzu pe omul care bătea roţile în dreptul ferestrei. Părea că nu-i place sunetul, pentru că mai încercă o dată.

— Ce naiba, mormăi, şi continuă fără să-şi ridice capul: „Fii fără grijă, domnişoară... dacă ai nevoie de ceva, te adresezi oamenilor care vor face ce fac eu acum în orice gară! Vin din partea «Negustorului»" .

Mai stătu o clipă, aşteptând o vorbă din partea fetii, însă ea nu spuse nimic. Era uimită, deşi se aştepta ca prietenii ei s-o ajute. Simţi că prinde puteri şi că acum este gata să înfrunte pe oricine ar fi încercat să se măsoare cu ea.

Trenul porni.

— Închide fereastra, e multă umezeală, o rugă Otto.

— O să plouă, spuse maiorul, care mirosea a săpun. Aici în munţi plouă tot timpul.

În compartimentul lor se afla şi Schmidt, care n-o slăbea din ochi. Lola nu se uita la el, o preocupa în continuare faptul că doi oameni s-au apropiat de ea cu parola. Care din doi îi era prieten? Îşi aducea aminte că în amândouă cazurile ea le-a răspuns aceeaşi frază: „Mie îmi plac portocalele făcute dulceaţă". Această frază a ei putea fi luată drept răspuns la parolă de către acela care nu cunoştea decât partea întâia, interceptată din convorbirea telefonică. Îşi făcu planul să-i controleze pe amândoi.

Raţionamentul ei era foarte simplu. Se va apropia pe rând de fiecare şi le va spune prima parte a parolei. Celălalt, în cazul când nu-i era prieten, va folosi drept răspuns fraza ei. În felul acesta se va demasca. Fără să mai stea pe gânduri, luă o portocală şi ieşi pe culoar. Peste câteva clipe ieşi şi impresarul,

care, de altfel, aştepta momentul să fie singur cu ea. Se apropie şi privi pe fereastră. Lola întinse portocala spre el, spunând:

— Noi portocalele le mâncăm crude!

Impresarul nu părea surprins. Se aştepta la fraza asta şi pregătise răspunsul.

— Mie îmi plac portocalele făcute dulceaţă! spuse, sigur de reuşită.

— O, văd că aţi ţinut minte replica mea, râse ea, fără să-şi piardă sângele rece.

Simţi numai cum i se aprind obrajii.

— Ca să fiu sinceră când sunt crude, sunt acre, amare...

Impresarul privea în jur, crezând că fata se teme de o prezenţă nedorită. Nevăzând pe nimeni, se întoarse din nou spre ea, zâmbind.

— În sfârşit, de când aşteptam clipa asta!

Lola se uită la el mirată.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi!

— Dar e foarte simplu, continuă el, mă învârtesc în jurul dumneavoastră, aşteptând să vorbiţi...

Lola, continuând să aibă o mină mirată, repetă:

— Mă scuzaţi, tot nu înţeleg... am impresia, că mă confundaţi...

— Mă bucur că sunteţi omul nostru, mai încercă Schmidt o punte de legătură.

— Nici nu se putea altfel, nu vedeţi cu cine călătoresc? răspunse Lola.

Schmidt se încurcă de-a binelea. Nu mai ştia ce să-şi închipuie. După toate probabilităţile, fraza spusă de el trebuia să fie răspunsul la parolă, dar Lola nu numai că nu reacţiona, dar îl lua şi peste picior. Nu cumva a greşit? De fapt, şeful lui nu era sigur

că fata este o spioană. Îi spusese să verifice. Iată că verificarea dăduse greş.

— Vreţi să intrăm? A început să fie frig, auzi vocea fetei, care, fără să mai aştepte răspunsul lui, intră în compartiment.

Lolei încetă să-i mai fie frică de acest om. Acum când ştia că-i este duşman, se simţea mai liniştită. Cunoscându-l, va putea de acum înainte să se ferească, să fie mai atentă, să-i urmărească mişcările, să-i pareze loviturile, să atace – la nevoie.

În compartiment oamenii se distrau, spuneau anecdote, toate vechi de altfel, precum constata Lola, şi toate de război, care abia acum ajunseseră la nemţi şi pe care le dădeau pe seama lui Mussolini.

Când o văzu intrând în compartiment, Otto râse:

— O, iat-o şi pe domnişoara noastră! Iar te-ai plictisit. Poate ţi-ai mai adus aminte de fierul de călcat!

— Parcă aud clopoţelul pompierilor, glumi maiorul. Dacă până acum a ars cartierul întreg, nu mai aveţi de ce să fiţi îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat cu fierul? întrebă Schmidt, vrând să verifice dacă cele spuse de Otto erau adevărate.

— Mi s-a părut că am uitat fierul de călcat în priză, explică Lola liniştită, am încercat să telefonez de la gara din Atena înaintea plecării trenului, însă în graba mea am format numărul greşit.

— Şi n-aţi înţeles până în cele din urmă că vorbiţi cu un necunoscut? întrebă Schmidt, făcând eforturi să-şi înăbuşe tonul de anchetă.

— Ba da, vocea îmi era complet necunoscută, însă nici vocea vecinilor unde am vrut să dau telefon, n-o cunoşteam. Abia după ce a început să vorbească despre nişte portocale mi-am dat seama că... Apropo, continuă Lola întorcându-se spre maior, ce ziceţi de

întâmplarea care face ca ceva ce se întâmplă dimineaţa să se mai repete de două ori în cursul zilei? De pildă, întâlnirea cu cineva, un cântec, o frază... Azi am auzit de trei ori aceeaşi frază, venită din partea unor persoane cu totul diferite una de alta şi chiar necunoscute între ele.

Maiorul începu să explice rolul întâmplării în viaţa de toate zilele, lucru care îi displăcu lui Schmidt, pentru că abătea discuţia de la tema care îl interesa. Lola simţea neliniştea impresarului şi era foarte mulţumită că reuşise să-l încurce.

În compartimentul lor intră controlorul, însoţit de un ofiţer neamţ din paza trenului.

— Actele dumneavoastră, vă rog.

Prezentară cu toţii actele. Ofiţerul cercetă cu atenţie foile de drum ale compatrioţilor săi. Controlorul o privi pe Lola zâmbind.

— Dumneavoastră?

— Actele mele se află la domnul colonel, spuse ea, arătându-l cu capul pe Otto.

— Că dacă erau la ea le-ar fi pierdut de trei ori până acum, râse Otto.

— Care este gara următoare? se interesă impresarul, iar Lola traduse întrebarea.

Controlorul îşi privi ceasul.

— Este ora patru... înseamnă că peste treizeci de minute ajungem la gara Domoxos.

Fata îşi recăpătă buna dispoziţie, în timp ce impresarul stătea ca pe ghimpi. Acum când tentativa lui de a se apropia de Lola dăduse greş, începea să fie îngrijorat. Dacă nu era Lola omul care se interesa de vagonul lor, atunci cine era? Poate chiar în clipa asta, când el stă liniştit în compartimentul colonelului,

pierzându-şi timpul inutil, omul de care trebuie să se ferească acţionează liniştit în vagonul artiştilor.

Simţi privirile lui Johann aţintite asupra lui. „Ce mai vrea şi ăsta de la mine?" Îşi aduse aminte de reacţia „Ciungului" la parolă şi un gând îi încolţi în mintea lui: nu cumva el este cel care se interesa de transport? Parcă îl vede şi acum cum îşi întoarce brusc capul la fraza cu portocalele. Sau i s-a părut numai? Căci atenţia lui atunci era îndreptată mai mult asupra Lolei. Poate altceva a făcut să-şi întoarcă privirea spre el. Hotărî să verifice la prima ocazie.

Explicaţiile maiorului, pledoaria lui filosofică asupra coincidenţelor începură să-i calce pe nervi.

2.

Trecuse mai mult de o oră de când părăsiseră Atena.

Aristide şedea tolănit pe canapeaua din spate a maşinii. Îşi dădea seama că informaţia culeasă de el, şi adusă la cunoştinţa acestui necunoscut, era de mare importanţă.

Râdea în sinea lui de furia comandantului când îi va consemna lipsă la apel. Îl şi vedea învârtindu-se în birou ca un leu în cuşcă, tunând şi fulgerând împotriva lui. Încerca să-şi închipuie ce se va întâmpla şi cum o să fie primit de şeful său la întoarcere, după ce va isprăvi cu afacerea asta importantă. În primul rând, o să intre în biroul şefului, abordând o mână

spăşită, ca omul care a făcut o greşeală şi aşteaptă pedeapsa bine-meritată de la şef. Asta o să-l întărâte pe bondocul acela, paznic al măcelăriilor, cum îi spunea în sinea lui, şi să-l facă să urle fără rost. După aceea, Aristide îi va zâmbi binevoitor, înţelegător chiar, în colţul gurii, ca să-l întărâte şi mai mult. „Duceţi-vă dracului, dacă nu aveţi chef de lucru! Secţia mea nu este azil de trântori! Cine vrea să muncească, să muncească, cine nu, să ne spună de acum ca să ne despărţim. Ne-am înţeles?"

După vorbele astea, Aristide ar scoate din buzunar o coală pe care ar despături-o fără grabă, nearuncând nicio privire şefului şi i-ar înmâna-o. Parcă îl vede pe şef cum rămâne cu gura căscată. „Ce, demisionezi? Ce ai, mă nenorocitule? Crezi că te va hrăni mă-ta? Şi pentru ce, mă rog, demisionezi? Unde ai fost zilele astea în care ai lipsit?"

„Din păcate, nu pot să vă spun. Este un secret care nu îmi aparţine", o să-i răspundă Aristide amabil, respectuos, atât de evident însă, încât pentru oricine să fie clar că îşi bate joc de fostul său şef. Şi fără să mai aştepte să vadă reacţiile lui, va părăsi biroul. Poate din uşă să mai arunce vreo două vorbe, ca să-i tachineze şi pe şef şi pe toţi deştepţii de la secţia unde şi-a irosit talentele. „Fiţi atenţi! Mâne o să treacă iar baba aceea cu ouăle clocite, să nu pierdeţi chilipirul!"

Şi ar pleca pentru totdeauna din secţia aia împuţită. Cale de două poşte s-ar auzi blestemele şefului de ţărănoi!

Sau mai bine ar face altceva. Ar da numai un telefon. După ce o să-l lase pe bondoc să urle cât o vrea, să se descarce, o să-i spună: „Vă rog să mă ştergeţi de pe lista agenţilor care umblă după găini râioase şi scrumbii afumate cu lipsă la cântar!" Dar nu, atitudinea asta nu este demnă de un agent de nivelul lui. „Domnule comandant, o să-i spună, îmi pare rău, dar condiţii neprielnice m-au silit să plec fără să pot în prealabil să vorbesc cu

dumneavoastră. Din păcate, nici acum n-am dreptul să mă înfăţişez, întrucât serviciul meu de acum nu-mi permite. Vă rog să primiţi demisia mea pe această cale."

În cele din urmă, Aristide fu nevoit să recunoască că toate acestea nu erau decât mici răzbunări demne de un agent economic. Nu, n-are să spună nimic, nu se va prezenta, ci va dispărea pur şi simplu pentru toţi cei din poliţia economică. Asta se potriveşte mai bine cu noua lui slujbă.

Cu aceste gânduri, timpul trecea mai uşor pentru Aristide, care era cât p-aci să înnebunească de muţenia necunoscutului. „Mercedes"-ul înghiţea kilometri. „O lună să lucrezi cu ăsta, şi uiţi să vorbeşti", îşi spuse Aristide. Privi ceafa subţire proaspăt tunsă a celui care stătea la volan şi apoi privirea lui căzu pe impermeabilul şi pe geanta neagră a „şefului". „Am să-mi iau şi eu una la fel", îşi spuse, dar imediat îşi schimbă părerea. Nu trebuia să facă o greşeală ca asta. Şefii se supără când subalternii se îmbracă la fel cu ei. O astfel de atitudine arată că nu-şi cunosc lungul nasului, ba mai mult, este o dovadă de lipsă de respect. Aristide, dimpotrivă, trebuia să spună „Dar unde vă găsiţi aceste lucruri unice? Am căutat peste tot şi n-am putut găsi ceva asemănător, cu toate că am o grămadă de cunoştinţe în comerţ..." Şeful ar fi zâmbit cu înţelegere, aşa le place lor.

Nici gândul ăsta nu-i plăcu lui Aristide. Asemenea tertipuri plac numai poliţailor secţiilor economice, nu şi oamenilor de talia acestui şef. Îi privi din nou ceafa. Avea păr negru care cu cât cobora spre ceafă se albea. „O să ne înţelegem bine, se gândi, numai că este tăcut. Iar când şefii sunt tăcuţi..."

Iar când şefii sunt tăcuţi, ceva nu este în regulă. Un gând rău pentru subalterni încolţeşte în mintea lor. Aristide se aşează într-o poziţie mai normală, ca să-l poată vedea mai bine. Ce are de gând? Ce pregăteşte? Cât timp erau la Atena, da, îi înţelegea

tăcerea. În definitiv, trebuia să dezlege problema astă încâlcită. Acum însă tăcerea n-avea niciun rost. Oricum, firul începuse să se desfăşoare cu succes, se aflau pe drum – „cine ştie unde mergem" – şi n-are pentru ce să tacă.

Şi gândurile negre au luat locul planurilor frumoase. Pentru ce tace acest om? Ce mai pune la cale? Nu cumva totuşi nu i-a fost pe plac faptul că un străin a aflat de treburile lui? Că doar afacerile astea nu sunt ca cele de la poliţie, unde poate să se prezinte oricine, să reclame pe cutare, sau cutare băcan că vinde cu lipsă la cântar. Aici, la serviciile de spionaj, hotarele sunt ermetic închise, nu permit nimănui să se strecoare, fie şi îndemnat de gânduri bune.

Gândurile lui Aristide fură întrerupte de oprirea maşinii. Ajunseseră la o barieră, unde trebuiau să-şi prezinte actele unei patrule de nemţi condusă de un ofiţer.

„Şeful" şi-a scos mâna prin portieră şi-a arătat ofiţerului o hârtiuţă. Nici măcar n-a oprit motorul, nici nu s-a întors să-l privească pe compatriotul său. Căpitanul, comandantul patrulei, îndată ce-şi aruncă o privire pe hârtiuţa aceea, pocni din călcâie. Şeful porni din nou maşina, fără niciun gest de salut.

Şi rămase din nou tăcut.

Cu cât Max tăcea, cu atât pe Aristide îl treceau sudori reci. Îl mai impresionase şi felul în care trecuse bariera, părând că nu-i pasă de nimeni şi de nimic. Căpitanul îl primise cu respect. Respect ori spaimă? Mai degrabă spaimă. Poate aceeaşi spaimă pe care o simţea acum agentul secţiei economice a poliţiei.

Aristide îşi reluă gândurile de acolo de unde le părăsise, raţionând acum în grabă, febril, ca să preîntâmpine răul care se apropia.

„Vasăzică, serviciilor de spionaj nu le place să te amesteci în afacerile lor. Desigur, atunci când este cazul, folosesc informaţiile

primite, iar apoi, când nu mai au nevoie de informatorul respectiv...”

Când nu mai au nevoie, se descotorosesc de el.

În cunoştinţele lui Aristide în materie de spionaj erau cuprinse şi metodele folosite pentru lichidarea acelora care începeau să devină supărători. „La urma urmelor, eu nu ştiu nimic din treburile lor, încercă să-şi facă curaj Aristide. Eu am auzit o convorbire telefonică suspectă, am adus-o la cunoştinţa forurilor în cauză şi gata! Nu mai am nicio treabă cu ei. Să mă lase să mă duc acasă, să-mi văd de serviciul meu, şi n-au să mai audă de mine cât or trăi!”

Dar chiar nu ştia nimic? Ştia adresa lui Max. Ştiindu-i adresa, nu ar fi fost greu să-i afle şi numele. Iar un om ca el n-ar fi permis nimănui aşa ceva. Un om ca el ar fi folosit cu plăcere, şi fără să i se mişte niciun muşchiuleţ pe faţa lui, metoda „accidentului de automobil” pentru a scăpa de bietul Aristide care a îndrăznit să se viseze în postura colonelului Lawrance. A doua zi după accidentul fatal, ar fi apărut în ziare o ştire, câteva cuvinte pierdute în noianul micii publicităţi, anunţând că „Aristide Cunelis, în vârstă de... fusese găsit mort în urma unui...” Ba nu, în primul rând, i s-ar fi luat toate actele. Ştirea ar fi sunat cam aşa: „Necunoscut, de vârstă mijlocie...”

Aristide, ajuns aci cu concluziile lui sumbre în ceea ce priveşte viitorul său, se grăbi să explice:

— Ştiţi, domnule, ciudat... totul s-a petrecut atât de repede... uluitor de repede.

Făcu o pauză şi privind ceafa celuilalt continuă râzând forţat:

— Nici nu ştiu ce s-a întâmplat dacă stau să mă gândesc... nici de casa unde am fost nu pot să-mi aduc aminte... Ha, ha! Ori s-au petrecut toate foarte repede, ori nu sunt bun pentru o treabă ca asta! Ha, ha! Da, da! Cred că are dreptate comandantul meu când

îmi spune că n-am spirit de observaţie. Da, da, are perfectă dreptate!

Şi râse din nou, sec, fals, din laringe.

Un zâmbet imperceptibil înflori pe buzele lui Max. Chiar în clipa aceea se gândea şi el la soarta colaboratorului său ocazional. Faptul că ştia unde este locuinţa lui îi hotăra soarta. „În orice caz, are spirit de observaţie", gândi Max.

Pe la ora patru şi jumătate, Max opri maşina la marginea drumului; Aristide privi neliniştit ceafa „şefului". Îi văzu puţin şi profilul când deschise dulăpiorul din faţă. Aristide tresări. Se linişti însă repede observând că scoate termosul şi cu el în mână iese din maşină.

Max deşurubă capacul termosului, îl umplu cu cafea şi bău. Privi în jurul său, admirând parcă natura, îi făcu un semn cu capul lui Aristide şi îl întrebă: „Vrei şi tu?"

— Nu, mulţumesc, răspunse Aristide, care se aştepta la invitaţia asta, şi se lipi de canapea, vrând parcă să se facă una cu ea, ca nimeni să nu-l poată scoate de acolo.

„Lăsaţi amabilităţile, continuă în sinea sa. Să scap eu de afacerea asta, şi o să am tot timpul să mă înec în cafea!"

Max nu-i aruncă nici măcar o privire. Mai bău o cafea şi respiră adânc, să se sature de aerul curat.

3.

„Fiat”-ul lui Fotis fugea pe şosea mugind. „Haide, măgăruşule! îşi alinta Fotis maşina. Să nu-mi faci vreo boacănă tocmai astăzi! Suntem în plin derby automobilistic. Raly-ul Londrei. Ba. Nu! Al Berlinului!”

Mergea cu şaptezeci de kilometri la oră, îl mai lăsă puţin să se odihnească şi din nou mări viteza. Văzu bariera care îi tăia drumul şi se opri. Se apropie de el căpitanul care îl controlase şi pe Max. Fotis prezentă actele pentru control. Erau în ordine. Schimbă câteva vorbe în germană cu căpitanul şi îi oferi şi un pachet de ţigări de o sută. Mai avea patru. Curând veni şi un căpitan de jandarmi, o veche cunoştinţă.

— O, domnule Fotis! Ce bine îmi pare că vă văd. Demult n-aţi mai trecut-spre Salonic.

— Ce să-i faci, treburi! zâmbi Fotis prietenos.

După ce căpitanul de jandarmi îşi primi pachetul de ţigări, îl rugă să-i aducă „vreo două chile de făină”, dacă este posibil.

— Ştiu, aveţi multe cheltuieli de „reprezentare”, făcu el cu ochiul. Trebuie doar unse o grămadă de uşi, să nu scârţâie! Şi acolo la Atena costă scump, nu ca la noi la provincie.

— Ba nu, râse Fotis. La Atena, cu trei kilograme de făină aş putea să ung până şi uşa preşedintelui şi să-i cer postul de ministru al Economiei!

„Am pierdut cinci minute”, îşi spuse înciudat Fotis după ce porni. Şi mai avea patru bariere de înfruntat, patru controale, şi mai trebuia să oprească la o gară mică să verifice dacă a ajuns dispoziţia pentru sprijinirea Lolei şi aceea pentru oprirea telegramelor adresate vagoanelor cu artişti.

Coti pe un drum de ţară şi intră într-o gară: „Sfântul Theodor”.

Clădirea gării era o casă cu un cat, la parter se aflau două camere, una folosită drept casierie şi sală de aşteptare, cealaltă

drept birou de mişcare şi telegrafie. La etaj, se afla locuinţa şefului gării, care era şi casier, şi telegrafist. Restul personalului se compunea dintr-un singur bătrân care avea grijă de barieră, de felinare şi de controlul liniei. Când unul din cei doi era bolnav, îi înlocuia cu succes soţia şefului. Toţi erau vechi cunoştinţe ale lui Fotis, care era primit bine ori de câte ori trecea pe acolo. Nu ştiau precis cu ce se ocupă, îşi închipuiau însă, şi pe bună dreptate, că făcea parte din rezistenţă.

La biroul de mişcare o găsi pe soţia şefului, o femeie veselă, grasă, care îndeplinea cu mare plăcere îndatoririle soţului şi care o mai şi scăpau de monotonia treburilor ei casnice.

Femeia îi făcu o primire zgomotoasă, entuziastă. Veni şi bătrânul.

— Bine ai venit, domn' Fotis. De la o vreme ai uitat că existăm.

Fotis îl rugă pe bătrân să trimită o telegramă, pretextând o comunicare urgentă care trebuia trimisă unui prieten ce se afla în trenul Atena–Salonic.

— Se face. Să fie pentru un tren ori pentru o gară şi se face! Cu bunăvoinţă, totul se face, făcu cu ochiul bătrânul.

Bătrânul se şi aşeză în faţa telegrafului.

— Unde trimitem?

— Cu acest tren călătoresc şi nişte artişti... La ei lucrează prietenul meu...

Fotis simţi o ezitare a bătrânului. Îi dictă un text fără importanţă, improvizat, pe care bătrânul îl notă cu atenţie.

— Gata, în ordine! exclamă după ce termină.

— Păi, nu-l transmiţi?

— Eu? făcu pe miratul bătrânul. Păi eu habar n-am de telegraf! O să-l trimită dom'şef când se va însănătoşi cu ajutorul lui Dumnezeu.

Fotis zâmbi. Ştia că bătrânul se pricepe. O dată i-a mai transmis un text.

— Bine... am priceput, se prefăcu supărat. Spune mai bine că nu vrei să mă serveşti, şi gata. Parcă nu ştiu eu că te pricepi la telegraf mai bine ca oricine?

— Iartă-mă, însă greşeşti, dom' Fotis. Eu nu ştiu cum merge blestemăţia asta şi în viaţa mea nu m-am atins de manipulator.

— Bine, consimţi Fotis vesel şi rupse în bucăţi textul telegramei. Cum crezi.

Scoase din maşină două pachete de ţigări şi le oferi bătrânului. El le privi tăcut. Să le ia, să nu le ia? În sfârşit, dădu din umeri trist.

— Nu pot să le iau... Nu te-am servit, nu primesc răsplată.

— Nu-i nimic, m-ai servit altă dată. N-am nicio pretenţie! Ştiu că-mi eşti prieten şi dacă ai fi avut posibilitatea, m-ai fi ajutat şi acum, spuse Fotis lăsând cele două pachete pe măsuţa telegrafului.

Plecă mulţumit. Nici n-a mai fost nevoie să întrebe dacă s-a primit dispoziţia să fie ajutată Lola. Faptul că bătrânul a refuzat să-i trimită telegrama era o dovadă că au fost anunţate toate gările.

O bucată de vreme şoseaua mergea paralel cu calea ferată şi râul Kifissos. Livezile de portocali răspândeau o aromă plăcută. Curând, trecu un pod păzit cu străşnicie de soldaţi germani şi-şi continuă drumul lăsând râul la dreapta. Merse un sfert de oră, când în faţa lui, în plină şosea, văzu lume adunată. Claxonă să i se facă loc să treacă, însă nu se mişcă nimeni. Se apropie de el un ofiţer de jandarmi şi un tânăr, care se recomandă drept procuror, sosit la faţa locului.

— S-a întâmplat un accident.

„Asta mi-ar lipsi, să-mi dea să duc vreun rănit", gândi Fotis, nemulţumit de întârziere.

— Despre ce accident este vorba? întrebă.

— Un mort pe şosea... spuse ofiţerul şi se îndreptă din nou spre locul accidentului.

Coborî şi Fotis din maşină şi se apropie de locul unde erau adunaţi câţiva curioşi. Procurorul, însoţit de ofiţer, făcea măsurătorile şi primea depoziţiile martorilor. Un copil povestea cu emoţie:

— Aşa... eu mă aflam acolo în vale. Mă duceam după potârnichi, când, deodată, aud un zgomot de maşină. „Păcat, îmi zic, că dacă eram sus pe şosea, mai scoteam un ban." N-apuc bine să-mi zic ce mi-am zis, când aud o împuşcătură. Apoi încă una şi încă una. „Aşa! zic. Poate au venit ai noştri". Mă pitesc după o stâncă şi aştept. Nu mai aud nimic.

— N-aţi pus mâna pe ceva? întrebă procurorul.

— Doamne fereşte!

— Eu am venit după dumneavoastră, se grăbi să-l asigure un ţăran, speriat probabil că va fi luat la cercetări.

Fotis se apropie de mort. Se afla chiar în mijlocul şoselei. Se vedea că victima a căzut întâi în genunchi şi după aceea a primit a doua sau a treia împuşcătură, care i-a pus capăt zilelor.

Procurorul şi ofiţerul încercau să reconstituie cum s-au petrecut lucrurile.

— Priviţi, domnule procuror, nu vi se pare că această piatră o ţinea victima în braţe? Uitaţi aici.

— Da, spuse tânărul procuror. Se pare că omul căra o piatră când a primit primul glonţ. A căzut în genunchi, fără să dea drumul pietrei. După aceea, a primit lovitura mortală... Aşa cum se află în genunchi, căzut cu faţa la pământ, curbat peste piatră...

Cercetă mai încolo. Se vedeau semnele unei maşini care a frânat, oprind la marginea drumului. Ipoteza procurorului părea reală. Se pare că tânărul procuror făcea acest lucru numai de dragul meseriei, al dreptăţii.

— Priviţi aici! Pe jos a vărsat cineva cafea, continuă ofiţerul.

— Cine este mortul? întrebă Fotis.

— Nimeni nu ştie, răspunse cineva. Nu este din satul nostru.

— Nu s-a găsit niciun act asupra lui, interveni ofiţerul. Nimic nu s-a găsit, nici bani, nici acte, nicio batistă măcar.

— Când s-a întâmplat asta?

— Păi, să tot fie o jumătate de oră de când puştiul a auzit împuşcăturile... dacă acum e cinci...

— Să nu fie vreunul dintre aceia care vin în sat îmbrăcaţi civil, fu de părere o femeie.

— Ori l-a împuşcat cineva din răzbunare, câte nu se mai întâmplă. Aţi uitat cum în satul vecin...

— Poate că este un trădător care şi-a plătit nelegiuirile, şopti cineva, având grijă să nu fie auzit de ofiţer.

Între timp, traseră cadavrul necunoscutului la marginea drumului:

— Puteţi pleca, spuse procurorul.

— Gata, duceţi-vă acasă! se adresă ofiţerul curioşilor. Că nu-i prima oară când vedeţi un mort.

Câteva căruţe care tăiau drumul se traseră de o parte şi Fotis porni maşina. „Am pierdut zece minute”, îşi spuse înciudat. Mări viteza până la optzeci pe oră. Maşina se zgudui ca prinsă de friguri. „Numai să nu mă lase pe drum”, se sperie. Fotis renunţă să forţeze maşina şi micşoră viteza.

Pe şosea rămaseseră curioşii care comentau evenimentul... Aristide greşise atunci când îşi închipuise că ziarele vor scrie cu

litere mici pe ultima pagină că: „S-a găsit cadavrul unui necunoscut care...” Nimic nu va fi scris. Va fi îngropat acolo, la marginea şoselei, neştiut de nimeni. O cruce improvizată, fără nume, ar fi marcat locul, iar trecătorii, împărţiţi în două tabere, vor spune unii că este vorba de un trădător, iar alţii că poate este un luptător, victima cotropitorilor...

După război, cineva se va interesa de soarta lui prin Crucea Roşie. „Cine ştie să dea o informaţie în legătură cu dispariţia numitului...”

Capitolul VI

...Accidentul este considerat că face parte din structura realităţii. „Şansa" a ajuns pentru noi un ce perfect calculabil."

„Misterul Mariei Rogêt" – E. A. POE

1.

Controlorul intră într-unul din vagoane, depăşi două compartimente şi intră în al treilea, după ce privi pe geam. În compartiment se aflau două femei – una dintre ele era vechea noastră cunoştinţă din cabina telefonică din Atena – şi cei doi bărbaţi care s-au urcat în tren când acesta s-a oprit, sub pretextul semnalului de alarmă. Primul era un bărbat în vârstă, bine făcut, iar celălalt, mai tânăr, înalt, cu o faţă subţire, cu trăsături regulate.

Controlorul închise uşa în urma lui.

— Cum merge?

— Slavă Domnului, zâmbi omul în vârstă.

Era şi el înalt, purta ochelari negri şi o pălărie cu boruri largi. Se vedea cât colo că era vorba de o deghizare improvizată.

— Mai avem mult? întrebă femeia care semăna cu Lola.

— O oră şi ceva...

— Numai să treacă... oftă cealaltă femeie.

— O să treacă cu bine, îi asigură controlorul. Totul este în ordine. Fiţi fără grijă. S-au luat toate măsurile ca să ajungeţi cu bine. Nu este pentru prima dată când...

Bărbatul cu faţa subţire se aplecă şi şopti ceva la urechea celui în vârstă. Ochii lui jucau neliniştiţi, plimbându-se de la unul la celălalt. Controlorului i se păru că a auzit câteva cuvinte nedesluşite. Omul în vârstă îi răspunse tot în şoaptă. Apoi se întoarse spre controlor:

— Poate să se suie şi să se culce în plasă?

— Da, desigur... Numai că o să amorţească, râse controlorul. N-o să aibă cum să-şi întindă picioarele. Să n-aibă însă nicio grijă. Dânsul poate călătoreşte pentru prima oară în acest fel, noi însă nu facem acest lucru pentru prima dată.

Deşi nu era nevoie, omul în vârstă transmise celuilalt asigurările controlorului. Părea că s-a liniştit. Renunţă şi la intenţia de a se sui în plasa de bagaje.

Omul în vârstă nu era altcineva decât profesorul prin faţa casei căruia trecuse Fotis cu totul întâmplător, înaintea plecării lui din Atena, şi despre care se zvonea că ar fi plecat ca să scape de persecuţiile nemţilor. Pentru prinderea lui fusese pusă în mişcare toată poliţia ţării, era mobilizat serviciul secret al ocupanţilor, barierele fuseseră blocate, fiecare om care voia să treacă fusese cercetat în amănunţime, iar el călătorea într-un vagon, „*numai pentru Wehrmacht*”.

În jurul lui, pe tot traseul, în toate gările mici şi mari, alte sute de oameni făcând parte din rezistenţă erau mobilizaţi pentru a apăra şi pentru a asigura trecerea acestui savant, capital prețios al Greciei. Cel care călătorea cu el avea aceeași sarcină. Omul, care părea străin de acele locuri, era neliniștit pentru faptul că prea mulți oameni cunoșteau secretul, iar el nu putea pricepe acest fel de luptă, nu putea concepe un secret știut de sute de oameni.

Controlorul era sigur că cel puțin din partea companiei de pază a trenului profesorul și însoțitorii săi nu erau amenințați de niciun pericol. Ofițerul german pentru controlul actelor trecuse de trei ori prin acest vagon, actele procurate erau în ordine, toate patru biletele erau din Atena, perforate și parafate la timp. În ceea ce privește surprizele, în tren erau destui oameni care puteau interveni și cu arme dacă va fi fost nevoie.

Îi mai asigură încă o dată să fie fără grijă. Ca pentru a se adeveri spusele sale, pe culoarul vagonului apăru un tânăr în scurtă de piele. Tânărul deschise fereastra și se sprijini cu coatele de bară, cu spatele întors spre compartimentul profesorului.

Controlorul ieși, schimbă două-trei vorbe cu tânărul, apoi deschise ușa compartimentului alăturat, unde se aflau o femeie și trei bărbați. Unul dintre bărbați dormea cu capul sprijinit de peretele de lemn care despărțea cele două compartimente, cu șapca trasă pe ochi.

Controlorul îl bătu pe umăr:

— Ei, domnule!

Omul își ridică șapca și căscă.

— Mă scuzați, continuă controlorul, la ce stație v-ați urcat? Vă rog să-mi arătați actele.

— Ei, na! făcu celălalt, supărat, ce întrebare mai e și asta? M-am suit la Atena și am arătat actele de trei ori până acum. Nu

putem trage un pui de somn, că din nou controale. Ca într-un coșmar!

Vorbind, omul cu șapca scoase biletele, actele și se îndreptă spre culoar. După ce trase ușa în urma lui schimbă tonul:

— Ce se mai aude?

Controlorul se prefăcu că cercetează actele șoptind:

— Ai grijă... Fii cu ochii în patru la slăbănogul acela din echipa artistică a nemților.

— Bine, făcu omul, și luă actele, vorbind tare de astă dată. Ei, ce zici matale? O să mă lași acum să mai trag un pui de somn? Ori ai să vii iar peste vreo zece minute să mă întrebi la ce gară m-am urcat și nu mai știu ce!

Și tot bombănind, omul intră din nou în compartimentul lui, își sprijini capul de peretele despărțitor, își trase șapca peste ochi, pregătindu-se să-și continue somnul întrerupt.

Compartimentul alăturat era acela al lui Otto. Controlorul trecu prin fața lui aruncând o privire înăuntru. Impresarul nu mai era acolo și acest fapt îl liniști pe controlor. Făcu stânga împrejur și se îndreptă spre capătul culoarului.

Lola îl văzu trecând prin fața compartimentului și se grăbi să iasă cu gândul să-l oprească și să vorbească cu el. „Poate este omul meu”, gândi.

— Domnule controlor!

Omul se opri.

— Aș vrea să vă întreb ce gară urmează, continuă Lola privindu-l drept în ochi.

Din obişnuinţă, controlorul privi afară să vadă prin ce localitate trecea trenul în clipa aceea, ca să se orienteze.

— Larissa, doamnă.

— Când ajungem?

— Peste o jumătate de oră, adică pe la şase.

Lola mai aştepta câteva cuvinte din partea lui, însă controlorul, în afara unei priviri încurajatoare, n-a mai adăugat nimic.

Lola intră din nou în compartiment. Bărbaţii jucau poker cu „o mână moartă". Otto câştiga şi era vesel, mulţumit de sine, râdea zgomotos, făcea bancuri. Lola îşi sprijini capul pe perna canapelei şi-şi acoperi faţa cu impermeabilul lui Otto care atârna în colţ.

Impresarul, după nereuşita lui, nu se mai apropia de Lola. Ea, deşi reuşise să-l păcălească, continua să fie îngrijorată. În orice caz, toată atitudinea lui Schmidt dovedea că era suspectată. Impresarul o să rămână oare la această primă tentativă nereuşită? N-a mai fost nici ea în vagonul artiştilor ca să nu dea noi motive de bănuială. Astfel n-a putut vorbi nici cu Johann, ca să verifice ipoteza ei. Nici el n-a mai apărut, nu l-au văzut coborând.

Gândindu-se la Johann, găsi un nou motiv de îngrijorare. Oare n-o să încerce impresarul să-l verifice şi pe el? Era mai mult ca sigur. Lola îşi reproşa faptul că, preocupată de salvarea ei, uitase de existenţa lui Johann, care poate era şi un prieten. Nu făcuse nimic ca să-l avertizeze de pericolul care îl ameninţa.

Lola trase brusc impermeabilul care îi acoperea faţa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Otto.

— Nu... nimic... poate am visat urât... se justifică Lola.

Lola îşi acoperi din nou faţa. Aşteptă cu nerăbdare să treacă jumătatea de oră până când la gara următoare să facă ceva ca să-l ajute pe Johann.

Nu putea şti, însă, că era prea târziu.

Impresarul tocmai în clipa aceea îi întindea lui Johann capcana pregătită. Se aflau numai ei doi în vagon. Lui Schmidt ideea să-l

verifice pe Johann îi venise privindu-l cum sugea o portocală crudă.

— Îmi dai şi mie una? îi ceru.

Johann îi dădu. Impresarul o luă şi rosti rar, privindu-l pe Johann drept în ochi:

— *Noi portocalele le mâncăm crude.*

Johann, care se pregătea să ducă portocala la gură, rămase cu mâna în aer. Era pentru a doua oară când impresarul îi spunea parola. Prima dată el îşi închipuise că era vorba de o întâmplare având în vedere faptul că în compartiment, în clipa aceea, toată lumea mânca portocale. Pe de altă parte, fusese anunţat că se va apropia de el o femeie, nu era vorba de un bărbat. Poate însă s-au gândit în ultima clipă că o femeie singură n-ar fi putut-o scoate la capăt cu o asemenea misiune. Mai ştia că Schmidt fusese chemat la telefon la aceeaşi gară unde primise şi el dispoziţia şi parola. Johann rămase câteva secunde în cumpănă. În sfârşit, rosti:

— *Noi aşteptăm să se coacă!*

Impresarul zâmbi răsuflând uşurat.

— În sfârşit! exclamă. Pentru ce nu mi-ai răspuns chiar de prima dată?

„Ofticosul" era sigur că de data asta primise răspunsul la parolă. Felul prin care Johann pronunţase fraza nu lăsa niciun dubiu în privinţa asta.

— Nu ştiu... se justifică Johann. Am observat că ai spus parola, însă am ezitat să răspund... Pe de altă parte...

Johann se opri. Cum putea să-i spună că n-avea încredere în el?

— Pe de altă parte, nu te aşteptai să fiu tocmai eu! râse Schmidt.

— Da... te rog să mă ierţi.

— Nu face nimic... spuse Schmidt. Nici eu nu puteam să-mi închipui că era vorba despre dumneata când mi s-a spus...

„Ciungul" veni lângă el şi îi strânse mâna emoţionat.

— Îmi pare bine... nu ştii ce bine îmi pare... Mă simţeam foarte singur... Şi îmi părea rău că tratez numai cu străini... Oricum... aş fi vrut să fie cu noi şi unul de al meu... un compatriot...

— Şi eu mă bucur, se grăbi să-l asigure impresarul. Haide acum să vedem ce-i de făcut. Trebuie să mai apară cineva.

— Da... o femeie... Dumneata ai fost anunţat la gara aceea, unde...

— Da... Femeia n-a apărut? riscă întrebarea Schmidt.

— Nu...

— Crezi că este însoţitoarea lui Kreissman?

— Aşa mi-am închipuit şi eu, spuse Johann. N-a răspuns însă la parolă, deşi am încercat.

— Şi eu la fel... Poate nu se aştepta ca cei care se vor apropia de ea să fie nemţi şi ezită...

— M-am gândit şi la asta.

— E, deci, de înţeles rezerva ei...

— O să mai încercăm şi o să vedem despre ce este vorba. Poate este o fricoasă... Să dai unei femei o asemenea sarcină!...

— Nu, ar fi mai bine ca dumneata să nu mai ieşi din vagon, astfel ca omul care trebuie să se apropie de noi să te găsească în orice clipă. Pentru asta însă nu mai dai voie să se adune iarăşi toată lumea aici. Trebuie să fim cu ochii în patru.

Aceste măsuri le lua ca să-l izoleze pe Johann şi să nu ia legătura cu Lola. Cât despre ea, se hotărî să mai încerce o apropiere, folosind de astă dată răspunsul exact.

— Da, trebuie ca cineva să stea tot timpul în vagon, fu de părere şi Johann. Nu ştiu la ce gară vom fi anunţaţi pentru ridicarea obiectelor.

— Mda, făcu Schmidt.

„Despre ce fel de obiecte o fi vorba?” se gândea, dar nu putea să întrebe ca să nu se dea de gol.

— Au cam întârziat, spuse tot el. Eu i-am aşteptat în regiunea prin care am trecut, oricum, este o regiune favorabilă pentru noi.

— Şi eu la fel m-am gândit, totuşi... e cam greu să scoţi lăzile din tren în văzul tuturor...

Schmidt reuşi să-şi mascheze surpriza. „Vasăzică de lăzile noastre este vorba! Cum dracu’ au dat de ele?”

Şi n-avea pe cine să se sprijine, cu cine să vorbească despre asta. Nu putea spune nimănui nimic despre acest transport care se afla în pericol. Nu ştia ce să facă singur. Numai speranţa că Max se afla pe drum, o dată ce a bănuit primejdia, înlătura pentru câteva clipe îngrijorarea lui.

Locomotiva fluieră, prelung.

2.

Deşi după calculele sale trenul se afla la cel puţin 70 de kilometri înaintea lui, Fotis, de fiecare dată când şoseaua mergea paralel cu calea ferată, avea senzaţia că se va întâlni cu trenul venind din urmă.

Curând şoseaua începu să şerpuiască urcând pe o regiune deluroasă. Tot drumul de acum înainte avea să se întâlnească cu patrule nemţeşti care, de teama patrioţilor, opreau pe oricine

trecea pe acolo, supunându-l unui control sever. Controlul cel mai amănunţit se făcea pe unul din platourile muntelui Kalindromon, unde existau cazemate şi posturi întărite. Spre partea de răsărit a muntelui, pădurile erau arse, ca să nu aibă patrioţii posibilitatea de a se ascunde în ele. Lui Fotis nu îi era teamă de controale, lucrul cel mai supărător era întârzierea. Opri maşina chiar pe platforma din faţa barierei. Din fericire termină repede, fără nicio complicaţie.

Când începu coborârea, chiar după prima serpentină văzu doi soldaţi germani care examinau o maşină neagră care se ciocnise de un copac, la cotitură. Apucă să vadă că este vorba de un „Mercedes" cu număr de Atena.

La o jumătate de oră după această întâmplare se întâlni, pe drum, cu un autobuz care funcţiona cu aburi. Era o maşină veche, transformată, cu cazanul în spate. Lipsa totală a benzinei îi obligase pe proprietarii de maşinii să facă aceste transformări şi să folosească drept combustibil cărbunele sintetic, făcut din praf de cărbune şi resturi de la presele de ulei, sâmburele măslinei având o mare putere calorică. Îndată ce depăşi autobuzul, şoferul claxonă silindu-l să oprească. Peste câteva clipe, autobuzul frână în spatele „Fiat"-ului. Conducătorul scoase capul pe ferestruică, strigându-i:

— Stai niţel! Am un călător pentru dumneata.

Între timp, se apropiase de Fotis un bărbat.

— V-aş ruga să mă luaţi cu dumneavoastră. Trebuie să prind trenul şi cu mijlocul ăsta de locomoţie antediluvian mi-ar fi imposibil.

Fotis nu stătu pe gânduri. Îl primi imediat.

— Luaţi-vă geamantanul.

— N-am decât astea! spuse necunoscutul, arătându-i un impermeabil şi o servietă neagră.

— Cu atât mai bine. Un geamantan ar îngreuna peste măsură măgăruşul meu.

— Atunci să mergem.

Fotis îi deschise portiera şi necunoscutul ocupă locul de lângă şofer. Înainte de a porni, auzi vocea şoferului:

— Să nu daţi de vreun copac, că e ghinionist!

Fotis n-auzi prea bine fraza, pentru că chiar în clipa aceea pornea motorul. Nu putea să ştie că necunoscutul cules din drum era chiar *celălalt*, omul cu care începuse o luptă aprigă, de-acum şapte ore. De altfel, nici Max nu putea să bănuiască pe cine avea alături.

Trecuse vreo oră de când îl lichidase pe Aristide. Poate că dacă Aristide n-ar fi ştiut unde locuieşte, l-ar fi lăsat în pace. În orice caz, cuvintele lui Aristide: „Să vedeţi, nici nu-mi amintesc unde se află casa", Max a ştiut să le preţuiască drept rezultatul unei intuiţii ieşite din comun, al unui calcul al probabilităţilor destul de bun. Valoarea replicii creştea şi prin faptul că agentul poliţiei economice ajunsese la concluzia nefastă pentru el în acelaşi timp când Max îi hotăra soarta. Această coincidenţă îl sili pe Max să mai gândească o dată dacă este cazul să se descotorosească de colaboratorul său, ori merita să-l lase în viaţă. Interese mai mari decât viaţa şi talentele poliţistului îi hotărâseră însă soarta.

După oprire şi băutul cafelei, Aristide se liniştise. Faptul că „şeful" nu-l silise, nici nu încercase să-l convingă să iasă din maşină îi înlătura o mare parte din frica stârnită de bănuiala că va fi omorât. Mai făcuse un calcul greşit: „Cât timp nu ajungem la Salonic, ca şeful să confrunte informaţia, nu sunt în pericol." Astfel instinctul lui de conservare slăbise, şi când Max, pretextând o pană de motor, coborâse din maşină, Aristide se grăbise să-i ajute. Ieşise şi el şi se dusese să ia o piatră s-o pună în faţa roţii pentru că drumul era în pantă.

Când se întorsese spre maşină cu piatra, Max îl împuşcase. Aristide rămase câteva clipe în picioare, fără a da drumul pietrei. Primi încă două gloanţe. Poate n-a mai apucat să gândească diferenţa între meseria lui oarecum paşnică de agent al poliţiei economice şi aceste afaceri tenebroase. În orice caz, aşa se sfârşi cariera unui agent al spionajului începută abia în dimineaţa aceleiaşi zile.

Max era mulţumit că scăpase aşa uşor de Aristide. În cazul când n-ar fi ieşit singur din maşină, ar fi fost nevoit să-l ameninţe, şi nu putea să sufere văicărelile şi plânsul.

După aceea, avusese ghinionul cu ciocnirea. Compatrioţi săi de la postul de control n-aveau la dispoziţie decât motociclete, iar drumul până la prima gară era aproape imposibil de parcurs cu un astfel de mijloc de locomoţie. Jeepul şi camioanele postului fuseseră trimise în misiuni. Astfel, Max fu silit să meargă cu autobuzul acela cu aburi, în speranţa că pe drum va găsi totuşi ceva mai ca lumea.

Aşa s-a întâmplat că a fost cules de Fotis.

— Până unde mergeţi? îl întrebă Fotis, după o bucată de drum.

— V-am spus că am pierdut trenul. Dacă vreţi să mă duceţi până la Larissa sau, cel mult, până la Platamonas.

— Bine... făcu Fotis.

— Dumneavoastră vă duceţi după alimente, desigur.

— Da... am făcut rost de un bon pentru făină.

— În orice caz, din punct de vedere al aprovizionării, Atena stă mai bine acum.

— Nu ştiu... Eu nu sunt din Atena, ocoli întrebarea Fotis, care nu găsi nimerit să spună adevărul acestui necunoscut. Am auzit

şi eu că aşa stau lucrurile la Atena. Dumneavoastră de acolo veniţi?

— Da.

— Sunteţi străin?

Max dădu afirmativ din cap, iar Fotis i se adresă, acum în limba germană.

— Am înţeles din prima clipă că sunteţi german.

— Dar cum? Mă laud că vorbesc foarte bine greaca, nu fac nicio greşeală.

— Tocmai de asta. Vorbiţi foarte bine limba. Chiar prea bine. Nicio greşeală de gramatică, de sintaxă. Ca şi cum aţi fi în faţa profesorului şi v-ar fi teamă să nu greşiţi.

Pe Max îl supără observaţia lui Fotis.

— Şi dumneavoastră vorbiţi bine germana. Chiar „*foarte bine*". Unde aţi învăţat limba?

— La Hamburg. Am studiat arhitectura.

— Oh! Şi acum? Comerţ negru?

— În vremurile noastre nimeni nu face ce a învăţat.

— Totdeauna este nevoie de arhitecţi.

— Din făină iese mai mult, mormăi Fotis, şi pentru prima oară îşi întoarse privirile spre celălalt.

Ochii lui Max îl priveau rece, cercetător.

— Dumneavoastră ce meserie aveţi, adică în timp de pace?

— Şi eu, arhitect, răspunse Max, întorcându-şi capul şi pironindu-şi privirea spre şosea.

Curând intrară în oraşul Larissa. Aflară că trenul Atena–Salonic trecuse înainte cu vreun sfert de oră. Fotis părăsi şoseaua principală şi apucă pe un drum de ţară.

Chiar dacă nu se vedea trenul, era convins că se află pe undeva pe aproape. Drumul îngust se îndrepta acum spre mare. La o distanţă de vreo treizeci de kilometri se afla micul, orăşel

marin Platamonas[7]. După calculele sale, dacă „Fiat”-ul ar continua să meargă cu aceeaşi viteză, ar ajunge în gara Platamonas în acelaşi moment cu trenul.

Max îşi privi ceasul.

— Cât e? întrebă Fotis.

— Şase jumătate, răspunse Max, fără să-şi întoarcă capul.

„Mai am o jumătate de oră”, îşi spuse fiecare în sine.

[7] Oraş şi staţiune turistică la malul Mării Egee în districtul Pieria, Macedonia Centrală.

Capitolul VII

„... Însuşirile minţii noastre, pe care le denumim analitice, nu prea sunt făcute pentru a fi supuse analizei...”

„*Crimele din rue Morgue*” – E. A. POE

1.

La ora şapte, trenul se afla pe o linie secundară, aşteptând trecerea unui tren militar. În clipa aceea „Fiat”-ul lui Fotis se afla pe aceeaşi linie cu trenul, dar de partea cealaltă a dealului.

Lola, pentru a doua oară, coborî din vagon cu intenţia de a se apropia de vagonul artiştilor, pentru a vorbi cu Johann. Nu reuşi nici de data asta. Schmidt se găsea în faţa vagonului, aşa că Lola se feri să se apropie. Pe de altă parte, mai observă că încetaseră cântecele şi strigătele artiştilor. Ce s-a întâmplat? Nu cumva Schmidt reuşise să-l încurce pe Johann?

Lola stătea pe scara vagonului, distrată, cu privirea aţintită în partea de unde se aştepta trenul militar, când auzi o voce lângă ea:

— Are dreptate domnul colonel, n-aveţi astâmpăr!

Lola se întoarse brusc şi-l văzu pe Schmidt.

— Nu suport călătoriile, dădu ea din umeri.

— N-aveţi dreptate, sunt foarte frumoase, mai ales acum când se apropie toamna, pomii sunt plini de rod, portocalele se apropie de copt.

Pe Lola n-o mira insistenţa impresarului, se aştepta c-o să-şi mai încerce norocul. Nu-i răspunse. El zâmbi şi continuă, schimbând tonul:

— Nu pot pricepe ce se petrece cu dumneavoastră. M-am apropiat de două ori cu parola şi... adevărul este că n-am avut încredere şi nu v-am dat de la început răspunsul corect.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, făcu Lola pe neştiutoarea. Despre ce parolă este vorba?

— Oh, lăsaţi asta, se arătă nerăbdător impresarul. Misiunea noastră se află în pericol, iar dumneavoastră sunteţi cu gândul la precauţiuni inutile. Nu v-am dat răspunsul la parolă, fiindcă prima dată nu mi-aţi răspuns nici dumneavoastră. Credeţi că nu-l ştiu? „*Noi aşteptăm să se coacă*”.

Lola îşi juca rolul în continuare, arătând foarte mirată de cele ce auzea.

— Mă scuzaţi, vă repet, că nu înţeleg ce vreţi să spuneţi. Parola, răspuns, portocale!... Ce sunt toate astea? Pentru a treia oară veniţi la mine cu aceste vorbe care nu-mi spun nimic.

Schmidt o privi cercetător: Oare spune adevărul? De fapt, şi Johann a mărturisit că a spus parola Lolei, dar ea nu a dat niciun răspuns.

De departe, se auzi fluieratul trenului aşteptat. Se puse în mişcare şi trenul lor. Lola intră în vagon.

Pe ea n-ar mai fi putut s-o păcălească Schmidt. Lola şi în faţa plutonului de execuţie să-l fi văzut, şi tot nu i-ar fi dat crezare. O neliniştise însă faptul că el venise de data asta cu răspunsul exact. Apropiind aceasta de faptul că Johann n-a mai apărut, şi că Schmidt se afla tot timpul în apropierea vagonului artiştilor, trebuia să tragă concluzia că duşmanul a reuşit să-l descopere pe Johann, dacă desigur el este omul ei de legătură. De altfel, era normal că informaţia despre lăzi să transpire de la cineva din mijlocul lor.

Oricum, nu putea spune că lupta cu Schmidt s-a terminat, pentru că, o dată bănuită, nu putea şti ce o mai aşteaptă. Hotărî ca, în loc să stea în expectativă, să atace prima.

Îl găsi pe Otto singur în compartiment.

— Trebuie să-ţi spun ceva, îi zise.

— Ce s-a întâmplat? se îngrijoră Otto.

— Într-adevăr, se întâmpla ceva care mă nelinişteşte. Îl ştii pe bărbatul acela înalt de la artişti.

— Pe Johann? întrebă Otto.

— Nu, pe celălalt, impresarul, cum îi zice, Schmidt, mi se pare.

— Ah, da, „*Ofticosul*”! Ce e cu el? Ce-a păţit?

— De trei ori a venit la mine căutând să vorbească.

— Auzi, măgarul! se supără Otto.

— Nu, nu e ceea ce crezi! râse Lola.

— Atunci ce este?

Lola îi povesti toată întâmplarea. Cum a venit la ea, cum i-a vorbit despre o parolă şi un răspuns pe care, chipurile, îl aştepta de la ea, ba s-a mai arătat şi indignat când ea s-a ferit de el. Bătrânul nu ştia ce să creadă.

— Nu mai spune!

— Uite, aici la ultima staţie m-a oprit din nou şi a luat-o de la capăt. Nu înţeleg ce-şi închipuie despre mine, în orice caz, el pregăteşte ceva.

— Ce să pregătească oare? întrebă Otto.

În general nu-i plăcea să fie amestecat în asemenea afaceri. Acum însă, când Lola îi mărturisise cele întâmplate, era nevoit să acţioneze, cu atât mai mult; cu cât simţea că protejata lui se afla în pericol. Dacă într-adevăr Schmidt, făcând o confuzie, s-a apropiat de Lola, acum, o dată convins că ea nu are nicio legătură cu afacerile lui, să nu încerce s-o îndepărteze cu orice mijloc, din precauţie că îi aflase secretele. Deşi bătrânul colonel nu avea o experienţă prea mare în acest domeniu, cunoştea metodele compatrioţilor săi din acest sector de activitate.

Mărturisi Lolei gândurile sale.

Lola, atunci când îi povestise colonelului temerile, nu-şi închipuise că va face acest raţionament. Ea îi vorbise mai mult pentru cazul când ar fi fost acuzată cel puţin pentru faptul că nu-l denunţase pe acela care se apropiase de ea cu parola.

Otto devenea tot mai îngrijorat.

— Trebuie să luăm măsuri, zise, iar tu nu mai ieşi din compartiment. Orice ar fi, vei rămâne aici.

În clipa aceea intrară în compartiment şi cei doi ofiţeri, care până atunci stătuseră de vorbă pe culoar. Otto se hotărî să-i pună la curent cu cele întâmplate şi să le ceară concursul.

— Luaţi loc, domnilor, îi invită, abordând o mână serioasă.

Cei doi ofiţeri înţeleseră că se petrecuse ceva serios şi-l priviră întrebători, gravi.

— Domnilor, în trenul în care ne aflăm acţionează o reţea de spionaj cu un scop necunoscut până în clipa de faţă.

Ofiţerii se mirară nespus, fapt care îl mulţumi pe Otto.

— Da, domnilor, s-a prins un capăt de fir, cu totul întâmplător.

Începu să explice cu lux de amănunte cele povestite de Lola.

Ofiţerii se arătară foarte îngrijoraţi şi începură s-o bombardeze pe Lola cu întrebări, care pe ea o descumpăniră. Nu se aşteptase ca lucrurile să ia o astfel de întorsătură. Cei trei bărbaţi stătură mult timp la sfat, ca să hotărască asupra măsurilor care trebuiau luate. Pentru început, s-au gândit să nu se agite, unul din ofiţeri să-l urmărească îndeaproape pe Schmidt, iar celălalt să fie mereu în preajma Lolei, ca s-o păzească. Maiorul primi cu plăcere această din urmă sarcină.

— Numai să încerce cineva, zise, mângâind teaca revolverului.

Această întorsătură a lucrurilor o mulţumea, dar o şi îngrijora totodată pe Lola.

— Nu credeţi că e necesar să mai vorbim cu câţiva ofiţeri? întrebă Otto, care voia s-o ferească pe fată de neplăceri.

— Nu, nu e nevoie, interveni maiorul, în afacerea asta nu trebuie să vârâm multe persoane. Cu cât mai puţini se folosesc în asemenea cazuri, cu atât e mai bine, pentru că în materie de spionaj... şi începu să peroreze despre acest subiect.

— Trebuie să aflăm care este efectivul nostru din tren, îl întrerupse căpitanul.

— Paza trenului este asigurată de către doi ofiţeri şi şase soldaţi, care sunt sub ordinele mele, spuse Otto. De altfel, autorizaţia pe care o port asupra mea îmi dă dreptul să chem sub ordinele mele pe oricare dintre soldaţii Führerului, atunci când voi crede de cuviinţă.

— Da, de asta poate o să avem nevoie, nu ştim ce se poate întâmpla... Poate acest imbecil de impresar este în relaţii cu duşmanii noştri.

Această frază nu-i prea plăcu lui Otto. Hotărî să se mişte.

— Mergem într-o inspecţie! Trebuie să vedem cum stau lucrurile!

Îl luă cu el pe căpitan. Din compartimentul alăturat, Omul cu şapca se trezi şi privi spre culoar. Urechea lui prinsese unele cuvinte care i se părură suspecte: spionaj, duşmanii, inspecţie. Acum îi văzu pe cei doi nemţi ieşind. „Ce s-o fi întâmplat?" De altfel, el se afla în compartimentul dintre cel al lui Otto şi al profesorului, pe de o parte, ca să aibă grijă de profesor, pe de altă parte, ca să-l aibă sub observaţie pe colonel, ofiţerul cu cel mai mare grad din tren, care era şi comandantul trenului. Ieşi şi el pe culoar, îi văzu cum priveau în compartimentul alăturat, unde se aflau profesorul cu însoţitorul său. Otto cu maiorul străbătură culoarul mergând spre vagonul alăturat. Dintr-unul din compartimente, ieşi şi tânărul în scurta de piele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă tânărul în şoaptă.

— Nu ştiu, ăştia doi au o purtare suspectă.

Otto şi căpitanul trecură în vagonul următor.

— Ce facem? întrebă tânărul.

— Ai revolver?

— Am.

— Nu te mişca de, aici, spuse Omul cu şapca.

Îşi puse mâna în buzunar, unde îşi ţinea revolverul. Se auzi zgomotul metalic al piedicii trase. Se luă după cei doi nemţi.

Otto şi căpitanul trecură prin toate compartimentele, înregistrându-i în gând pe toţi germanii întâlniţi. Omul cu şapca se ţinea scai după ei, atent la fiecare mişcare a lor. Într-unul din vagoane se întâlni cu controlorul. Aprinzându-şi o ţigară, îi şopti:

— Vezi că este ceva care nu-mi place.

— Ce s-a întâmplat? întrebă şi controlorul.

— Cred că îşi mobilizează forţele. Este ceva necurat la mijloc. Anunţă pe toţi oamenii noştri să fie gata.

— Dacă ar fi fost ceva, aş fi aflat, spuse controlorul. Ofiţerul german, şeful pazei trenului, nu a primit nicio dispoziţie.

— În orice caz, e mai bine să luăm măsuri. Trimite un om să stea la intervalul dintre vagoane. Dacă se va întâmpla ceva, am să trag semnalul de alarmă, poate va fi nevoie să-i dăm jos pe oamenii noştri înainte de destinaţie.

Tocmai în acel moment se întorceau Otto şi căpitanul. Străbătură culoarul discutând.

— Opt ofiţeri şi douăzeci şi cinci de soldaţi.

— Fără să-i socotim pe cei care călătoresc în civil.

— Mai este şi garda trenului, cu o mitralieră.

Vorbele acestea întăriră bănuiala Omului cu şapcă. Explică controlorului, care nu ştia de loc nemţeşte, despre cele discutate de cei doi ofiţeri. Acesta plecă să pregătească oamenii din paza profesorului.

Omul cu şapca se întoarse în vagonul lui tocmai când Otto cu însoţitorul său intrau în compartiment.

— Ei, ce-i? întrebă îngrijorat tânărul cu scurta de piele.

— N-ai să te mişti de aici! La nevoie, intervii. Eu mă duc la celelalte vagoane. Dacă se întâmpla ceva, tragi semnalul de alarmă şi înlesneşti coborârea oamenilor noştri. Bagă de seamă ca ei să nu simtă ceva, nu trebuie să se alarmeze.

Otto intră în compartiment cu aerul unui mareşal care abia terminase o bătălie.

— Ei, cum merge?

— Totul e în ordine, domnule colonel, raportă maiorul.

— Nu fi îngrijorată, fata mea, spuse Otto, adresându-se Lolei.

— Nu, nu sunt îngrijorată.

Şi, într-adevăr, Lola nu mai era îngrijorată, nu din cauză că Otto luase asupra sa sarcina apărării ei, ci pentru faptul că de curând luase legătura cu un trimis al prietenilor ei.

La câteva minute după ieşirea lui Otto din compartiment, intră un electrician de cale ferată.

— Mă scuzaţi, spuse electricianul, peste o oră se aprinde lumina şi trebuie să controlez becurile.

Întinse un ziar pe canapea şi se sui spunând:

— Domnul maior ştie greceşte?

— Nu, zise Lola, tresărind.

Se aştepta din clipă în clipă la o asemenea apariţie.

— Să ne facem că discutăm despre lumină, spuse electricianul, deşurubând un bec. Vin din partea „Negustorului". Suntem nelinişţiţi pentru că nu aţi vorbit cu niciunul din oamenii noştri.

Scoase un bec albastru din buzunar şi îl puse în locul celui deşurubat.

— N-am putut, am fost tot timpul supravegheată.

După această frază, Lola schimbă două cuvinte cu maiorul, râzând, şi din nou se adresă electricianului:

— Ceea ce trebuie să faceţi, deocamdată, este să anunţaţi pe un neamţ fără o mână din vagonul artiştilor că trebuie să se ferească de impresar.

— Mai bine să-mi pregătiţi un bilet, spuse „electricianul", cercetând la lumină becul.

— Bine, fu de acord Lola.

— Gut! strigă electricianul, sărind de pe canapea. Peste jumătate de oră ajungem la Platamonas.

Începea să miroasă a aer sărat de mare. Lola coborî fereastra şi respiră adânc aerul proaspăt, sărat.

2.

„Fiat”-ul mergea acum paralel cu calea ferată şi cu malul mării. Fotis aştepta să apară din clipă în clipă trenul Atena–Salonic. Începu să fie nerăbdător şi neliniştit.

Nerăbdător şi neliniştit era şi Max.

Erau amândoi tăcuţi, gânditori! Numai din când în când schimbau câte o vorbă fără importanţă.

— Îmi place că sunteţi un tovarăş de drum excelent, spuse la un moment dat Max. Sunteţi tăcut.

— Nu vorbesc niciodată mai mult decât tovarăşul meu de drum, râse Fotis.

— Sunteţi şi discret.

— Pentru că apreciez discreţia celorlalţi.

— Nu m-aţi întrebat unde mă duc, cum am rămas pe drum...

— Pentru că nu m-aţi întrebat nici dumneavoastră, râse din nou Fotis.

Fotis se tot întreba cine o fi omul cules pe drum. La o barieră, când Max îşi prezenta actele, Fotis deslu-şi teama ofiţerului care făcea controlul. „Trebuie să fie vreun ştab, îşi spuse. Să fie însă un ştab şi să călătorească cu rabla aceea de autobuz? Doar dacă are vreo misiune specială. Sau poate o fi avut un accident pe drum.”

Un accident? Această întrebare stăruia în mintea lui Fotis. Poate „Mercedes”-ul acela ciocnit de copac era maşina lui. Acum îşi aduse aminte de vorbele şoferului la plecare. Atunci nu le dăduse nicio importanţă, i se înregistraseră însă în minte şi acum veneau să se adauge unui raţionament care abia începea să se nască.

Fără să se întoarcă spre Max, zise:

— Nu păreţi un om simplu, şi totuşi...

— Şi totuşi? făcu întrebător Max.

— Aţi călătorit cu maşina aceea cu aburi, antediluviană.

— Se întâmplă, făcu fără chef Max, aducându-şi aminte de ghinionul lui cu copacul acela care îi ieşise în cale.

— Am înţeles! îşi continuă gândul Fotis. „Mercedes”-ul acela ciocnit trebuie să fie al dumneavoastră.

— Care „Mercedes”? întrebă Max, întorcându-se spre el.

— Am întâlnit o maşină ciocnită de un copac.

— N-am observat, răspunse Max, pe un ton care arăta că nu mai are chef de discuţie.

— Şi cu această dovadă că pot fi şi vorbăreţ putem să mai tăcem! spuse Fotis.

Era sigur că tovarăşul său de drum minţise cel puţin când afirmase că nu văzuse maşina ciocnită. Accidentul avusese loc chiar la cotitură şi era imposibil să nu fie observat şi comentat de către călătorii autobuzului cu aburi. Pe de altă parte, spusele şoferului: „Ai grijă să nu daţi de un copac, e ghinionist”, nu lăsau nicio îndoială că celălalt minţise.

Pornind de la aceste întrebări, Fotis, după obiceiul său, începu să desfăşoare firul prins. Pentru ce a minţit omul? De jenă că ciocnise maşină? Se poate şi asta. Se mai poate însă să fie şi altceva la mijloc. Poate omul nu voia să se afle că pornise de la Atena cu o maşină marca „Mercedes”.

La acelaşi lucru se gândea şi Max. Amintindu-şi de vorbele şoferului, precum şi de locul accidentului, pe lângă care era aproape imposibil să treci fără să-l observi, îşi dădu seama că degeaba minţise pentru că omul cu „Fiat”-ul, fără să se omoare cu cine ştie ce probleme de logică complicată, l-ar fi prins cu minciuna. Pentru ce tace însă, prefăcându-se că a înghiţit-o? Asta n-ar fi greu de explicat. Când un german afirmă că n-a văzut nicio maşină „Mercedes” ciocnită, n-ar fi cuminte ca un grec să-i pună la îndoială declaraţia.

Fotis se gândea în clipa aceea la acelaşi lucru. Trebuia să fie un om lipsit de inteligenţă ca să nu prindă minciuna lui Max. Şi acesta, desigur, se va întreba pentru ce nu este înfruntat.

Ajuns la această presupunere, Fotis râse.

— Pentru ce râdeţi? întrebă Max, mirat.

— Pentru că vi-e ruşine să mărturisiţi că aţi fost cu „Mercedes”-ul şi v-aţi ciocnit de un copac.

— Da... aşa e... recunoscu Max, râzând şi el. Nu e un lucru lăudabil să pleci din Atena cu un „Mercedes” şi după câteva ore să te culeagă din drum o rablă, ca apoi să te încredinţezi unei broaşte ţestoase!

— O, vă rog să nu-mi vorbiţi maşina de rău! râse Fotis. Nu este a mea, dar şi eu m-aş simţi jignit. În definitiv, cu această broască parcurgeţi ultimii kilometri. Un proverb grecesc zice că dintr-un drum parcurs contează începutul şi sfârşitul.

Cuvinte poate fără importanţă, banalităţi care n-ar fi trezit interesul nimănui. Însă aceşti doi bărbaţi, obişnuiţi să raţioneze, să caute legături chiar acolo unde de la prima vedere n-ar fi putut exista, familiarizaţi să calculeze probabilităţile, să ghicească acţiunile celorlalţi, începură, fiecare pe contul lui, să cerceteze cele întâmplate.

Fotis continua să facă raţionamente pe linia propusă. Făcând o legătură între „Mercedes” şi maşina necunoscută pe care o auzise tânărul de pe şosea, nu putu să nu facă ipoteza că cel ucis poate a călătorit împreună cu acest om, care şade acum liniştit lângă el. După cum îşi dădu seama şi că omul de lângă el era cineva „mare” sau avea asupra lui o autorizaţie care îi dădea puteri mari. Altfel, nu-şi putea explica spaima pe care o încercau la trecerea lui prin posturile de control chiar şi ofiţerii superiori. La toate aceste observaţii mai adăuga şi faptul că cel ucis pe şosea n-avea asupra sa niciun act după care să poată fi identificat. Lui

Fotis îi erau de-ajuns aceste întâmplări ca să ajungă la ipoteza, desigur destul de riscantă, că omul de lângă el poate să fie *celălalt*! Această părere era întărită şi de faptul că dacă ar fi pornit la drum în timpul presupus de Fotis şi având în vedere întârzierile survenite pe drum, celălalt trebuia să se afle cam prin locul unde îl întâlnise Fotis pe călătorul acesta.

Curând se întâmpla ceva care întări ipoteza lui Fotis. O pană de motor îl sili să se oprească. Deschise capota maşinii ca să vadă despre ce este vorba. Cunoştea el metehnele „Fiat"-ului său.

— Stăm mult aici? întrebă Max.

— Cel mult cinci minute, răspunse sigur Fotis, deşurubând una din bujii.

Ieşi şi Max, care se întinse ca să se dezmorţească, scoase apoi termosul şi bău cafea. Maşina aluneca uşor. Max vărsă restul de cafea, rămas în pahar.

— Să vă aduc o piatră? întrebă el, căutând în jur cu privirea.

Găsi o piatră. Fotis în clipa aceea lucra la bujie ridică ochii şi-l văzu pe Max cu piatra. Îşi aduse aminte de omul ucis pe şosea. Procurorul spunea că tocmai aducea o piatră când s-a tras în el. Poate tocmai aşa s-a întâmplat. Mai era şi cafeaua. Să fie o coincidenţă? Se uită cercetător la omul care aducea piatra. Rămase câteva clipe cu bujia în mână.

Şi Max sesiză asemănarea situaţiei lui cu cea a agentului ucis. Simţi privirea lui Fotis. Pentru o clipă se opri privind piatra, apoi îşi continuă drumul zâmbind la amintirea celor întâmplate. Desigur, nu putea să-i treacă prin minte că şi omul cu „Fiat"-ul reconstituia în acel moment scena uciderii agentului, pentru că lui îi lipseau unele date prin care ar fi ajuns la această concluzie. Simţurile sale ascuţite îl preveniră că ceva nu este în regulă.

Fotis repară pana fără întârziere.

Cu toate că amândoi ştiau să-şi ascundă gândurile, sentimentele, fiecare simţea încordarea celuilalt. Se auzi fluieratul trenului. Deşi se aşteptau la apariţia lui, amândoi fură surprinşi şi amândoi întoarseră capul spre linia care trecea paralel cu drumul lor. Fiecare dintre ei înregistra pentru sine însuşi tresărirea celuilalt.

— O fi trenul Atena–Salonic? întrebă Max.

— Sper că ăsta este, doar pentru el am pornit la drum să-l prind din urmă. De altfel, trebuie să las maşina la gara Platamonas, de unde o să o ia stăpânul său, spuse Fotis, pregătind astfel terenul pentru continuarea călătoriei cu trenul.

— Nu mi-aţi spus că mergeţi la Salonic, spuse Max.

— În general n-am vorbit decât la paritate. Ce m-aţi întrebat, v-am răspuns, despre asta însă nu a fost vorba, răspunse zâmbind Fotis.

— Da, este adevărat, făcu gânditor Max.

Datele pe care le deţinea Max erau mai puţine decât cele deţinute de Fotis, atunci când ajunse la concluzia că omul de lângă el este celălalt. Numai precauţiunea, spiritul bănuitor al lui Max şi nu calculul, cât de cât precis, al probabilităţilor, făcură să deducă şi el că omul care l-a cules de pe drum ar putea fi celălalt. Îndelunga lui experienţă, lupta cu un adversar nevăzut de obicei îl sileau să cerceteze această posibilitate şi să ia măsurile cuvenite. Deşi nu ştia nimic despre acest om, deşi nu putea porni de la nicio dată concretă în afara coincidenţei timpului pe care îl avea la îndemâna adversarul său ca să ajungă la punctul unde el întâlnise „Fiat”-ul, neamţul se opri la această ipoteză.

Se ivi un nou control. Max, de dată asta, ieşi din maşină şi îşi prezentă actele. Până atunci nu se învrednicise să arunce nicio privire compatrioţilor săi, ofiţerii care îl opreau. Îşi prezentă

actele şi Fotis. Când intrară în maşină şi erau gata să pornească, din nou Max îl opri:

— Un moment, vă rog!

Coborî din nou şi se apropie de ofiţerul german. Îl luă de o parte. Fotis, privindu-i cu coada ochiului, observă că omul cere câteva informaţii. N-auzi despre ce este vorba. „Poate întreabă despre mine", gândi. Cercetă datele din actele lui. Ce inexactitate a spus. Până acum care ar putea fi descoperită? Numele nu şi-l spusese, de altfel actele lui erau false. A spus că este arhitect şi că nu este din Atena. Datele acestea corespundeau cu cele relatate în actele prezentate. Aici nu-l puteau prinde.

Celălalt într-adevăr nu aflase nimic în defavoarea omului care conducea „Fiat"-ul, de altfel nici nu se aştepta la aşa ceva. Dacă într-adevăr era cel pe care îl bănuia, ar fi avut grijă ca actele să corespundă spuselor lui.

„Fiat"-ul porni din nou. Nu se simţea nimic din atmosfera de suspiciune care se născuse între ei.

— O cafea? întrebă Max luând termosul.

— Mulţumesc, spuse Fotis şi luă cafeaua oferită.

— Bilet pentru Salonic aveţi? întrebă peste puţin Max.

— Eu n-am bilet, am însă un pachet de o sută de ţigări care poate să-mi ajute să găsesc cel mai bun loc în orice tren.

— V-aş ruga să cumpăraţi şi pentru mine un bilet.

— Cu plăcere... numai că...

Max îl privi întrebător.

— ...numai că biletele se eliberează personal, reluă Fotis. Trebuie cercetată autorizaţia de călătorie.

— Înseamnă că paşaportul dumneavoastră de o sută de ţigări nu face trei parale! glumi Max.

— Nimeni nu riscă un asemenea serviciu pentru o sută de ţigări, dacă mă ambiţionaţi însă... primesc mănuşa! adăugă Fotis, cu un râs vesel.

Vorbele „primesc mănuşa” nu erau pur şi simplu o glumă. Accepta continuarea călătoriei alături de acest om, cu toate că datele pe care le avea întăreau presupunerea că este duşmanul lui. Mai era şi riscul ca tovarăşul său de drum să fi ajuns la aceeaşi concluzie în ceea ce-l privea.

„Fiat”-ul ajunse la Platamonas la şapte şi jumătate, la cinci minute după sosirea trenului. Era o gară mică, foarte aproape de mare. Fotis frână în faţa gării, unde începeau să mişune hamalii, oameni cu cărucioare pentru transportul bagajelor, pentru că în acest orăşel era imposibil să găseşti o maşină. Zeci de cărucioare vopsite în culori vii, ca bărcile gătite pentru festivităţi marine, cu steguleţe clopoţei, care mai de care cu reclame zgomotoase pentru „asigurarea transportului” în condiţii optime, îi ademeneau pe călători să le încredinţeze bagajele. Numai o trăsură cu un cal slăbănog şi două motociclete ale comandaturii germane din oraş, staţionate în faţa gării, mai aminteau existenţa şi a altor mijloace de locomoţie în afara cărucioarelor trase de oameni.

Fotis coborî grăbit.

— Trebuie să fug să dau maşina în primire şi să încerc „paşaportul”, zise arătând lui Max pachetul de ţigări.

— Să-mi iei, te rog, pentru vagonul patru, îi ceru Max.

Fotis fugi spre gară, Max privi lung după el, gânditor. „Lasă, că vedem noi ce e cu tine”, îşi zise.

Fotis intră direct în biroul de mişcare, unde era un cunoscut al lui. Trenul abia intrase în gară, şi pe peron era forfota obişnuită. O lume pestriţă, prost îmbrăcată, şi mai prost hrănită, ca toţi oamenii din zilele acelea, aştepta trenul nu ca să plece sau să

întâmpine pe cineva, aceştia se puteau număra pe degete, ci cu speranţa că vor găsi ceva de-ale gurii. În schimb, se ofereau călătorilor midii proaspete şi guvizi.

Îl găsi pe şeful gării împreună cu „electricianul", care tocmai îi predase biletul Lolei.

Fotis îl chemă pe şef deoparte:

— Aţi primit o comunicare în legătură cu o femeie, „verişoara negustorului"...

Şeful gării, deşi îl cunoştea pe Fotis, ceru informaţii suplimentare şi după aceea îi predă biletul, Lola transmitea informaţia în legătură cu Johann şi mai spunea că dacă va întreba „negustorul" din Atena, să i se spună să se ocupe de nişte lăzi care se află în vagoanele artiştilor.

— Te rog, scoate-mi două bilete, zise Fotis după ce citi biletul Lolei. Unul pentru vagonul patru, celălalt pentru care vrei.

„Electricianul" plecă după bilete. Până să se întoarcă, Fotis ceru şefului gării să trimită în vagonul de dormit al artiştilor o uniformă de muncitor de cale ferată, uzată, pe care s-o pună în dulăpiorul vagonului pe unde trec ţevile.

— Mai am o rugăminte, spuse Fotis. Am nevoie de un loc sigur să-mi adăpostesc doi prieteni.

— Uşor, răspunse şeful gării. În orice punct vrei până la Salonic, întreaga coastă este controlată de marinarii patrioţi.

— Să fixăm totuşi.

— Înaintea oraşului Ecaterini, la gara Dion, un mic orăşel, este o salină la care lucrează o sută de muncitori. Trenul se opreşte să-i ia pe cei care ies din tură şi fac naveta la Ecaterini. În spatele gării se află o dulgherie pe care o ţine un bătrân marangoz[8]. Te duci la el. Eu între timp am să-l anunţ.

[8] Dulgher specializat în prelucrarea lemnăriei navelor.

Curând se întoarse şi „electricianul”.

— Cu dânsul o să ţii legătura, îi spuse şeful gării şi adăugă, adresându-se tânărului. Ai grijă să-l ajuţi pe prietenul nostru. Te duci la Ecaterini şi te întorci cu primul tren local.

Fotis plecă mulţumit. Îl văzu pe Max, care îl aştepta. Flutură de departe biletele, cu un aer învingător.

— După cum vedeţi, „paşaportul” a deschis toate uşile!

— Se vede că oamenii riscă totuşi... zâmbi Max.

— Da... aşa se pare... răspunse Fotis, serios de data asta. V-am luat bilet pentru vagonul patru.

— Dumneavoastră? întrebă Max.

— Eu am aflat că vagonul patru este „*nur für Wehrmacht*” şi mi-am făcut rost de alt vagon.

— Dar se poate să ne despărţim? zâmbi Max. Te iau pe răspunderea mea.

— Atunci continuăm călătoria împreună! se hotărî şi Fotis.

Era o soluţie riscată, dar nu mai avea altă ieşire. Pe de altă parte, dacă neamţul era într-adevăr adversarul lui şi se ducea după Lola, Fotis ar fi putut să-l supravegheze mai îndeaproape.

Capitolul VIII

„Îndeobşte, coincidentele sunt nişte piedici uriaşe în drumul acelei categorii de cugetători fără pregătire şi care nu cunosc nimic din teoria probabilităţilor, teorie căreia ştiinţa omenească îi datorează cuceririle ei cele mai glorioase şi cele mai faimoase descoperiri...”

„*Crimele din rue Morgue*” – E. A. POE

1.

Lola reuşise să scape de supravegherea protectoare a maiorului, care îşi luase sarcina în serios, şi scrisese biletul pe care tânărul „electrician” îl predase în gara Platamonas. La gară, ieşi şi Lola la fereastra compartimentului, aşteptând vreun nou semn.

Privind spre peron, tresări. Îl văzu pe Fotis în clipa când se apropia de Max cu biletele. Lola trebui să facă un efort imens ca

să nu-l strige, să nu-i facă un semn cu mâna. Îşi strânse mâinile de bara ferestrei. Acum veneau amândoi spre tren. Omul care îl însoţea pe Fotis număra vagoanele. Pentru o clipă, privirea Lolei se întâlni cu a lui Fotis, însă el nu-i făcu niciun semn care să-i fi arătat că o recunoaşte. Lola înţelese că ceva nu este în regulă şi se aşeză la locul ei să se concentreze. Trebuia să fie pregătită sufleteşte, astfel ca în cazul când Fotis va intra în compartimentul ei să se reţină, să nu facă nici cel mai neînsemnat gest care ar fi putut s-o trădeze.

Într-adevăr, îi văzu urcându-se în vagonul în care se afla ea.

Otto şi cei doi ofiţeri, din clipa când Lola le-a mărturisit tentativa lui Schmidt, nu conteneau cu comentariile şi presupunerile în ceea ce priveşte reţeaua de spionaj descoperită. Faptul că impresarul n-a mai venit în compartimentul lor, deşi în fiecare gară se învârtea în jurul vagonului, era pentru ei o dovadă că se pregăteşte ceva necurat.

Venirea lui Max şi a lui Fotis în vagon fusese primită de către ofiţerii germani cu suspiciune şi răceală. Max fusese nevoit să prezinte colonelului actele, ca să poată fi primit în compartimentul rezervat ofiţerilor germani. Fotis salută şi el în limba germană. Max a fost atent să surprindă o tresărire, o privire a Lolei, însă dânsa, prevenită, reuşi să se stăpânească. „Se pare că nu se cunosc”, îşi spuse Max, care recunoscu în însoţitoarea colonelului pe femeia din fotografie.

Pentru Fotis, toate aceste întâmplări, care la prima vedere ar fi putut să pară hazardate, coincidenţe stranii, erau rezultatul firesc, obiectiv al acţiunii a doi oameni care au pornit în aceeaşi clipă să rezolve aceeaşi problemă. Dacă şi-ar fi continuat raţionamentele, dacă ar fi avut răgazul necesar să cerceteze toate presupunerile, să analizeze fiecare latură a fiecărei presupuneri în parte, Fotis era sigur că ar fi fost în stare să prevadă ceea ce în

mod obişnuit se numesc *coincidenţe*, sau, cel puţin, să explice o mare parte dintre ele. Ştia însă că creierul nu putea să facă faţă acestei sarcini, pentru că timpul de calcul, aproape în toate cazurile, era mai mare decât timpul afectat acţiunii propriu-zise.

Şi iată-i acum pe toţi în acelaşi compartiment, de faţă cu Lola, care, dintr-o imprudenţă, a declanşat mecanismul neprevăzut al celor două forţe contrarii.

Presupunerea că omul cules de pe drum era *celălalt* fusese întărită prin faptul că Max ceruse bilet pentru vagonul 4. Acum Fotis era aproape convins. Din clipa asta, trecu la o altă presupunere. Nu este exclus, gândea el, ca şi celălalt să fi ajuns la concluzia că Fotis este necunoscutul X cu care se afla în luptă de dimineaţă. Pe de altă parte însă, Fotis ştia că datele pe care le deţinea celălalt erau mai puţine decât ale lui.

Mai exista o altă diferenţă în afara aceleia de ordin matematic. Era una de ordin moral. Max nu putea să-şi permită să creadă că şi *celălalt* putea să aibă aceeaşi putere de analiză ca a lui, ca să poată ajunge la aceeaşi concluzie. Ceva din trufia cotropitorilor, a rasei „superioare" menite să „conducă" lumea împiedica un astfel de raţionament, subestimând în acea clipă hotărâtoare valoarea adversarului. Omul acesta, care ştia să gândească cu atâta stringenţă logică, să cerceteze sute de ipoteze pentru unul şi acelaşi caz, făcea acum această greşeală, plătind astfel tribut îngâmfării alor săi.

Lola se comporta în continuare firesc, nearătând prin nimic că îl cunoaşte pe Fotis. În vagon atmosfera se încălzise puţin, începură să vorbească despre diferite lucruri neînsemnate, cum se întâmpla de obicei între călători. Max, cu toată atenţia acordată Lolei, nu observa nimic suspect la ea. Dimpotrivă, suspecte i s-au părut unele mişcări ale ofiţerilor din compartiment, şuşotelile lor, întreaga lor acţiune. Dorinţei lui

Max să ia cât mai grabnic legătură cu omul său, cu Schmidt, îi veni în ajutor, fără voia lui Otto.

— Ce-or fi făcând cei de la echipa artistică? întrebă la un moment dat, gândindu-se că n-ar fi rău să se ducă până acolo să vadă cum se mai comportă impresarul.

— Există vreo echipă artistică în tren? se prefăcu Max că nu ştie.

— Da, şi una foarte bună! spuse maiorul. Se află între ei talente de prima mână. În special o artistă care cânta din gură şi la acordeon. Cred că şi la teatru este o subretă desăvârşită. Am petrecut câteva ore plăcute cu ei.

— Şi nu putem să-i chemăm aici, sau să ne ducem acolo să ne distrăm puţin? întrebă Max.

— N-ar fi o idee rea, fu de acord Otto, care abia aştepta această propunere.

Vagoanele artiştilor îi atrăgeau pe toţi ca magnetul, pe fiecare pentru alt scop. La prima haltă coborâră şi se duseră în ultimul vagon.

Schmidt îl văzuse pe Max încă de la gara unde acesta se urcase, însă nu voia să părăsească vagonul şi să lase lăzile pe seama lui Johann. Aştepta, fiind sigur că Max va găsi mijlocul s-ajungă până la el.

Lola cu Fotis rămaseră vreo doi paşi în urmă.

— Fii fără grijă... Am primit biletul tău... Omul cu care sunt împreună este duşman. La gara Dion cobori şi te duci la dulgherul care se află în spatele gării...

Se grăbi să se alăture grupului, ca să nu dea de bănuit. Acordeonista auzi voci de bărbaţi şi coborî în fugă. Îi salută pe toţi făcând reverenţe teatrale, ceea ce îl entuziasmă pe maior, care, pentru o clipă, îşi uită îndatoririle faţă de Lola. Otto nu-l slăbea din ochi pe Schmidt. La fel şi căpitanul. Max observa

privirile schimbate între ei şi nu ştia ce să creadă... S-au suit cu toţii în vagon. Max cu impresarul au rămas pe peron câteva clipe.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem un trădător, pe Johann „Ciungul”... A răspuns la parola pe care mi-aţi transmis-o.

— Însoţitoarea colonelului?

— E suspectă, deşi de trei ori m-am apropiat de ea şi n-a răspuns la consemn.

— Crezi că nu are vreo legături cu afacerea asta?

— Nu pot să spun cu siguranţă. În orice caz, ştiu că s-a apropiat de ea şi Johann, şi cu acelaşi rezultat.

— Altă mişcare suspectă?

— Cineva a oprit trenul trăgând semnalul de alarmă.

— Lăzile?

— În ordine... După câte am aflat, Johann şi cei care sunt în legătură cu el tocmai de lăzi se interesează.

— Se mai află în compartiment vreo altă femeie?

— Nu... Se mai află însă o femeie la două compartimente mai departe.

— Seamănă cumva cu pupila bătrânului?

— Nu pot să spun cu precizie.

— Dacă ţi se va cere s-o descrii, vei găsi ceva asemănări?

Schmidt gândi înainte să răspundă. Cum ar fi descris-o? O femeie tânără, brunetă, frumoasă...

— Da... aş folosi cred aproape aceleaşi semnalmente, conchise impresarul.

— Bine... să mergem şi noi sus. Până la oraşul Ecaterini avem patru staţii, aproape una de alta, şi o să avem tot timpul să verificăm...

Au urcat în vagon, şi trenul a pornit. Acordeonista îşi arăta talentele cu deosebită plăcere, pentru că avea un auditoriu de

bărbaţi „cunoscători”. Pe Max îl surprinseseră din nou şuşotelile dintre Otto şi căpitan.

Colonelul tocmai vorbea celui din urmă despre atitudinea suspectă, aşa i se părea lui, a celor doi nou-veniţi...

— Nu-mi place niciunul din ei, îi spunea, în şoaptă, căpitanului.

— Trebuie să vă mărturisesc că nici mie nu mi-au plăcut...

— Ai observat? Îndată ce au găsit prilejul, unul dintre ei s-a ţinut după Lola, iar celălalt a rămas cu impresarul.

— Credeţi că au venit special pentru asta? se miră căpitanul.

— Păi... altfel cum?... De la ei poţi să te aştepţi la orice. Au venit direct în vagonul nostru şi pe urmă s-au prefăcut că nici nu ştiu că în trenul acesta călătoreşte o echipă artistică. Mie nu-mi trebuie mult să-mi dau seama că se petrec lucruri suspecte. Să fim cu ochii în patru!

— Da... aveţi dreptate... O să veghez... fiţi fără grijă, îl asigură căpitanul.

— Ia seama, şi spune şi maiorului să nu uite de sarcina pe care a primit-o. Prea îl văd cum cască gura în faţa acestei actriţe. Nu este exclus să fie pusă dinadins ca să-l tragă de limbă!

Cântau cu toţii în vagon. Singurul care nu participa la dispoziţia generală era Johann. Pretexta o durere în gât care îl împiedica să cânte. În realitate, motivul era altul. Primise un bilet, prin care era anunţat că Schmidt e un om de care trebuie să se ferească. Îşi dădea seama că este pierdut. Căzuse ca un naiv în capcana impresarului. „Am să-l omor, şi după aceea am să mă suprim”, îşi spunea cu luciditate neagră Johann.

2.

Între timp, Omul cu şapca începu să acţioneze în apărarea savantului grec. Observase că cei doi bărbaţi care se urcaseră în gara Platamonas intraseră direct în compartimentul ofiţerilor care complotau. Nu-i slăbea din ochi, aşa că îi văzu în continuare îndreptându-se spre vagonul artiştilor. Unul dintre cei doi s-a alăturat femeii, iar celălalt a stat îndelung de vorbă cu omul faţă de care avea suspiciuni.

Omul cu şapca trecu în vagonul alăturat în căutarea controlorului.

— Se încurcă lucrurile! îi spuse când îl întâlni.

— Ce s-a întâmplat?

— Au venit doi inşi suspecţi. Acum s-au adunat cu toţii în vagonul artiştilor.

— Şi ce-i de făcut?

— Să mai vină trei oameni înarmaţi în vagonul în care se află ai noştri. Faptul că şi ei se află în acelaşi vagon este şi bine şi rău. Bine, pentru că îi avem aproape şi putem să le supraveghem fiecare mişcare, rău, pentru că suntem nevoiţi să adunăm prea mulţi acolo şi poate o să dăm de bănuit.

— N-ar fi mai bine să-l scoatem de acolo pe profesorul nostru cu însoţitorul său?

— Nu... Nu cred că ar fi mai bine... Doar dacă oprim trenul şi-i facem scăpaţi... Mi-e teamă să nu dăm alarma fără rost... Pe de altă parte, nu ştiu dacă nu se află în vagon vreunul de ai lor...

— Da... se poate...

— Câţi oameni de ai noştri avem în tren? întrebă Omul cu şapcă.

— Douăzeci de oameni. Jumătate dintre ei sunt înarmaţi.

— Vreo treizeci sunt şi nemţii...

— Nu, sunt mai mulţi, spuse controlorul.

— I-a numărat colonelul.

— Poate s-a condus după cei în uniformă. Din cercetarea actelor reiese că sunt peste cincizeci.

— În faţa fiecărui compartiment în care se află nemţi, cel puţin cei care sunt în uniformă, trebuie să stea doi de-ai noştri. Împarte-i în aşa fel, încât să fie doi dintre ei înarmaţi. La nevoie să-i imobilizeze pe cei în uniformă. Consemnul pentru intrarea în acţiune va fi tragerea semnalului de alarmă şi oprirea trenului.

— În ordine! făcu controlorul, mai liniştit acum când îşi luaseră măsurile de precauţie.

În clipa aceea intră în vagon „electricianul", ţinând sub braţ un pachet învelit într-un ziar. Omul cu şapca, la început, nu-i dădu nicio importanţă, când însă îl văzu oprindu-se în faţa compartimentului unde părea să fie cartierul general al adversarilor, începu să-l suspecteze. „Electricianul" mai stătu câteva clipe nehotărât, apoi se apropie de o fereastră, vâri pachetul între bară şi geam şi îşi sprijini mâinile de bară, privind afară.

După uşurinţa cu care intra pachetul, Omul cu şapca înţelesese că este vorba de stofă. De altfel, observă că ziarul crăpase la margine şi se vedea gulerul unei haine de lucrător de cale ferată. „Probabil un navetist", îşi spuse Omul cu şapca, liniştindu-se. Străbătu culoarul, aruncă o privire în compartimentul în care se afla profesorul şi trecu în vagonul alăturat. Tocmai venea spre el controlorul.

— Am anunţat toată lumea, îi zise.

— Bine, respiră uşurat Omul cu şapca.

— Crezi într-adevăr că există vreo primejdie? întrebă controlorul.

Celălalt dădu din umeri.

— Vorba aceea: am pus cursa pentru şoareci, dar nu-mi strică şi-o pisică!

— Ai dreptate, fu de acord controlorul. În zece minute ajungem la Dion. Acolo vom primi dispoziţiile în legătură cu călătorii noştri. O să ni se spună cui să-i predăm şi la ce gară.

— La Dion? Bine... A început să se încurce, şi ăsta nu e un lucru rău. Pe cât este posibil, s-o scoatem la capăt fără împuşcături. Să nu se răzbune nemţii pe călătorii paşnici... şi fără asta suferă destul...

— O să încercăm...

Când Omul cu şapca se întoarse în vagonul său, tânărul „electrician" dispăruse... Nici pachetul nu mai era acolo. Se duse până la capătul vagonului, cercetă şi la toaletă, însă nu era nimeni. Observă că uşa dulăpiorului prin care treceau ţevile era deschisă pe jumătate. Văzu pachetul ţinut mai înainte de „electrician" înghesuit între ţevi. Precum bănuia, în el era o uniformă de lucrător de cale ferată. „Ce se petrece aici? se întrebă Omul cu şapca. Nu cumva îi trebuie cuiva ca să se deghizeze şi să treacă drept de-al nostru?", mormăi singur. Se duse din nou pe culoar. Nu se vedea nimeni, de parcă trenul ar fi fost gol. Nu trecură decât două-trei minute, şi apăru din nou tânărul „electrician". După ce controlă culoarul, dispăru spre toaletă.

Omul cu şapcă auzi uşa dulăpiorului, apoi uşa vagonului. Fugi repede şi cercetă dulăpiorul: pachetul nu mai era în el. Se luă repede pe urmele „electricianului". Culoarul vagonului următor era gol. Alarmat, Omul cu şapcă grăbi mersul. Străbătu culoarul, privind compartimentele. Era tocmai vagonul de

dormit pus la dispoziţia artiştilor. Paturile de sus erau ridicate şi membrii echipei erau aşezaţi pe cele de jos.

La cel de al patrulea compartiment, Omul cu şapcă îl zări pe „electrician" urcat pe una din canapele. Controla ceva la comutator. Omul cu şapcă se ascunse la ieşirea vagonului, astfel încât să-i poată urmări mişcările tânărului, fără ca să fie văzut.

Se auzi fluieratul locomotivei. „Ajungem la Dion", îşi spuse.

În celălalt vagon al artiştilor, în care se aflau Otto şi ceilalţi, acordeonista făcea eforturi disperate ca să-l amuze pe maior, dar vedea că acesta este cu gândul în altă parte. Dincolo de vorbele lipsite de importanţă, de glumele aruncate, se putea uşor observa că fiecare dintre ei este preocupat de un gând anume. Acest lucru era evident şi pentru Max, şi pentru Fotis. Singură, acordeonista dorea cu adevărat numai să se distreze. Otto urmărea atent mişcările celor din echipa artistică, precum şi pe cei doi nou veniţi... Fotis nu-l scăpa din ochi pe Max, iar Max era tot timpul atent, doar-doar va putea surprinde un semn schimbat între Lola şi Johann şi, poate, Fotis. „Există asemenea coincidenţe", îşi spunea Max.

Deodată se auzi fluieratul locomotivei.

— Am ajuns la Dion, exclamă Lola, răsuflând uşurată.

Acest fapt nu scăpă atenţiei lui Max.

— Aţi obosit? o întrebă zâmbind.

— Nouă ore pe drum... spuse Lola.

Apoi dându-şi seama că a greşit, prin faptul că n-a putut să se stăpânească, încercă să se justifice:

— Am fost de vreo trei ori aici la Dion... şi adresându-se lui Otto, întrebă: Vă aduceţi aminte? Aţi participat şi dumneavoastră la săpături.

— Da, da... îmi aduc aminte... S-au găsit vestigiile unui vechi oraş din perioada elenistă.

Trenul micşoră din viteză, până se opri într-o gară foarte mică. Sosirea trenului era aşteptată de muncitorii navetişti care lucrau la Salină. La gara Dion se ataşa garniturii vagonul special care îi ducea la destinaţie.

Coborâră cu toţii din vagoanele artiştilor.

Max reuşi să-i şoptească impresarului:

— N-o scăpa din ochi. Eu mă duc să dau o raită prin vagoane. Johann, de unul singur, nu poate face nimic deocamdată. Pune pe cineva de încredere dintre oamenii tăi din echipa artistică să se ţină după el, fireşte, fără să-i explici motivul. Dacă va încerca să coboare, să-l reţină. La nevoie, să uzeze de forţă, fără zgomot însă!

Se despărţiră. „Ofticosul" se luă după Lola. Fotis rămase ultimul. Înainte de a coborî, şopti repede lui Johann:

— În dulăpiorul de ţevi din vagonul dormitor vei găsi o uniformă, puneţi-o şi coboară. Te duci la dulgheria din spatele gării. Dai salutări din partea „negustorului."

Johann rămase ca trăsnit. Nu mai spera să sosească omul aşteptat. Fotis coborî.

— Vino cu mine, îi spuse. Max, trebuie să caut pe cineva.

Fotis îl urmă cu o vagă senzaţie că era sechestrat înainte de a coborî, o auzi pe Lola spunând lui Otto:

— Mă dau şi eu jos. Mi-e poftă de nişte garizi[9], poate găsesc...

— Imposibil să te duci singură, spuse Otto.

Şi îi şopti ceva maiorului. Lola cu maiorul se îndreptară spre ieşire. Max schimbă o privire cu Schmidt, care se luă imediat după Lola, ascunzându-se după pescarii şi muncitorii care se înghesuiau pe peron.

[9] Garizi = creveţi.

În acelaşi timp, Johann se sui în vagonul dormitor. Unul dintre cei care îl supravegheau urcă pe scară şi se postă în faţa uşii.

Omul cu şapcă era pe culoar, când îi văzu pe Max şi Fotis urcând îi lăsă să treacă, apoi îi urmări la câţiva paşi distanţă. Max se oprea în faţa fiecărui compartiment şi privea stăruitor înăuntru. Când ajunseră în faţa compartimentului unde se aflau profesorul grec cu însoţitorul, Omul cu şapca duse mâna în buzunarul hainei.

Max se opri în faţa compartimentului, cercetând cu privirea pe femeia care semăna cu Lola. Privi şi Fotis şi înmărmuri. Din prima clipă i se păru foarte cunoscută figura omului în vârstă care şedea lângă fereastră: îl recunoscu pe savantul grec despre care se spunea că fugise ca să nu fie prins şi arestat.

Max hotărî să intre în compartiment, să găsească un pretext şi să vadă în ce ape se scaldă femeia aceea. Fotis îşi dădu seama de pericolul prin care trecea acum savantul. Hotărât să intervină în cazul când acesta ar pune în pericol viaţa savantului, duse mâna în buzunarul hainei unde-şi ţinea revolverul.

Ca din pământ apărură pe culoar încă patru oameni, care schimbară priviri cu Omul cu şapca.

Max puse mâna pe clanţă şi se pregăti să tragă uşa compartimentului.

În clipa aceea se auzi o împuşcătură.

Johann se sui în vagonul artiştilor. Membrii echipei erau îngrămădiţi la ferestrele compartimentului şi priveau spre gară comentând în fel şi chip priveliştea. Johann putea astfel să caute haina neobservat de nimeni. Găsi dulapul şi-l deschise. Pachetul promis nu se afla în el.

„Poate e în celălalt dulăpior”, îşi zise, fără să se alarmeze. Străbătu culoarul, îndreptându-se spre celălalt capăt al vagonului. Găsi dulăpiorul, dar cum trecea tocmai atunci cineva, nu-l putu deschide. Era un compatriot de-al lui.

— Staţionează mult trenul în gara asta? îl întrebă acesta.

— Nu ştiu, dădu din umeri Johann, grăbit să termine cât mai repede cu putinţă.

Când scăpă de compatriotul său, deschise dulăpiorul. Pachetul nu era nici acolo. Îşi aduse aminte că asemenea dulăpioare se găsesc şi la toaletele trenurilor. Intră înăuntru. Nici urmă de pachet. Aproape fugind, străbătu din nou culoarul până la capătul celălalt al vagonului. Nici în cabina de toaletă de acolo nu se afla pachetul. Nu cumva se află în vagonul alăturat? Ar fi imposibil. Doar îi spusese clar că va găsi pachetul în vagonul-dormitor.

Îi mai rămânea speranţa că omul care trebuia să aducă pachetul nu avusese timp să vină. Mai aşteptă câteva minute, care i se părură nesfârşite. Dacă omul nu va veni? Dacă dintr-un motiv sau altul omul respectiv fusese împiedicat să vină până acolo? Hotărî să coboare, să iasă neobservat pe peron şi să se ducă la dulgheria din spatele gării. Privi pe fereastra vagonului. Nu-l zări nicăieri pe Schmidt şi acest lucru îl linişti puţin.

Deschise uşa vagonului, să coboare. Pe scară văzu pe unul din membrii echipei, unul dintre cei mai înrăiţi nazişti, care şedea pe scară. Nici nu se clinti când îl văzu pe Johann.

— Dă-mi voie să trec, spuse acesta.

— Impresarul a zis să nu coboare nimeni din vagon, rosti rar omul şi tonul lui nu lăsa nicio portiţă pentru tratative.

— Nu-i nimic, spuse Johann.

Uşile vagonului care dădeau în partea cealaltă a trenului erau încuiate şi nu puteau fi deschise decât cu cheia specială a lucrătorilor de la calea ferată.

Gândul că poate, se trădase încă o dată şi că această nouă informaţie pe care o primise de la necunoscutul acela, venit chipurile din partea „negustorului", nu era decât încă o cursă pusă în calea lui îl îngheţă. Alergă spre celălalt capăt al culoarului, fără să-i pese că atrage atenţia cuiva. Şi aici în faţa uşii aştepta un soldat german.

„Gata, asta a fost! îşi spuse. Sunt prins ca un şoarece în cursă."

Uşa vagonului se deschise şi apăru încă un soldat german. Se apropie zâmbind de Johann. Acesta făcu instinctiv câţiva paşi înapoi.

În clipa aceea se auzi o împuşcătură.

Lola, însoţită de maior, traversă peronul ticsit de oameni. Prezenţa maiorului lângă ea n-o speria. Ştia foarte bine că poate să-i adoarmă vigilenţa, să scape de el şi să se ducă le dulgherie.

Se opriră în faţa unui stand de ziare şi reviste. Lola luă două reviste, chipurile să aibă ce citi. Maiorul cumpără ultimul număr al revistei „*Signal*".

— Nu vreţi şi dumneavoastră un număr?

— Desigur, mulţumesc, spuse Lola.

Lângă chioşcul de ziare se strânseseră câţiva oameni.

Maiorul scoase banii şi se pregăti să plătească.

„Acum e cel mai nimerit moment", îşi spuse Lola şi păşi de-a-ndărătelea, cu ochii pironiţi pe el, ca nu cumva să-şi întoarcă privirea. După trei paşi, făcu stânga împrejur şi alergă prin mulţime spre ieşirea gării.

Impresarul se luase după ei din clipa în care Lola îşi arătase dorinţa să se ducă în căutare de garizi. Schmidt se strecură cu dibăcie printre oameni, urmărind-o pe Lola şi pe maior de la câţiva paşi depărtare. Din atitudinea Lolei simţi că fata e gata să dispară. Se pregăti şi el, apropiindu-se mai mult de data asta.

Când Lola se îndreptă spre ieşirea gării, fugi după ea. O prinse chiar în faţa uşii.

— Stai! strigă şi o apucă de mână.

Lola scoase un strigăt de spaimă. La apariţia lui Schmidt se aştepta cel mai puţin în clipa aceea.

— Lasă-mă, şi-şi trase brusc mâna ca să se elibereze din strânsoare.

Maiorul auzi strigătul Lolei. Privi în jur. O văzu pe fată luptându-se cu Schmidt şi alergă spre ei, scoţând pistolul din teaca de piele.

— Las-o! Dă-i drumul imediat! ordonă impresarului, tremurând de mânie.

Schmidt se aprinse.

— Dumneata nu te amesteca.

Maiorul, credincios misiunii primite, îl apucă de mână pe Schmidt, trăgându-l cu putere. Impresarul dădu să-şi scoată revolverul. Maiorul, mai iute, trase primul. Era împuşcătura pe care o auziseră Max, Fotis şi Johann.

Max – tocmai se pregătea să intre în compartimentul profesorului – tresări auzind împuşcătura. Fugi pe culoar, strigând lui Fotis:

— Vino după mine!

Fotis rămase câteva clipe nemişcat, apoi, îngrijorat, porni după neamţ, care şi dispăruse la capătul coridorului.

N-apucă să facă doi paşi, şi simţi două mâini puternice care îl imobilizau.

— Mai încet, prietene, nu te grăbi chiar aşa tare! auzi un glas ironic.

Fotis întoarse capul. Doi oameni îl ţineau de ambele braţe. Încercă să se mişte, să se elibereze, dar nu reuşi.

Cei doi îl târâră spre capătul culoarului.

Prima grijă a lui Max fu să se îndrepte spre vagoanele artiştilor. Erau cu toţii la locul lor. Se întâlni cu cei doi nemţi puşi de pază de impresar.

— Aveţi revolver? întrebă fără înconjur.

— Avem...

Vocea lui Max răsuna rece, severă, obişnuită să comande, lucru ce nu scăpă atenţiei celor doi nemţi, care n-au mai cerut alte amănunte.

— Staţi aici şi nu lăsaţi pe nimeni să se apropie! ordonă Max.

În clădirea gării se auzeau strigăte, lumea fugea într-acolo.

Coborî şi Otto din vagon, alarmat. Max fugi spre el.

— Dumneavoastră sunteţi comandantul trenului?

— Da, dar cine eşti dumneata? întrebă Otto, îngrijorat de împuşcătura auzită.

— Despre asta o să vorbim mai târziu, răspunse sever Max. Deocamdată trebuie să mobilizaţi întreaga forţă din tren. Toată lumea să se adune în apropierea vagoanelor rezervate artiştilor.

Nu era nevoie să alerge în căutarea germanilor din tren. Auzind împuşcătura, se alarmară, iar unii şi coborâră cu pistoalele în mână.

Un alt grup de oameni, în frunte cu maiorul, venea dinspre gară. Maiorul spunea ceva agitat, gesticulând cu revolverul. Doi soldaţi germani aduceau pe braţe un om.

— Trădătorul! Iată-l pe trădător! strigă maiorul, arătând cu ţeava revolverului spre omul adus de cei doi soldaţi.

Max se apropie repede de grupul maiorului.

„Trădătorul" nu era altul decât Schmidt. Impresarul era mort. Glonţul maiorului îl lovise drept în inimă. O dâră de sânge i se prelingea din marginea gurii.

Otto privea pierdut.

— V-am spus eu, v-am spus eu... repeta într-una.

Nu putea să creadă că joaca de-a spionii se soldase cu cadavre.

Max urla:

— Ce-i, ce se petrece aici? Ce-aţi făcut?

— Eu l-am împuşcat! făcu mândru maiorul. Voia s-o omoare pe domnişoara Lola, care îi aflase secretele.

Max privea năuc, nu ştia ce să creadă.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, rosti, încercând să pară calm, fiindcă-şi dădea seama că strigând îi zăpăceşte mai rău pe cei din jur şi nu va scoate nimic de la ei. Îi trecu prin minte că omul său, unul dintre puţinii care îi cunoştea adevărata identitate, era într-adevăr un trădător.

Căpitanul, mai calm decât toţi, îi explică lui Max cele întâmplate.

— Omul acesta, intră în vorbă Otto, arătând spre cadavru, a încercat s-o atragă pe domnişoara Lola spre trădare.

Auzind numele Lolei, toţi îşi aduseră aminte de ea. Maiorul, preocupat de cadavrul inamicului său, nu-şi dăduse seama că fata lipseşte.

— Unde este domnişoara? întrebă el, abia atunci, alarmat.

— Lola, unde-i Lola? se îngrijoră şi bătrânul.

Max pricepu în sfârşit ce se întâmplase.

— Dacă ai s-o vezi pe Lola dumitale, să mă anunţi şi pe mine, spuse printre dinţi, apoi întorcându-se spre maior: iar dumneata

pentru ce nu ţi-ai păstrat gloanţele pentru frontul de răsărit? Ori ai făcut cunoştinţă cu el numai din jurnale?

— Nu-ţi permit! Nu-ţi permit, înţelegi! strigă maiorul, roşu de furie.

— Când o să te întreb, atunci să te gândeşti dacă îmi permiţi sau nu!

— Stai, domnule, ce atitudine este asta? Cum poţi dumneata... găsi de cuviinţă Otto să intervină.

— Bătrân ramolit... mormăi Max.

De la fereastra vagonului dormitor se auziră două focuri de armă şi, după câteva secunde, vocea speriată a acordeonistei:

— Aici! Veniţi aici, pentru Dumnezeu!

Omul cu şapca şi tânărul în scurta de piele îl duseră pe Fotis într-un compartiment, unde se mai afla un bărbat, îl percheziţionară şi-i luară din buzunar browningul. Îl siliră să se aşeze.

În timp ce tânărul trăgea perdeaua ferestrei, Omul cu şapca întrebă:

— Ce căutai în compartimentul acela?

— Dumneavoastră cine sunteţi? întrebă Fotis.

— Deocamdată răspunzi dumneata.

Fotis îşi aminti că cei doi săriseră la el în clipa când se afla în faţa compartimentului profesorului grec. Gestul său de a pune mâna în buzunar ca să-l apere la nevoie pe profesor a fost, probabil, interpretat ca un gest duşmănos de către aceşti oameni. Totul la ei arăta că avea de-a face cu prieteni. Nu-i era greu să-i convingă, dar pierdea minute preţioase. Pe de altă parte, era neliniştit şi de împuşcătura auzită.

— N-avem timp de pierdut, spuse Fotis. Trebuie să mă lăsaţi să plec. Am o treabă în vagoanele artiştilor. După câte înţeleg,

voi sunteţi din oamenii de pază ai savantului. Nu mă întrerupe. L-am recunoscut din prima clipă. Celălalt, care era cu mine, este un duşman. Dacă m-aţi văzut punând mâna în buzunar după armă, am făcut-o pentru că mi-am dat seama că se poate întâmpla ceva ireparabil. Trebuie să ştiţi însă că nemţii nici nu bănuiesc că în acest tren se află profesorul grec. Altceva îi face să se agite. Este o treabă complicată şi greu de explicat în câteva cuvinte.

Omul cu şapcă, mai mult după tonul lui Fotis decât după argumentele lui, începu să-şi dea seama că într-adevăr Fotis era un prieten. Mormăi ceva neînţeles.

— Trebuie să-mi dai crezare. N-ai încotro! întări Fotis. Dacă ai auzit vreodată porecla de „negustor", să ştii că eu sunt acela.

— De auzit, am auzit... făcu Omul cu şapca.

— Atunci hotărăşte-te repede! Au trecut trei minute de când aţi sărit asupra mea. Afară se petrec...

Se opri la jumătatea frazei. Privirea îi căzu pe plasa de bagaje. Văzu pachetul cu uniforma.

— Ce-i asta? întrebă îngrijorat.

— Îl recunoşti, văd, spuse tânărul.

— Taci, îl opri Omul cu şapca.

— Acest pachet trebuia să fie în vagonul artiştilor. Nu l-aţi dus încă?

— Să-l ducem? Abia l-am luat.

— Aţi luat pachetul? Trebuia să fie pus în dulăpior. Ar fi fost salvat un om, pricepeţi? Un om! Pentru ce aţi luat pachetul?

— Am observat mişcări suspecte şi am crezut că cineva vrea să se deghizeze, se justifică Omul cu şapca, aproape convins că vorbea cu unul de-ai lor.

— Nu ştiţi ce aţi făcut? strigă Fotis.

— Ce să faci, se întâmplă... rosti încet Omul cu şapca. S-au cam încurcat lucrurile. Avem doar o sarcină foarte... cum să-ţi spun?...

Fotis întrerupse această vorbărie inutilă:

— Trebuie să ducă cineva pachetul acolo, poate nu e prea târziu. Cât despre mine, trebuie să ies. Omul cu care am fost împreună o să observe lipsa mea. Trebuie împiedicat să-şi atingă ţinta.

Poate că Omul cu şapcă nu i-ar fi dat drumul lui Fotis, cu toate că tonul acestuia îl impresionase, dacă n-ar fi intrat în compartiment tânărul „electrician" cu controlorul. După ce aflară ce s-a petrecut, controlorul spuse că tânărul a adus vestea că la halta Scala savantul cu însoţitorul său vor fi aşteptaţi de un grup de marinari patrioţi. Tot acolo vor fi eliberaţi şi ostatecii din „colivie".

Tânărul „electrician" îl recunoscu pe Fotis, cu care se întâlnise în gara Platamonas. Află, necăjit, că pachetul său nu ajunsese la cel la care trebuia să ajungă. O luă drept o datorie a lui care nu fusese îndeplinită.

— Eu sunt de vină, spuse. Trebuia să stau acolo şi să veghez!

— Cine ar fi putut să-şi închipuie... mormăi din nou Omul cu şapcă.

— Trebuie să plec! curmă Fotis discuţia.

— Şi eu! sări „electricianul". Trebuie să duc pachetul! Poate mai avem timp.

Omul cu şapca consimţi în tăcere. Când Fotis cu tânărul „electrician" ieşeau din compartiment, zise:

— Şi... fiţi atenţi... Să nu întreprindeţi nimic fără să ne ţineţi la curent şi pe noi! Avem o misiune... pricepi cred. Dacă ai să ai nevoie de ceva, să-mi trimiţi vorbă prin acest tânăr care nu şi-a îndeplinit misiunea! adăugă ironic Omul cu şapca.

Fotis şi tânărul ieşiră pe culoar. În clipa aceea, se auziră cele două împuşcături şi ţipătul acordeonistei.

— Ai revolver? întrebă Fotis pe tânăr.

— N-am!

— Na, ia-l pe al meu, spuse Fotis şi-i dădu browningul său, pe care şi-l luase îndărăt. Vezi ce faci cu pachetul! După aceea, te ţii după mine. Dacă observi ceva suspect, intervii!

Tânărul luă revolverul cu vădită uşurare. Se vedea că este bucuros că în loc să fie aspru mustrat, i se acorda mai departe încredere.

Fotis coborî repede din vagon şi se îndreptă spre locul unde erau adunaţi ceilalţi. Se amestecă în mulţime. Ajunse chiar în clipa în care Max se urca în vagonul-dormitor. Fotis îl urmă, astfel ca acesta să fie sigur că a fost tot timpul lângă el. Poate că în învălmăşeala produsă nu observase lipsa lui. De fapt, aşa şi era. Max abia acum îşi aduse aminte de el, când suia scara vagonului. Îl zări lângă el. „Cel puţin din partea lui sunt liniştit”, îşi spuse.

Pe culoarul vagonului erau doi morţi: omul pus de pază de către Schmidt şi Johann. Revolverul se afla lângă Johann. Pistolul omului de pază mai era în tocul lui de piele.

Fotis, ca şi Max au putut reconstitui dintr-o privire scena. Când omul de pază se apropiase de Johann, acesta trăsese un foc asupra lui şi apoi cu încă unul îşi pusese capăt zilelor. Fotis se apropie de Johann. Trebuia să-şi înăbuşe emoţia. Poate că dacă Johann ar fi găsit pachetul nu s-ar fi ajuns aici. Din gâtul lui Johann ţâşnea sânge din abundenţă. Se împuşcase în gât şi glonţul îi străpunsese carotida.

Coborâră din nou pe peron.

— Unde-i Lola? Trebuie s-o găsim pe Lola! strigă Otto, care tot nu pricepea ce s-a întâmplat.

— Stai, moşule! Nu te pripi! se răsti la el Max. A zburat! Iar dumneata ai să dai socoteală pentru prostia făcută. Dumneata şi dumneavoastră, domnilor! se adresă ironic maiorului şi căpitanului, o să vă luaţi bagajele şi o să veniţi cu mine.

Nimeni nu mai întreba „Cine eşti?" Când un neamţ, fie şi în civil, comandă unui colonel şi unui maior, înseamnă că are acest drept.

Max ordonă ca cincisprezece soldaţi şi ofiţeri germani să-i aducă bagajele în vagonul-dormitor şi să facă de pază la ambele vagoane. Hotărî să rămână noaptea în această gară, fiindcă urma să treacă printr-o regiune muntoasă. Ştia că n-ar fi fost cuminte din partea lui să se aventureze noaptea la drum. Oricum, în gara Dion era mai în siguranţă. Ar cere eventual întăriri de la comandatura oraşului Ecaterini, iar a doua zi de dimineaţă putea porni din nou la drum.

— Trenul să plece! ordonă ofiţerului de pază al trenului.

Veni controlorul cu mecanicul trenului.

— Nu putem şti şi noi ce se petrece aici? întrebă controlorul.

Max îl fixă cu privirea.

— Ţineţi mult să ştiţi? întrebă printre dinţi.

— Răspund de acest, tren şi...

— Nu mai răspundeţi! i-o tăie Max. De altfel, puteţi pleca. Aceste două vagoane rămân aici cu mine.

Controlorul ar fi vrut să mai spună ceva, însă interveni mecanicul:

— Deci... plecăm... îi luăm pe navetişti şi plecăm...

— Nu luaţi pe nimeni! îl opri Max. Plecaţi imediat. N-am nevoie să începeţi cu manevrele.

— Dinspre partea mea... mormăi mecanicul locomotivei.

De altfel, înţelegeau că trebuiau să plece cât mai repede. Era în interesul misiunii lor să plece din această gară cât mai repede posibil.

— Ei, oameni buni! strigă mecanicul către doi dintre lucrătorii de la căile ferate. Ia dezlegaţi-mi această coadă! Şi arătă spre vagoanele artiştilor.

Cei doi lucrători se apropiară să desfacă legăturile.

Fotis urmărea surprins scena. Nu se aşteptase la această hotărâre a neamţului. Dacă ar fi ştiut dinainte că o să procedeze astfel, ar fi plecat, ca să aibă timp să organizeze un atac împotriva celor două vagoane. Acum era prea târziu, nu mai avea timp să dispară. De altfel, bănuia că Max n-o să-l lase să plece. Mai mult ca să verifice dacă bănuiala lui era întemeiată, decât din dorinţa de a pleca, spuse:

— Atunci... să plec şi eu.

Max îl privi zâmbind ironic.

— Se poate?! Să mă lăsaţi tocmai acum când am o misiune atât de grea?

— Nu înţeleg, făcu Fotis.

— Doar împreună am venit, continuă Max pe acelaşi ton ironic. Nu doriţi să continuăm împreună călătoria?

Fotis se reţinu să nu răspundă şi el ironic. Trebuia să câştige timp. Un minut, două minute. Orice se poate în aceste două minute se va întâmpla o minune.

— Trebuie să ajung la Salonic cu acest tren.

— Dimineaţa o să plecăm împreună. Noaptea tot n-aveţi ce face în oraş. Circulaţia este interzisă după ora zece, aşa că...

Şi îl prinse puternic de braţ, fără să renunţe la zâmbetul ironic de pe buze. Fotis simţi strânsoarea şi-l privi drept în ochi. Pentru cineva care n-ar fi ştiut ce s-a petrecut ar fi părut o scenă

obişnuită, între doi prieteni. Unul vrea să plece, iar celălalt nu-l lasă, ca să nu rămână singur. Atâta tot.

Otto şi cu cei doi ofiţeri din compartimentul Lolei se apropiară de ei. Îşi aduceau bagajele. Geamantanul lui Otto era adus de un soldat.

— Nu înţeleg, nu înţeleg... repeta Otto oprindu-se în faţa lui Max.

— Dar nu vă cere nimeni să înţelegeţi, râse Max. De fapt, nici nu trebuie să înţelegeţi... Nu-i aşa, prietene? se întoarse el spre Fotis.

Arheologul ridică din umeri şi se sui în vagonul unde se aflau lăzile. Maiorul şi căpitanul îl urmară. Primul, derutat, speriat, al doilea, apatic. Părea că nici nu-i pasă de cele întâmplate. Max era preocupat de cei trei, aşa că Fotis nesupravegheat câteva clipe, se uită în jur, căutând un sprijin.

Aproape de el se afla Omul cu şapca. Îl privi întrebător. Fotis îl fixă cu privirea şi apoi coborî ochii spre braţul ţinut strâns de Max. Voia să-i dea să înţeleagă că este oarecum arestat. Omul cu şapca făcu un semn imperceptibil că a înţeles. Dispăru între călătorii care se urcau din nou în tren.

— Acum e rândul nostru, se întoarse Max către Fotis. Ce spuneţi, ne urcăm?

— După felul cum mă strângeţi de mână, văd că n-am de ales, zâmbi Fotis.

— Oh, da! Mă scuzaţi... Vă doare?

— Sunt obişnuit...

— Apropo, v-aş ruga să-mi predaţi arma dumneavoastră.

— Arma mea? În vremurile acestea este foarte riscant să porţi armă, zâmbi Fotis.

— Oamenii riscă totuşi... repetă Max replica de la gara Platamonas.

Apoi, brusc, schimbă tonul şi ordonă unui ofiţer:

— Percheziţionează-l!

— Vai, cum se strică o prietenie! îl ironiză Fotis.

Ofiţerul îl percheziţiona, însă nu găsi nicio armă, fapt care îl derută pe Max.

— Nu-mi vine să cred.

Râse.

— De altfel, faptul că n-ai armă întăreşte convingerea că vrei să pari cu totul în afara acestor treburi meschine.

— De unde se dovedeşte că a nu purta arma este tot atât de riscat ca şi a o purta!

Între timp, toţi ofiţerii îşi transportară lucrurile în vagonul de dormit al artiştilor, după care coborâră şi, înarmaţi, se postară în faţa celor două vagoane.

Se auzi fluieratul locomotivei.

Din partea cealaltă a trenului, dinspre câmp, apărură două umbre. Erau savantul grec şi însoţitorul său. Cei care le purtau de grijă îi scoaseră din vagon, aşteptând să se limpezească lucrurile.

Când şi-au reluat locurile în compartiment, însoţitorul, cu un licăr în ochi, întrebă:

— Dar ce s-a întâmplat la gară?

— Nimic... răspunse controlorul. S-au împuşcat nemţii între ei.

— Văd că pe aici se poate călători destul de uşor, spuse celălalt şi zâmbi aproape imperceptibil. Nemţii nu prea se bagă... Nu pare să fie prea primejdioasă călătoria noastră...

— Nu... de loc... spuse controlorul şi zâmbi şi el, dându-i a înţelege că i-a priceput ironia.

Trenul se puse în mişcare. Savantul schimbă o privire cu controlorul şi zâmbi la fel.

De afară, din gară, se auzeau strigăte. Navetiştii protestau că trenul pleca fără ei. Majoritatea muncitorilor se urcară în tren, deşi n-aveau voie să călătorească decât în vagoane speciale.

Trenul mări viteza.

Omul cu şapca se instală pe culoarul vagonului. De fapt, era mulţumit că scăpase de nemţi. În tren rămăseseră numai cei de pază.

Controlorul ieşi din compartimentul profesorului grec.

— Parcă e mai bine aşa, spuse arătând cu capul compartimentul gol al lui Otto.

— Când ajungem la Scala? întrebă Omul cu şapca.

— Peste un sfert de oră. La nouă fără un sfert suntem acolo.

— Să sperăm că am terminat cu încurcăturile.

— E ca şi terminat... la Scala ne aşteaptă cei din marină... misiunea s-a terminat, spuse controlorul zâmbind. Mi se pare însă că celălalt... cum i se zicea? „Negustorul" a cam... Parcă a fost arestat...

Omul cu şapca zâmbi.

— Lasă... au grijă cei de la Dion... Am vrut să intervin, însă mi s-a spus să-mi văd de treabă...

Trenul mergea paralel cu coasta. Marea, luminată de luna plină, tremura, fosforescentă, imensă.

Capitolul IX

„... Într-un cuvânt, uşurinţa datorită căreia voi ajunge, sau am şi ajuns la dezlegarea acestui mister, este în raport direct cu faptul că el era cu totul de nedezlegat în ochii poliţiei...”

„*Crimele din rue Morgue*” – E. A. POE

1.

Fotis urcă în vagon fără să se împotrivească. Se aştepta ca cei din gară să întreprindă ceva. Faptul că Lola, care era la curent cu cele petrecute, se afla între ei, liberă, îi dădea o oarecare siguranţă.

— Luaţi loc, îi invită Max, cu aceeaşi politeţe exagerată.

Făcuse rost de o armă automată şi o ţinea la subsuoară. Aprinse lampa de gaz, o puse pe o ladă şi se aşeză el primul,

având grijă să-i aibă pe toţi ceilalţi în faţa lui. Puse arma pe genunchi şi-şi încrucişa mâinile.

— Deci? făcu privindu-l întrebător pe Fotis.

— Deci? îl imită Fotis, încrucişându-şi şi el mâinile.

— Cine eşti dumneata? întrebă Max.

— Când m-ai rugat să te iau în maşina mea, eu nu te-am întrebat cine eşti. Ai putea cel puţin să-mi oferi condiţii asemănătoare, îl înfruntă Fotis.

— Ei, mă ierţi! Nu te-am rugat! Nu-ţi datorez nimic. Dimpotrivă, dumneata trebuie să-mi mulţumeşti pentru faptul că nu te-am lăsat pe drum să pleci singur cu maşina dumitale.

— Cu condiţia ca să mă fi lăsat furat fără împotrivire.

— Regreţi că m-ai luat? râse Max.

— Ca să fiu sincer, n-am ce regreta. Dovadă că nu v-am lăsat pe drum.

— De ai fi avut când... spuse Max.

— Când v-aţi dus după piatră, puteam să vă las şi să fug...

— Aveai un motiv ca să faci asta? întrebă Max, fixându-l cu privirea.

Fotis îl înfruntă.

— De aş fi avut...

— Deci... cine eşti dumneata?

— Vrei buletinul de identitate?

— Unul dintre ele?

— Unul dintre ele... fu de acord Fotis.

Vorbeau în greceşte. Max nu-şi dădu seama de acest lucru decât după protestele lui Otto.

— Ce tot vorbiţi acolo? Nu ne lămuriţi şi pe noi?

Max îşi privi compatrioţii cu răutate. Apoi le explică în câteva cuvinte cele întâmplate, ascunzând existenţa lăzilor.

— Şi pentru toate astea trebuie să-i mulţumeşti pupilei dumitale, continuă Max, adresându-se lui Otto.

— Lola... ea... Nu se poate... ea...

— V-a dus, domnilor, cum s-ar zice! V-a spus un basm pentru adormit copiii, iar voi aţi căzut în cursă ca nişte... nişte...

— Mă rog... noi n-aveam de unde... Nu-i aşa? făcu maiorul, verde de teamă. Nu puteam şti... În ceea ce priveşte răspunderea noastră... Nu-i aşa?

Max se strâmbă scârbit, apoi se întoarse către Fotis, vorbindu-i în limba germană de astă dată.

— Ce legături aveai cu această Lola?

Fotis replică în greacă:

— Aceeaşi întrebare pot să ţi-o pun şi eu.

— Când o să ai o armă pe genunchi, poţi să mă întrebi... Deocamdată... trebuie să răspunzi.

— Nu sunteţi sportiv, spuse Fotis ironic. Păstraţi handicapul pentru dumneavoastră.

— N-ai vrea să-ţi ofer condiţii asemănătoare!? Şi încă ceva, fă bine şi vorbeşte în limba germană. Ori ai uitat-o?

— În primul rând, nu ştiu ce aveţi cu mine de mă ţineţi aici cu dumneavoastră, zise Fotis tot în limba greacă. În al doilea rând, de acum înainte n-o să vorbesc decât în limba mea. N-are de ce să vă deranjeze acest lucru. Nu eu sunt în ţara dumneavoastră, ci dumneavoastră în a mea.

Fiecare vorbea în limba lui, ceea ce încurca pe cei de faţă, care nu ştiau greceşte. Din replicile lui Max, şi după tonul cu care dădea răspunsurile Fotis, înţelegeau însă aproape tot dialogul, care se desfăşura între cei doi bărbaţi.

Fotis vorbea, dar mintea lui fugea în altă parte, la ceilalţi, la prietenii lui, care, spera, era sigur, vor încerca să facă ceva ca să-l scape.

— Văd că ştii şi altceva să vorbeşti în afară de negustorie! continuă Max în germană.

— V-am mai spus şi în maşină: ştiu să mă adaptez! îl ironiză şi Fotis.

Deodată Max îl izbi cu pumnul drept în faţă. Fotis mai degrabă se miră decât simţi durerea loviturii. Uitase câteva clipe că se află în mâinile cotropitorului, la discreţia lui. Uitase că lupta ascunsă, surdă, de până continuă, luase sfârşit şi că duşmanul începuse să lovească deschis.

— Bine... mormăi Fotis ştergându-şi faţa de sânge.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa? întrebă Max printre dinţi. Ce urmăreşti? Ce vrei?

— Nu eu scotocesc în casa dumitale, ca să mă întrebi.

— Aşa!... mârâi Max.

Urechea lui Fotis prinse un zgomot imperceptibil în spatele lui. Atent, că din clipă în clipă pot apărea prietenii săi, desluşi imediat zgomotul. Venea de undeva dinapoia lăzilor. Din fericire, Max explica ceva celorlalţi, astfel că nu observă nimic.

— Hai să jucăm cu cărţile pe faţă! spuse Max, în greacă de astă dată.

— Jocul de-a pisica cu şoarecele!

— Am să te întreb ceva, continuă Max. Când ai înţeles pentru prima dată că aveai de a face cu...

— Cu *celălalt*? întrebă Fotis, dându-şi seama că era absurd să mai nege.

Pe de altă parte, mai avea nevoie să câştige timp, şi discuţia pe acest făgaş i-ar fi dat posibilitatea s-o mai lungească.

— Da... bine spus *celălalt*, recunoscu Max. Deci, când ai priceput pentru prima dată că omul cules din drum eram eu, acela cu care intraseşi în luptă de dimineaţă.

— În orice caz mai devreme decât ai înţeles dumneata! spuse Fotis, ca să-l întărâte şi să-i abată atenţia de la zgomotul care se repeta. Ai lăsat semne pe tot drumul. Cel ucis... „Mercedes”-ul... cafeaua...

— Ştiu... zâmbi Max. Despre cel ucis ai înţeles când m-ai văzut venind cu piatra. Era un fel de... reconstituire...

— În orice caz, ştiam că o să ne întâlnim. Calculasem această coincidenţă cu exactitate. Trebuie să recunoşti că te-am învins în toate calculele tale! spuse Fotis. Ţi-am prevăzut fiecare mişcare şi am parat loviturile. Îţi ştiam fiecare acţiune!

— Nu ştiai nimic! se enervă Max. Singurul fapt care te-a făcut să ai o oarecare superioritate este că poţi avea mai mulţi oameni.

— Nu că pot avea mai mulţi oameni, ci *suntem mai mulţi*! îl corectă Fotis. Pentru că suntem în ţară la noi.

— O întâmplare stupidă veni în ajutorul dumitale. Fără ea, nu m-ai fi ajuns din urmă, continuă calm Max.

— Adică? se interesă Fotis,

— Accidentul! Copacul acela. De care m-am ciocnit pe drum.

Fotis îl privi ironic. O lumină licări în ochii lui.

— Nu este o întâmplare stupidă, spuse grav.

Şi la privirea întrebătoare a lui Max, continuă:

— Nu e *o întâmplare*, ba mai mult, nici nu poate fi numită *stupidă!* repetă cu încăpăţânare Fotis. *Copacul* acela a fost pus de mine în calea ta!

Max îl privi de parcă ar avea de a face cu un nebun. Fotis începu să râdă cu poftă.

2.

Lola sperase în intervenţia maiorului, care ar fi putut s-o salveze de Schmidt. Nu se aşteptase însă ca el, dintr-un exces de zel, să tragă în impresar. Când auzise împuşcătura şi-l văzuse pe impresar căzând, nu-i venise să-şi creadă ochilor. Rămăsese lângă el buimăcită, speriată încă de primejdia prin care trecuse, şi mai speriată de împuşcătură. Se apropiaseră alergând doi soldaţi germani şi vreo trei jandarmi, şi Lola tot se mai afla acolo. În sfârşit, se dezmetici. Trebuia să profite de învălmăşeala produsă şi să fugă, să dispară de acolo, înainte ca maiorul să-şi aducă aminte de ea.

De altfel, el nu-i dădea nicio atenţie, preocupat să dea explicaţii soldaţilor asupra celor întâmplate.

Ieşi din gară. Se opri câteva clipe nehotărâtă ca să se orienteze. „În spatele gării, la dulgherie". Văzu la dreapta o străduţă, care intra din nou în incinta gării. Îi era frică să se ducă într-acolo, însă nu avea încotro, porni pe străduţă.

Chiar în colţ, aproape de calea ferată, observă firma dulgheriei. În faţa ei se afla o barcă în reparaţie. Din toate părţile văzu oameni care fugeau spre gară, atraşi de împuşcături. Alţii veneau dinspre gară, îndepărtându-se cât mai grabnic de locul care devenise primejdios pentru cine nu voia să aibă neplăceri. Lola, profitând de această mişcare, intră în dulgherie, încercând să arboreze un aer indiferent, deşi avea impresia că toată lumea se uita la ea şi că ştiau cu toţii că ea a fost cauza celor întâmplate.

La dulgherie era aşteptată de un bătrân de peste şaizeci de ani.

— În sfârşit, spuse el când Lola apăru.

Omul era neliniştit din pricină că nu ştia ce se întâmplase în gară. Auzise împuşcăturile şi văzuse oamenii fugind. Acum Lola îl puse la curent.

— Vasăzică, s-a încurcat mai rău treaba.

— Din vina mea, recunoscu Lola.

— Păi... trebuia să fie din vina cuiva... N-ai fi fost dumneata, ar fi fost altul de vină.

— A fost fără voia mea, se justifică Lola.

— Ei, asta ar mai fi lipsit, să fie cu voia dumitale... râse acum bătrânul.

Atmosfera se încălzi.

— „Negustorul" a fost cu dumneata?

— A rămas acolo... cred că este şi el în primejdie. Trebuie să facem ceva.

— În primul rând, dulgheria mea nu este acum un loc sigur. Dacă se face vreo razie în gară, picăm prosteşte şi va fi din vina mea. Fără voie, desigur... zâmbi bătrânul.

Deschise uşa dulgheriei şi o invită:

— Haide cu mine! Să ieşim la aer, să ni se limpezească creierii! Apoi vedem ce-i de făcut. Camuflajul o să ne apere.

În prag, se opri.

— Frumos din partea mea şi a dumitale, spuse deodată. Am uitat că mai trebuia să vină cineva aici, poate îl cunoşti, un neamţ ciung.

Lola nu era informată că şi Johann trebuia să sosească acolo. Îşi aduse aminte din nou de soarta lui. O fi reuşit să scape? Îi spuse temerile sale bătrânului marangoz.

— Bun, făcu el. O să vedem noi...

Plecă. Bătrânul dulgher o duse în căsuţa unui pescar şi o lăsă acolo. Apoi se îndreptă spre gară. Acolo află că au fost împuşcaţi trei nemţi, printre care şi un invalid, un ciung. Îşi dădu seama că era vorba despre omul pe care trebuia să-l aştepte.

„S-au încurcat al dracului treburile"; îşi spuse. Se duse glonţ la biroul de mişcare. Şeful biroului era buimăcit, evenimentele îl depăşiseră.

— Doamne, doamne, într-o gară paşnică... Doamne! Aşa ceva, zău!...

Un ofiţer neamţ urla la telefon, încercând să obţină legătura cu oraşul Ecaterini, să ceară întăriri.

— Ai vreo ştire pentru mine? întrebă în şoaptă marangozul.

Şeful biroului de mişcare îl privi de parcă îl vedea pentru prima dată.

— Să se întâmple aşa. Ceva la noi... continuă să se plângă.

Bătrânul dădu din umeri.

Şeful biroului lăsă brusc văicărelile şi îi şopti.

— Pentru dumneata... nu ştiu... O ştire am... A fost aici un om... aşa... unul cu...

— Ei? făcu întrebător marangozul.

— Un om, aşa... Ai grijă, zice, că „Negustorul" este arestat în vagonul artiştilor, zice.

Şi începu din nou să se vaite.

Bătrânul înţelese că nu avea timp de pierdut. Ieşi pe peron şi opri pe unul din muncitorii de la calea ferată.

— Avem de lucru... îi spuse.

— Ce e de lucru? Nu vezi ce...

— Dă o fugă până la cherhana... îl găseşti pe Apostol. Spune-i să vină cu cinci oameni... Şi cu scule... Aşa să-i spui.

— Cu scule...

— Da... nu uita... Cu scule! Mai eşti aici?

— Nu! făcu celălalt şi ieşi din gară în fugă.

Apoi bătrânul se apropie de grupul navetiştilor, care se mai agitau, protestau, nemulţumiţi, zgomotoşi. Marangozul schimbă câteva cuvinte cu unul dintre ei, o namilă de om ars de vânt şi de soare.

— Ia spune puişorilor tăi să se liniştească... Avem de lucru...

— Cum să se liniştească, zi... cum... Trebuiau să fie acasă, nu?

— Lasă că se duc ei dimineaţa...

Namila duse două degete la gură şi fluieră puternic. Câţiva dintre muncitori se adunară în jurul lui.

Ce le-a spus, ce nu le-a spus, muncitorii se potoliră ca prin farmec. Deveniră foarte liniştiţi, se răspândiră pe toată lungimea liniei. Doi dintre ei se apropiară de ofiţerii germani care stăteau de pază în faţa vagonului, cerând informaţii despre trenul următor şi dacă va fi posibil să fie luaţi şi ei.

Muncitorilor li se alăturară câţiva pescari şi marinari, care apăruseră ca din pământ. În vagonul de dormit al artiştilor discuţiile erau în toi. Nimeni nu înţelegea ce s-a întâmplat. Nu puteau pricepe de ce maiorul l-a ucis pe Schmidt, pentru ce Johann, care părea un om atât de liniştit, l-a omorât pe soldatul german, ca după aceea să se sinucidă. Singura informaţie, dar din care tot nu se putea înţelege mare lucru, venea din partea celui de-al doilea om pe care îl pusese de pază impresarul. Nu ştia decât că Schmidt îi spusese să nu-l lase pe Johann să coboare din tren.

Aceeaşi derută domnea şi între ofiţerii chemaţi să păzească vagonul artiştilor. După ce Max cu ceilalţi au intrat înăuntru, ofiţerii au rămas nedumeriţi, nemulţumiţi pentru întreruperea călătoriei, foarte puţin convinşi că au de îndeplinit o misiune importantă. Nu se arătau de loc belicoşi. Abia aşteptau să vină cei de la comandatura oraşului Ecaterini să se adăpostească şi ei în cel de-al doilea vagon al artiştilor. La un moment dat, de fiecare dintre ei s-a apropiat câte un muncitor. Fiecare cu câte un motiv. Unul ca să-şi aprindă ţigara, altul ca să ceară o informaţie, un al treilea întrebând dacă se găseşte ceva de mâncare.

3.

Tânărul „electrician”, când observă că nemţii sunt gata să intre în vagonul artiştilor, se strecură şi el înăuntru, fără să fie observat de nimeni în învălmăşeala care se produsese. Se strecură sub patul de jos al vagonului şi aşteptă. Prin crăpătura dintre două lăzi îl vedea bine pe Max. Pe Fotis nu-l vedea, îi auzea numai vocea. Ştia că în vagon sunt patru nemţi, îşi dădea seama că acţionase fără să se gândească la consecinţe. Făcuse ceea ce îi dictase instinctul. Înţelegea că poate afară ar fi fost mai de folos decât în această poziţie incomodă.

Când Max îl lovise pe Fotis, tânărul voise să intervină. Pusese degetul pe trăgaci, însă nu putuse să tragă. Se înfioră. Mai aşteptă puţin să-şi revină. Aşa trecu timpul fără să-şi dea seama, prins de cele spuse de Fotis. Auzi râsul lui, apoi vocea lui Max.

— O, da! zicea el, neînţelegând unde vrea să ajungă adversarul. Tu ai pus copacul acolo, la cotitura drumului. L-ai tăiat din altă parte, din rădăcină, şi l-ai înfipt în locul acela!

— Nu! L-am pus acolo cu rădăcină cu tot! Eu l-am pus! vorbea Fotis dârz. Adică bunicul meu, părintele meu! L-au pus acolo, ca să împiedice pe oricine ar încerca să treacă! La fiecare pas, câte un pom, câte o piatră! Iar dumneata trebuia să dai de el, pricepi?

Max îl privi tăcut, fără nicio expresie.

— Bine... zise.

Puse mâna pe arma automată, cu gesturi încete.

Abia acum se dezmetici şi tânărul „electrician”. Sări în sus cu revolverul în mâna şi strigă cu un glas pe care nu-l recunoscu nici el că este al lui:

— Ei, tu!

Fotis interveni fulgerător. Izbi cu putere drept în faţă pe maior, care era aproape, lovi cu piciorul mâna în care Max ţinea arma, apoi sări asupra lui. Căpitanul, uluit, nu mai putu să intervină. Otto privea scena cu ochii holbaţi.

Max cu Fotis se rostogoliră pe podeaua vagonului. Maiorul îşi reveni şi încercă să scoată revolverul, însă vocea tânărului îl opri.

— Nicio mişcare!

Otto şi cei doi ofiţeri urmăreau lupta celor doi bărbaţi. Revolverul tânărului îi ţinea la distanţă.

Deodată, de afară, dinspre gară, se auziră strigăte, paşii oamenilor care alergau, două focuri de armă. Se auzi fluieratul unei locomotive, o zguduitură şi vagonul începu să alunece.

Cei de afară intraseră în acţiune. Îi atacaseră prin surprindere pe nemţi, îmbulzindu-i fără să facă vreunuia dintre ei rău, pentru a-i împiedica să se răzbune pe locuitorii oraşului.

Îi siliră pe toţi să intre în vagonul-dormitor al artiştilor. Cineva care ştia limba germană îi asigură că n-au de ce să se teamă, că nu li se va întâmpla nimic, că ei au fost nevoiţi să ia această măsură mai mult pentru apărarea lor, pentru că probabil s-a întâmplat vreo confuzie de s-au bătut între ei germanii.

În timp ce unii dintre ei duceau aceste tratative, vagonul celălalt fu desfăcut şi o locomotivă care făcea manevră îl luă şi-l duse afară din gară.

Numai un ofiţer a apucat să opună rezistenţă şi să tragă şi două focuri de armă, cele auzite de către cei aflaţi în vagon.

Plecarea vagonului îi derută pe toţi cei care se aflau în el. Tânărul, fiind convins că sunt prietenii lui, prinse curaj. Se

apropie de cei doi care se luptau şi-l soma pe Max. În acelaşi timp, Fotis reuşi să pună mâna pe arma automată. Sări în sus:

— Şi acum stai cuminte, domnule *celalalt*!

Max, înţelegând că totul, s-a terminat, se aşează pe podeaua vagonului, sprijinindu-se cu spatele de una din lăzi.

Tânărul „electrician" încercă să deschidă uşa vagonului, însă nu reuşi, pentru că fusese blocată pe dinafară. Numai când se opri vagonul, cineva deschise uşa şi, fără să se apropie de ei, strigă:

— Ieşiţi cu mâinile ridicate, şi n-o să se atingă nimeni de voi.

— Totul e în regulă! Veniţi! strigă „electricianul", în culmea bucuriei.

Urcară în vagon bătrânul dulgher şi bărbatul uriaş.

— O, după cum văd, v-aţi descurcat bine! şi râse.

— Dacă îndrăzniţi să vă atingeţi de noi, mâine armata noastră va da foc oraşului! strigă Max.

— Dar pentru ce să ne atingem de dumneavoastră? se prefăcu mirat marangozul. Noi v-am scos din gară, ca să nu vi se întâmple ceva rău.

— Trebuie să lucrăm repede! Luaţi-l pe el, spuse Fotis arătându-l pe Max, şi aduceţi câţiva oameni să ridice aceste lăzi.

Max începu să protesteze, încercând să explice lui Otto şi celor doi ofiţeri ce-i cu lăzile şi cu misiunea lui. Fotis, care avea planul său şi nu voia ca ceilalţi să afle despre ce este vorba, îl întrerupse. Max fu scos din vagon, cu toată rezistenţa lui disperată.

— Şi acum, domnilor, spuse Fotis celorlalţi, cu dumneavoastră nu avem nimic. Precum ştiţi, n-avem niciun amestec în cele întâmplate. Dumnealui, pe care nici dumneavoastră nu-l cunoaşteţi, a pus la cale o provocare...

În continuare, le spuse că vagonul se va întoarce în gară şi le ceru să declare – în cazul că vor fi chestionaţi asupra celor petrecute – că a fost o simplă manevră.

— De altfel, continuă Fotis, asta ar fi şi în interesul dumneavoastră, este un secret care trebuie să rămână între noi, şi dacă va fi dezvăluit, veţi avea de suferit tocmai din partea compatrioţilor dumneavoastră. Unul dintre cei ucişi făcea parte din organizaţia „Otto”.

Văzându-l pe bătrân tresărind, Fotis zâmbi:

— Nu, domnule Kreissman, ştim că este o simplă coincidenţă de nume.

Fotis tăcu câteva clipe, ca să vadă ce efect au avut vorbele lui.

Într-adevăr, ofiţerii se speriaseră. Cunoşteau afacerile acestei organizaţii secrete şi n-ar fi vrut nici în ruptul capului să aibă de a face cu ea.

— Pe celălalt domn îl vom lua cu noi, continuă Fotis, cred că e mai bine să spuneţi că dânsul l-a ucis pe impresar şi că pe urmă a dispărut.

Ceilalţi tăcură. Era clar că vor face întocmai.

Între timp, patru oameni au coborât lăzile.

— Mai repede, că din gară se aud motoare. Poate au sosit nemţii din Ecaterini.

— Deci suntem înţeleşi, spuse Fotis şi sări din vagon.

— Şi fata ceea... Lola... unde este... ce aţi făcut cu ea? Aveţi grijă de ea, spuse încet Otto.

— Fiţi fără grijă, fata e bine, îl asigură Fotis. Înţelegeţi că nu poate să apară până nu se lămuresc lucrurile. Impresarul a vrut s-o omoare! Călătorie plăcută!

Locomotiva se puse în mişcare, împingând vagonul spre gară. Era şi timpul. De acolo veneau în viteză două motociclete cu ataş.

— Stop! strigă ofiţerul german de pe motocicletă.

Mecanicul opri locomotiva.

— Ce se petrece aici? întrebă ofiţerul ameninţător.

— Manevră, herr camarad, manevră, strigă mecanicul.

În uşa vagonului apăru Otto. Îl privi pe ofiţer tăcut, îi era greu să-şi ia primul răspunderea. Maiorul, care era cel mai interesat să se păstreze secretul, interveni:

— Noi am cerut să se îndepărteze din gară.

— Da, da... aşa este, confirmă Otto.

În cele din urmă, cei trei se întrecură care mai de care în a relata mai fantezist ce se întâmplase: trei nemţi din echipa artistică s-au luat la harţă din cine ştie ce motive, drept care s-au omorât între ei. Se mai vorbea de un prieten al impresarului, care a apărut într-o gară şi l-a omorât, dispărând după aceea.

Varianta aceasta avea să rămână şi cea oficială.

4.

Fotis cu ceilalţi s-au ascuns într-o magazie de cherestea. La lumina slabă a felinarelor au fost deschise lăzile, de faţă fiind şi Max.

Erau două lăzi pline de bijuterii, lingouri de aur, pietre preţioase. Cea de-a treia ladă era plină cu dinţi de aur. La vederea lor, oamenii s-au înfiorat.

— Numai piraţii aveau asemenea comori, domnule *celălalt*, spuse Fotis, dar nici la ei n-ai fi putut găsi dinţi de aur smulşi de la oameni.

— Asta ai să mi-o plăteşti! Dacă nu tu, toate satele dimprejur, scrâşni Max. O să se afle de acest atac, de dispariţia mea şi vor da foc peste tot.

— De dispariţia dumitale? Dar cine eşti dumneata? Cine te cunoaşte? Cine o să te caute? Dumneata nu exişti pentru nimeni, sau poate numai pentru un număr foarte restrâns din acei de o teapă cu dumneata. Dar nici ei nu te vor căuta, ca să nu se afle ce treburi murdare învârtesc. Nici pentru ei nu eşti cunoscut decât ca o cifră: 013. „Mda, era un oarecare 013" ... O să dispari necunoscut de nimeni, ca şi agentul pe care l-ai lăsat în drum.

Max îşi dădea seama cu groază că Fotis avea dreptate. N-avea să-l caute nimeni. Se va şterge pur şi simplu cifra care corespundea numelui său. Atâta tot.

Uşa magaziei se deschise şi îşi făcu apariţia Lola, însoţită de un om. Fata îl privi pe Fotis bucuroasă şi cu un aer vinovat.

— Iartă-mă... fără acea greşeală a mea...

Fotis zâmbi:

— Da... fără acea greşeală a ta poate nu am fi pus mâna pe această avere furată din ţara noastră.

Tânărul „electrician" se tot învârtea pe lângă Fotis, vrând să-i spună ceva, fără să aibă curajul să înceapă.

— Iartă-mă, te rog, spuse în sfârşit, adresându-se lui Fotis.

— Altul la rând! râse el. Azi împart indulgenţe, de parcă aş fi reprezentantul papei! Ei, ce-ai făcut ca să te iert?

— Atunci... când neamţul ăsta te-a lovit... am vrut să trag şi... jur, îmi amorţise degetul, n-am putut să apăs pe trăgaci.

Fotis îl cuprinse, de umeri emoţionat. Poate aceste cuvinte ale tânărului erau cea mai mare victorie.

— Bravo! îi spuse. Bine ai făcut!

Tânărul îl privi uimit, neînţelegând motivul laudelor. Fotis, mulţumit, se întoarse spre Max, spunându-i în germană:

— Vezi, domnule 013, sau cum ţi se mai spune, în zilele noastre, când aţi făcut totul ca să transformaţi oamenii în nişte fiare, când peste tot te pândeşte moartea, la noi este un tânăr care n-a putut să apese pe trăgaci! Ce zici, domnule 013?

În depărtare se auzi slab clopoţelul ceasului gării, care bătea ora nouă.

Fotis, Lola, Max întoarseră involuntar capul înspre partea de unde se auzeau bătăile ceasului. Toţi trei se gândeau la acelaşi lucru.

Se împlineau zece ore de la plecarea trenului Atena–Salonic, de la convorbirea telefonică a Lolei.

Zece ore de emoţii, de luptă, de primejdii...

Zece ore nesfârşite!...

versiune eBook: v1.1 hy_16/06/2011